

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

Quomodo adolescens poetas audire debeat

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechteinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechteinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)

quinimo auditus quo mentem ac rationem propius attingit, eo plus damni ac corruptele affert ea per negligentia admiffa illecebra. Quoniam itaq; neq; fortassis licet, neque etiam expedit, a poematibus arceri eo natu adolescentem quo Soclarus meus est & tuus Cleander: peraccurate nobis obseruandi sunt, quippe in legendo magis quam in ambulando ductoris egentes. Proinde quem nuper de poetis sermonem habui, cum mihi subit in presentia conscriptum ad te mittere. quem vbi perlegeris, si quidem tibi videbitur non minorem vim iis habere amuletis quæ nonnulli ad conuiuia ebrietatis atcendæ causa appensa gestant, aut iis intra corpus ante sumptis accedunt: Cleandro imperti, iisque ingenium ipsius, quod ob vigorem & alacritatem acumenque facile istis perducatur illecebris, præmuni.

Pulypodis capiti perhibent bonum inesse malumq.
nam suauissimum esu quum sit, difficilem somnum facere, ac turbulenta & absurda visa excitare creditur. Eodem sane modo poesis quoq; multa iucunda & adolescentis animo pabuli instar conducentia in se habet: non pauciora vero quæ conturbet eum, & de sanitate mentis dimoueant, vbi lectioni recta institutio defuerit. Neq; enim de Aegypto tantum, sed de poetica etiam licet dicere,

*Illam noxia multa, & multa salubria ferre
Cultori medicamenta. -- Etenim
Hic amor, hic desiderium latet, hic quoque blandum
Alloquium, quamuis sapientem fallere callens.*

Quippe illecebræ eius fatuos plane & stupidos non attingunt. quare Simonides quoque interrogatus cur solos Thessalos non deciperet: rudiores esse respondit quæ qui ab ipso decipi possent. Et Gorgias tragediam dixit esse imposturam, quam & qui adhiberet, non adhibente iustior, & qui passus esset, non passio esset sapientior. Vtrum igitur adolescentem, instar Ithacensium, aures eorum cera solida obthurantes, cogemus lintre Epicuri poësin præteruehi atque fugere: an vero recta potius quadam ratione iudicium circumdantes atque vincientes ita dirigemus, ne delectatione ad noxia deferantur?

Nam neq. atrox, natus genitore Dryante, Lycurgus
fana est visus mente, quod multis vino capitis ac per temulentiam peccantibus, vites passim excidit: quum debuisset potius fontes propius adducere, infanumque (vt ait Plato) deum alio sobrio repressu castigare. (nam id quod noxiu est, de vino aufert aqua admixta, vtili relicto) Neq; nos sane poeticam Musarum partem excindamus aut aboleamus. sed vbi præ nimia voluptate fabulosa eius & theatrales partes contumaciter se iactant & efferunt, nimiaque libidine insaniant: ibi manus iniicientes, reprimamus eam. vbi vero eruditavenustas & suavis atque alliciens animum oratio vana fructusve expers non est, ibi philosophiam introducamus atque admisceamus. Quemadmodum enim mandragora iuxta vites nascens, suamque in vinum vim diffundens, efficit vt suauius dormiant qui id bibent: sic poësis est philosophia doctrinam desumens, eamque fabulis permiscens, facilem eius & gratam adolescentibus perceptionem præbet. Non ergo fugienda sunt poemata philosophaturis: sed adhi-

κωφου μένος, καὶ ἀφιδιδίς τὴν δυνάμιν εἰς τὸν οἶνον, μαλακωτέραν ποιεῖ τὴν καταφορὰν τοῖς πίνουσιν, οὕτω τοῖς λόγους ἢ ποιήσεις ἐν φιλοσοφίας ἀναλαμβάνουσιν μιγνυμένους πρὸς τὸ μυθῶδες, ἐλαφρῶν καὶ πρῶς-φιλῆ παρέχῃ τοῖς νέοις τὴν μάθησιν. ὅθεν οὐ φθικτέον ἐστὶ τὰ ποιήματα τοῖς φιλοσοφεῖν μέλλουσιν, ἀλλ' ἐν

A ἄλλ' ὅσον μᾶλλον αὐτὴ τῆ φροσίνῃ λογίζεσθαι πεφυκός ἀπλεται, τοσοῦτον μᾶλλον ἀμεληθεῖσα βλάβηται καὶ ἀφείρει τὸν πρῶτον ἀμύμον. ἐπεὶ πίνω οὔτε ἴσως διωατόν ἐστίν, οὔτε ὠφέλιμον, ποιημάτων ἀπείρηται τὸν τηλικούτον ἠλικὸς οὐμός τε νῦν Σώκλερος ἐστὶ καὶ ὁσὸς Κλέανδρος, εὐμέλα πρῶτα φυλάττω μὲν αὐτοῖς, ὡς ἐν ταῖς ἀναγνώσεσι μᾶλλον ἢ ταῖς ὁδοῖς παιδαγωγίας δεομένων. ἀπὸ οὗ ἐμοὶ πρὸς ποιημάτων εἰπεῖν πρῶτον ἐπιήλθε, νῦν πρὸς σε γεγραμμένα πέμψω διανοήσει. καὶ λαβὼν ταῦτα διέλθε καὶ δοκῆ σοι μηδὲν εἶναι φαιλότερον τῆ ἀμεθύτων καλουμένων, ἀπίνες ἐν τοῖς πόνοις πρὸς ἀπλοῦντα καὶ πρῶτα μεταδίδου τὰ Κλεάνδρου καὶ πρῶτα λαμβάνε τὴν φύσιν αὐτῶν ὅσα δὲ μηδαμῶδ' ἴσως, ἀλλὰ πρῶτα σφοδρὸν καὶ δεδούχως, διαγωγότεραν ἔστω τῆς τοῦ οὐνοῦ ἔσται.

Γουλύποδος κεφαλῇ ἐν μὲν κακῶν, ἐν δὲ καὶ ἐσθλῶν ἔτι τὰ βρωδιῶν μὲν ἐστὶν ἡδίστος, δυσόνειρον δὲ ὑπνον ποιῆσαι, φαιτασίας ἀεθροῦς καὶ ἀλλοκότους δεχόμενος, ὡς λέγουσιν ἔτι δὲ καὶ ποιητικῇ πολὺ μὲν ὁ ἡδὺ καὶ τρέφει μόνον νέου ψυχῆς ἐνεστίν, ὅσα ἐλαττον δὲ τὸ ἀεθροῦ καὶ πρῶτα φροσίν, ἀπὸ μὴ τυγχάνη παιδαγωγίας ὀρθῆς ἢ ἀκρόασις. οὐ γὰρ μόνον (ὡς εἰσὶν) πρὸς τῆς Αἰγυπτίων γλώσσης, ἀλλὰ καὶ πρὸς τῆς ποιητικῆς ἐστὶν εἰπεῖν, ὅτι

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρὰ αὐτοῖς χρωμένους ἀναδίδωσιν.

Εὐθὺν μὲν φιλότης, ἐν δὲ ἴμερος, ἐν δὲ ὀσείστος, Πάφασις ἢ ἔκλεψε νόον πύκα πρὸ φροσίνων.

ἔτι δὲ ἀπλεται τὸ ἀπατηλὸν αὐτῆς ἀβελτέρων κριμῶν καὶ ἀνοήτων, δὲ καὶ Σιμωνίδης μὲν ἀπεκείνατο πρὸς τὸν εἰπόντα, Τί δὴ μόνους ὅσα ἐξαπατᾶς Θεηαλοῖς, Ἀμαθέτεσι γὰρ εἰσὶν ἢ ὡς ἔστω ἴμοδ' ἐξαπατᾶσθαι.] Γοργίας δὲ τὴν τρεγαφῶν εἶπεν ἀπάτην, ἢ ὅσα ἀπατήσας, διακρίτερος τῆ μὴ ἀπατήσαντος, καὶ ὁ ἀπατητῆς, σφώτερος τῆ μὴ ἀπατηθέντος. πότερον οὗ τῆ νέων, ὡς πρὸ τῆς Ἰθακησίων, κηρῶ πνι τὰ ὄντα ἀτέγκτω καταπλάσσοντες ἀναγκάζωμεν αὐτοῖς τὸ Ἐπιχούρειον ἀκρίτον ἔρα μύοις, ποιητικῶν φθῶν καὶ παρέξ ἐλαύνειν, ἢ μᾶλλον ὀρθῶ πνι λογισμῶ πρὸς ἀντιπρῶτες καὶ καταδέοντες τὴ κείσιν, ὅπως μὴ πρῶτα φέρῃ τὰ τέρποντι πρὸς τὸ βλάβηται, ἀπὸ θύκω μὲν καὶ πρῶτα φυλάττω μὲν:

Οὐδὲ γὰρ ἐδὲ Δρύμυτος ὑὸς κρατερός Λυκῶργος ὑγαίνοισα νοῦν εἶχεν ὅτι πολλὰν μεθυσκομένων καὶ παρσινοῦτων, τὰς ἀμπέλους πρὸς ἀνὸν ὄξυ πρὸς ἀπὸ τῆς κρήνας ἐγγυτέρω πρῶτα παραγῆν, καὶ μισθόμενον θεῶν, ὡς φησὶν ὁ Πλάτων, ἐτέρω πρῶτῳ ἢ φονητικῶν καὶ ζώωντων σωφροσίνῃ. ἀφαιρῆ γὰρ ἢ κρῶσις τῶ οἴνῳ ὅσα βλάβηται, ἔστω ἀναμειγρῶσα τὸ χηρῶσιμον. μηδὲ ἡμεῖς οὗ τὴν ποιητικῆν ἡμεῖς δὲ τῆ μούσων ἐκκρίσειν μὲν ἀφαιρῶμεν, ἀλλ' ὅπου μὲν ὑφ' ἡδονῆς ἀκρόασις πρὸς δόξαν αὐτῶν δραστικῶ μὲν ἔστω εἶναι καὶ ὑλομακρῆ, ὅσα μὲν αὐτῆς καὶ πρῶτα φέρῃ ὅσα πρῶτα ἀμύμονι καὶ πρῶτα φέρῃ ὅπου δὲ ἀπτεται τινος μούσης τῆ χείρι, καὶ ὅσα γλυκὸ τῶ λόγου καὶ ἀγῶν, ὅσα ἀκρόασις ἐστὶν, ὅσα δὲ κείον, ἐν ταῦτα φιλοσοφίας εἰσάγωμεν, καὶ καταμιγνύωμεν. ὡς πρὸ γὰρ ὁ μεθυσκομένων ταῖς ἀμπέλους

E νοῖσιν οὐκ εἶχεν ὅτι πολλὰν μεθυσκομένων καὶ παρσινοῦτων, τὰς ἀμπέλους πρὸς ἀνὸν ὄξυ πρὸς ἀπὸ τῆς κρήνας ἐγγυτέρω πρῶτα παραγῆν, καὶ μισθόμενον θεῶν, ὡς φησὶν ὁ Πλάτων, ἐτέρω πρῶτῳ ἢ φονητικῶν καὶ ζώωντων σωφροσίνῃ. ἀφαιρῆ γὰρ ἢ κρῶσις τῶ οἴνῳ ὅσα βλάβηται, ἔστω ἀναμειγρῶσα τὸ χηρῶσιμον. μηδὲ ἡμεῖς οὗ τὴν ποιητικῆν ἡμεῖς δὲ τῆ μούσων ἐκκρίσειν μὲν ἀφαιρῶμεν, ἀλλ' ὅπου μὲν ὑφ' ἡδονῆς ἀκρόασις πρὸς δόξαν αὐτῶν δραστικῶ μὲν ἔστω εἶναι καὶ ὑλομακρῆ, ὅσα μὲν αὐτῆς καὶ πρῶτα φέρῃ ὅσα πρῶτα ἀμύμονι καὶ πρῶτα φέρῃ ὅπου δὲ ἀπτεται τινος μούσης τῆ χείρι, καὶ ὅσα γλυκὸ τῶ λόγου καὶ ἀγῶν, ὅσα ἀκρόασις ἐστὶν, ὅσα δὲ κείον, ἐν ταῦτα φιλοσοφίας εἰσάγωμεν, καὶ καταμιγνύωμεν. ὡς πρὸ γὰρ ὁ μεθυσκομένων ταῖς ἀμπέλους

F οἴνῳ, μαλακωτέραν ποιεῖ τὴν καταφορὰν τοῖς πίνουσιν, οὕτω τοῖς λόγους ἢ ποιήσεις ἐν φιλοσοφίας ἀναλαμβάνουσιν μιγνυμένους πρὸς τὸ μυθῶδες, ἐλαφρῶν καὶ πρῶς-φιλῆ παρέχῃ τοῖς νέοις τὴν μάθησιν. ὅθεν οὐ φθικτέον ἐστὶ τὰ ποιήματα τοῖς φιλοσοφεῖν μέλλουσιν, ἀλλ' ἐν

καταμιγνύωμεν. ὡς πρὸ γὰρ ὁ μεθυσκομένων ταῖς ἀμπέλους

οὕτω τοῖς λόγους ἢ ποιήσεις ἐν φιλοσοφίας ἀναλαμβάνουσιν μιγνυμένους πρὸς τὸ μυθῶδες, ἐλαφρῶν καὶ πρῶς-φιλῆ παρέχῃ τοῖς νέοις τὴν μάθησιν. ὅθεν οὐ φθικτέον ἐστὶ τὰ ποιήματα τοῖς φιλοσοφεῖν μέλλουσιν, ἀλλ' ἐν

καταμιγνύωμεν. ὡς πρὸ γὰρ ὁ μεθυσκομένων ταῖς ἀμπέλους

οὕτω τοῖς λόγους ἢ ποιήσεις ἐν φιλοσοφίας ἀναλαμβάνουσιν μιγνυμένους πρὸς τὸ μυθῶδες, ἐλαφρῶν καὶ πρῶς-φιλῆ παρέχῃ τοῖς νέοις τὴν μάθησιν. ὅθεν οὐ φθικτέον ἐστὶ τὰ ποιήματα τοῖς φιλοσοφεῖν μέλλουσιν, ἀλλ' ἐν

καταμιγνύωμεν. ὡς πρὸ γὰρ ὁ μεθυσκομένων ταῖς ἀμπέλους

οὕτω τοῖς λόγους ἢ ποιήσεις ἐν φιλοσοφίας ἀναλαμβάνουσιν μιγνυμένους πρὸς τὸ μυθῶδες, ἐλαφρῶν καὶ πρῶς-φιλῆ παρέχῃ τοῖς νέοις τὴν μάθησιν. ὅθεν οὐ φθικτέον ἐστὶ τὰ ποιήματα τοῖς φιλοσοφεῖν μέλλουσιν, ἀλλ' ἐν

καταμιγνύωμεν. ὡς πρὸ γὰρ ὁ μεθυσκομένων ταῖς ἀμπέλους

οὕτω τοῖς λόγους ἢ ποιήσεις ἐν φιλοσοφίας ἀναλαμβάνουσιν μιγνυμένους πρὸς τὸ μυθῶδες, ἐλαφρῶν καὶ πρῶς-φιλῆ παρέχῃ τοῖς νέοις τὴν μάθησιν. ὅθεν οὐ φθικτέον ἐστὶ τὰ ποιήματα τοῖς φιλοσοφεῖν μέλλουσιν, ἀλλ' ἐν

καταμιγνύωμεν. ὡς πρὸ γὰρ ὁ μεθυσκομένων ταῖς ἀμπέλους

οὕτω τοῖς λόγους ἢ ποιήσεις ἐν φιλοσοφίας ἀναλαμβάνουσιν μιγνυμένους πρὸς τὸ μυθῶδες, ἐλαφρῶν καὶ πρῶς-φιλῆ παρέχῃ τοῖς νέοις τὴν μάθησιν. ὅθεν οὐ φθικτέον ἐστὶ τὰ ποιήματα τοῖς φιλοσοφεῖν μέλλουσιν, ἀλλ' ἐν

ποιήμασι πρὸς φιλοσοφικῶν ἠθικῶν ἐπιζῶντων ἐν τῷ τέλει
τὸ χροῖσμον ζητεῖν καὶ ἀγαπᾶν· εἰ δὲ μὴ, ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ
δυσχεραίνει. δεχθὲν γὰρ αὐτὴ παιδιδόσεως,

Ἐρρεῦ δὲ πρῶτος ἡ πρὸς ἀρχὴν καλῶς,

Καὶ τὰς τελευτὰς εἰκὸς ἔσθ' οὕτως ἔχῃν, καὶ τὸν Σο-
φοκλῆα. πρῶτον οὖν εἰσαγάγωμεν εἰς τὰ ποιήματα μηδὲν
ἔτι μεμελετημένον ἔχοντα καὶ πρὸς ἄλλους, ὡς τὸ, πολλὰ ψά-
δονται αἰοιδί, τὰ μὲν ἔχοντες, τὰ δὲ ἀκόντες. ἔχοντες μὲν, ὅτι
πρὸς ἡδονὴν ἀκροῦσθαι καὶ γὰρ (ὡς οἱ πλείστοι διώκουσιν) αὐ-
την ἡγεῖται ἡ ἀλήθεια τῆς ψεύδους. ἡ μὲν γὰρ ἔργω
μιομένη, καὶ ἀπερπύσθη ἔχει τέλος, ὅσα δὲ ἔστιν ὅτι πλάττο-
μενον λόγῳ, ῥᾶστα πρὸς ἄλλους καὶ τρέπεται πρὸς τὸ ἡδονὴν. ὅσα
δὲ λυποῦνται. οὐτε γὰρ μέτρον, ἔτε ἔσθ' οὐτε λέξεως ὄγκος,
οὐτ' ἀκροῦσθαι μέλαρος, οὐτε ἀρμονία καὶ σωῆσις ἔχῃ πο-
σοῦτον ἀμευλίας καὶ χάριτος, ὅσα δὲ πεποιημένη ἀφ' ἑαυτοῦ
μυθολογίας. ἀλλ' ὡς ἂν ἐν γεγραμμένῳ κινήσῃ ὅσα
χρῶμα γραμμῆς, ἀφ' ὅτου ἀδρείκελον καὶ ἀπατηλόν, οὐ-
τως ἐν ποιήμασι μεμιγμένον πιθανότητι ψεύδους ἐκπλήτ-
τει καὶ ἀγαπᾶται μάλλον τῆς ἀμύθου καὶ ἀπλάτου πρὸς
μέτρον καὶ λέξιν κατασκευῆς. ὅθεν ὁ Σωκράτης ἐκινῶν ἐν-
πίαν ποιητικῆς ἀφαιρέσας, αὐτὸς μὲν, ἅτε δὴ γεροντὸς ἀ-
ληθείας ἀγνοῦσθαι τὸν ἀπὸ τῆς βίβλου, ἐπιφανὸς ἡ οὐδὲ δὲ-
φύης ψευδῶν δημοῦργος. τοῖς δὲ Αἰσώπου τοῖς ἔπεσι μί-
θους ἐτόμιζεν, ὡς ποίησιν ὅσα οὐσαν ἢ ψεύδους μὴ πρὸς ἐστὶ.
θυσίας μὲν γὰρ ἀχρόους καὶ αἰαύλους ἴσμεν, ὅσα ἴσμεν ὅτι ἀ-
μύθον ὅσα δὲ ἀψευδῆ ποίησιν. τὰ δὲ Ἐμπεδοκλέους ἔπη καὶ
Γαρρῆιδου, καὶ Ἡρακλῆος Νικάνδρου, καὶ γνομολογία Θεό-
γνιδος, λόγοι εἰσὶ κεχρημένοι πρὸς ποιητικῆς, ὡς ἂν ὄχημα,
τὸν ὄγκον καὶ τὸ μέτρον, ἵνα τὸ περὶ ἀφ' ἑαυτοῦ ὅσα οὐ-
ἀποποιήσῃ καὶ δυσχερὲς ἐν τοῖς ποιήμασι λέγηται πρὸς θεῶν,
ἢ δαμνοῦσθαι, ἢ δευτικῆς, ἢ ἀνδρῶν ἐλλογίμου καὶ δόξαν ἔ-
χοντος, ὁ μὲν ὡς ἀληθῆ πρὸς δεξιὰ μὲν λόγον εἴχεται φε-
ρομένης, καὶ διέφθαρτα τὴν δόξαν ὁ δὲ μεμνημένος αἰεὶ καὶ
κατέχων ἐπαρῶς τῆς ποιητικῆς τὴν πρὸς τὸ ψεύδους ζη-
τεῖται, καὶ διωάμενος λέγειν ἐκάστοτε πρὸς αὐτὸν,

Ὁ μὴ χροῖσμα, σφιγλὸς ἀγολώτερον, τί παύσῃσθα τὰς
ὄφεις σιωπῆς, τί δὲ ἔξαπατῶσα πρὸς ποίηθ' διδάσκεις; ἔ-
διν πείσεται δεινόν, ὅσα δὲ πεισῶσι φάλοισι. ἀλλ' ἐπιλήψεται
μὲν αὐτὸς φοβουμένης τὸν Ποσειδῶνα, καὶ Ἐρμῆος μὴ τὴν
γὰρ ἀπαρρηξῆ, καὶ ἀπογυμνώσῃ τὸν ἄδιν. ἐπιλήψεται δὲ
τῷ Ἀπόλλωνος χαλεπαίνοντος Ἐρμῆος πρὸς τοῦ τῷ Ἀ-
χαιῶν, ὅτι αὐτὸς ὡς ἂν, αὐτὸς ἐν δαίτη παρών, αὐτὸς τὰ δὲ
εἰπὼν, αὐτὸς ὅσα ὅσα ἔστιν ὅσα ἔστιν.] παύσεται δὲ τὸν φητὸν Ἀχιλ-
λέα καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα τὸν καθ' ἑαυτοῦ δακρύων, ἀδινά-
τους καὶ ἀδινεῖς χεῖρας ἐπιθυμία τῷ ζῆν ὀρέγοντας. αὐτὸ δὲ
που σιωπῆσθαι τῷ τοῖς πάσι καὶ κρατῆται φαρμασώμενος,
ὅσα ὀκνήσει πρὸς ἑαυτὸν εἰπεῖν, Ἀλλὰ φῶσθε τάχιστα λι-
λαίεο. ταῦτα ὅσα πρῶτα Ἰδ', ἵνα καὶ μετόπισθε τῆς εἰρη-
αδα γωακί.] καὶ γὰρ τῷ πρὸς χροῖστος. Ὁ μὲν εἰς τὴν ἰε-
κίαι εἶπεν, ὡς γωακὸς ἀκροῦσθαι οὐσαν ἔχει δὴ τὸ μὲν ὄσθες.
ταῦτα γὰρ ὅσα ἀπλάττοισιν ἔχοντες οἱ ποιηταί. πλείονα
δὲ, ὅσα μὴ πλάττοισιν, ἀλλ' οἱ μὲν καὶ δόξαν ἔχοντες αὐτοῖ,
πρὸς τὰς χροῖστος ὅσα ψεύδους ἡμῖν. ὅσα, ὅσα τῷ Διὸς εἰρηκ-
τος Ὁ μὲν,

8 leg. Kriels. p. III.

A bendi poematibus philosophica consideratio, ad-
succendendumque ut in eo quod delectat, utilitate
quæras, & eam amplectaris: sin vero, repugnandū
ei est, & succendendum. hoc enim eruditionis
principium est. Atqui secundum Sophoclem,

*Quamcunque rem ratione recta ceperis,
Bonum illius recte sperabis exitum.*

Primū ergo introducemus in poemata hominem
cui nihil ita meditatū in promptuq; sit atq; illud,
per multa canunt mendacia vates:

id quod partim coacti, partim sponte faciunt. Spōte,
quia ad delectationē auditionis, & gratiam, quam
plurimi captant, ob austeritatē suam veritas men-
dacio minus iis esse cōmoda videtur. quod enim
re vera fit, id tametsi exitū habet tristē, non muta-
tur: quod autē commentū est, id facillime cedit,
& de tristī in iucundū mutatur. nam neq; numeri,
neq; verborum immutationes, neq; dictionis ma-
iestas, neq; translationis opportunitas, neq; con-
cinnitas & compositio tantum habet blanditiæ at-
que gratiæ, quantum fabulæ apte connexa dispo-
sitiō. Enimvero sicut in picturis color plus afficit
quam lineæ, ppter similitudinē corporis, & fallen-
di aptitudinē: ita in poematib. mendacium pro-
babilitate tēperarum magis percellit, & gratius est
apparatu carminis & dictionis fabula & figmento
carentis. Itaq; Socrates quibusdam somniis ad scri-
bendum carmen cōpulsus, quum ipse, ut qui per
omnem vitam pro veritate decertasset, facultate
probabilia mendacia fabricandi destitueretur,
Æsopi fabellas argumentum sibi delegit: poësin
non putans eam à qua abesset mendacium. Ete-
nim sacrificia quædam nouimus choris & tibiis
carentia: poësin fabularum & figmentorum ex-
pertē non nouimus. nam Empedoclis & Parmeni-
dis versus, Theriaca Nicandri, ac sententiæ Theo-
gnidis, orationes sunt, ut pedestris incessus humi-
litate effugerēt, granditate & mensuram à poetica
pro vehiculo mutuata. Proinde vbi absurdū ali-
quid aut durū in poematib. dicitur ab aliquo præ-
stanti viro de diis, demonibus, aut virtute: is qui
eū ut verum amplectitur sermonem, in errorem
incidit, falsaq; opinione animum corrumpit. At
qui nunquam immemor est poetiarum in men-
tendo præstigiæ, idq; perspicue semper te-
nens, identidem poësin sic compellare nouit:

*O machinatrix lynce versipellior,
Quid ludis, & supercilium quid contrahis,
Fraudemque texens, te simulas verum loqui?*

E is, inquam, mali nihil feret, neque quicquam ab-
surti credet. Nimirum is se reuocabit à metu, sic
ubi timebit ne Neptunus terram eruat, & inferos
detegat: aut vbi subierit ei Apollini irasci ob Achi-
uorum principem,

*Ipsus suauem quem celebrans in conuiuio,
Hæc fatus ipsus, ipsus & letho dedit.*

Quin & extinctiam Achillis ac Agamemnonis
lacrymas compescet, cupiditate viuēdi manus vi-
ribus cassas intendentium. Quod sicubi à pertur-
bationibus superatus victusque beneficio erit,
nulla interposita mora ita seipsum alloquetur:

*Affecta reditum, superas repete impiger auras
Quam primum: tū que sunt hic tibi visa sub umbris,
Vxorī quondam caræ narranda memento.*

F venuste enim hoc in suam Necyam dixit Home-
rus, quod ea auditio propter fabulas est mulieri-
fingunt. Plura sunt quæ non fingentes, sed ita esse o-
pinantes, falsitatem eam nobis pigmentis fucatam offerunt. ut, quum de Ioue Homerus dixerit,

Iuppiter ipse duas equato examine lances
Sustinet, & fata imponit diversa duorum,
Pelide huic magni, pugnacis at Hectoris illi.
Dardanidae fatum lethali pondere lancem
Impulit, ad manes vergens tunc Hectora Phæbus

Deseruit: totam tragediam huic fabula aptavit
Æschylus, titulo Psychostasiæ. assistere enim
facit lancibus Iouis, alteri Thetidem, alteri Auro-
ram, deprecantes pro filiis suis Achille & Memno-
ne manum conferentibus. Nemo non videt, fa-
bulam esse hanc delectandi aut perterrendi audi-
toris causa confictam. Hæc autem,

Iuppiter humana dispensans prælia gentis:
Nam causam Iuppiter præbet mortalibus,
Quam familiam statuit evertere funditus:

hæc iam ex ipsorum sunt dicta opinione, falsam de
diis sententiam & ignorationem suam nobis tradē-
tium. Iam illæ apud inferos portentorum fictiones &
dispositiones, quæ terribilibus nominibus spectra
fabricantur ardentium fluminum, locorum hor-
ribilium, ac terribilium suppliciorum: fere ab om-
nibus deprehenduntur esse fabulosa admodum,
& in quibus tanquam in alimentis venenum, ita
mendacium sit admixtum: nemoque pene nescit,
neque Homerum, neque Pindarum, neque So-
phoclem, pro certo habuisse id quod scribebant:

Vbi immensas ruentant tenebras
Validi umbrosæ noctis fluvii. Item,
Oceani fluctus legere, & Leucada petram. Item,
Vbi æstus gurgitis, inferorum angustiaque.

Tamen quotquot mortem veluti miserabilem, &
sepulturæ priuationem tanquam miseram rem
deplorantes, huiusmodi verba extulerunt:

Non inhumatum oro tu me, infletumq; relinquant.
Item,
Tunc anima ad manes de membris mæsta volavit,
Interitumque suum lugens, & robur, & annos.

Item,
Non me prius quam fert at as interfice:
Nam dulce lucem est cernere. noli cogere
Vt abdita infra terram conspiciam miser:

hæc, inquam, voces sunt ita sentientium, & errore
captorum. quo magis nos attingunt, & perturba-
tione ista atque imbecillitate exagitatos angunt, à
qua proficiscuntur. Aduersum hæc ergo rursus pro-
pte id aures nostras perfonet, poesi non admodum
curæ esse veritatem: quod autem verum sit de his
rebus, id ne ab iis quidem qui in aliam nullam
quam huius ipsius rei discendæ cognoscendæ que
curam incubuerint, omnino percipi aut inuestiga-
ri potuisse: quod quidem ipsi etiam fateantur. At-
que hic ad manum sint Empedoclea hæc:

Non oculis possunt homines, non auribus ista,
Non comprehendere mente. -

Et illa Xenophanis,
De superis, sed & his quæ capi dicere cunctis,
Nullus homo fuit, aut qui possit certa docere
Existet. - sed & Socratis verba apud Platonem

eiurantis istarum rerum notitiam. Minus enim
poetis tanquam istorum aliquid scientibus ani-
mum aduertent, qui videbunt de iis rebus philoso-
phis quoque pronuntiaturis veluti vestiginem
quandam obortam. Magis quoque adhuc cautum
eum reddemus, si simul atq; cum ad poemata ap-
plicamus, ipsam poeticam ei describamus: artem
nimirum eam esse imitatricem, pingendique arti quasi
ex altera parte respondentem. Neque id modo
auditum habeat omnium sermone tritum, quo loquentis
picturæ nomine poesis, picturæ tacentis poesis afficitur:

A Εν δ' ἐπίθει δύο κῆρε ταμλεγγέος θανάτοιο,
Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἐκτορος ἰπποδάμοιο.
Ἐλκε δὲ μίωσα λαβὼν ῥέπε δ' Ἐκτορος αἰσιμον ἦ μὲν.
Ὡχρητο δ' εἰς αἶδαο, λίπε δὲ εὖ Φοῖβος Ἀπόλλων

τραγωδία ὁ Διοχίλος ὄλιω τῶ μύθῳ ἀεικέληκεν, ἔπι-
γραφεῖς Ψυχρασίαν, καὶ ἀφαιήσας τῆς πλάστῃ γῆ τοῦ
Διός, ἐνθεν μὲν τὴν Θέτιν, ἐνθεν δὲ τὴν Ἥρην, δεομένης ὑπὸ
τῆς Ἥρας μαχομένων. τὸ τοῦ ἰπποδάμου, ὅτι μύθοποιήματι
πλάσμα πρὸς ἠδοὺν ἢ ἐκπληξίν ἀκροατῶ γέγονε. ὁ δ',
Ζῆς ὅστις αἰθερόπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται

B ἢ τὸ, - θεὸς μὲν αἰτίαι φύει βροτοῖς,

Ὅταν κακῶσαι δάμα παμπήδην γέλη. ταῦτα δ' ἦδη
ἔδδοξαι εἶρηται καὶ τίς ἐν αὐτῶν, ἵω ἐχρῆσιν ἀπάτω ἀεὶ
θεῶν καὶ ἀγνοίαν, εἰς ἡμᾶς ἐκφροθέντων καὶ μελαδιδόντων.
πάλιν αἰθερῆς ἰεκέας τερατουργίαν καὶ ἀφαιήσεις οὐνομα-
σι φοβεραῖς ἐδημιουργῶσαι φάσμαθ' αὐτῶν καὶ εἰδῶλα πο-
ταμῶν φλογερῶν, καὶ τόπων ἀγέμων, καὶ κρηλασμάτων
σκυθρωπῶν, ἔπειτα πολλοὺς ἀφαιήσαντοισιν ὅτι τὸ μὲν
δὲς αὐτοῖς πολὺ, καὶ ὁ ψεύδης, ὡς ἀφ' ἑσθῆς τὸ φαρμα-
κῶδες, ἐγκέρεται καὶ οὔτε Ὀμηροῦ, οὔτε Γύδαροῦ, οὔτε

C Σοφοκλῆς πεπεισμένοι ταῦτα ἔχον ἔτως, ἐν ἑσθῆ, ἔνθεν
τὸν ἀπειροῦ ἐρδύζονται σθένος βληχρῶν ἀνοφραῖς νικητὸς πο-
ταμοῖ. καὶ, Γὰρ δ' ἴσαν Ὠκεανοῦ τεραῖς καὶ Λακείαδα
πέτρῳ, καὶ, Στενωπὸς ἀδου καὶ παλίρροια βυθοῦ. ὅσοι μὲν
τοὶ τὸν θάνατον ὡς οἰκτρῶν, ἢ τὴν ἀπαφίαν ὡς δεινὸν ὄλοφροῦ-
μῶν καὶ δεδιότες, φωνᾶς δ' ἐξενάουχαι,

Μὴ μ' ἀκλαυσον ἀθανάτων ἰῶν ὄπιθεν καταλείπης. καὶ,
Ψυχὴ δ' ἐκρέτεων πιαμένη αἰδὸς δ' ἐβεβήκει,
Ὅν πότμον γρόωσα, λιπούσ' ἀδροτήτα καὶ ἠέλιω, καὶ,
Μὴ μ' ἀπολέσης ἄωρον ἠδὲ γὰρ τὸ φῶς Λόλασιν τὰ δὲ

D ὑπὸ γλῶσφῳ μὴ μ' ἰδεῖν ἀναγκάσης. αὐτὰ πεποιθῶτων εἰσὶ
καὶ πρὸς αὐτῶν ὑπὸ δόξης καὶ ἀπάτης. διὸ μᾶλλον
ἀποθνήσκουσι καὶ ἀφαιήσονται ἡμᾶς, ἀναπτιμπλαμῆναι τῶ
πάθῳ καὶ τῆς ἀσθενείας, ἀφ' ἧς λέγεται. πρὸς ταῦτα δὲ
πάλιν ἀφαιήσονται ἑσθῆς εὐθὺς δὲ ἀφαιήσονται ἑσθῆς ὅτι
ποιητικὴ μὲν οὐ πᾶσι μέλει ἐστὶ τῆς ἀληθείας ἢ τῆς ἀεὶ ταῦ-
τα ἀλήθεια, καὶ τοῖς μὴ τῶν ἀποποιηθῶν ἔργων ἢ γινώ-
σιν καὶ μάθῃσιν τῶ ὄντος, εὐ μάλα διετήρατος ἐστὶ, καὶ δὲ
ληπτός, ὡς ὁμολογοῦσιν αὐτοῖ. καὶ τὰ Ἐμπεδοκλέους ἔπη ἔγω
πρὸς χεῖρα ταυτὶ οὕτως,

E ΟΥΤ' ἐπιδερκτὰ τὰ δὲ ἀμδ' εἰσιν, οὔτ' ἐπακουσὰ,
ΟΥΤ' ἐνὸς ἀείληπτα.

καὶ τὰ Ξενοφάνους,
Καὶ τὸ μὲν οἶω σαφές οὐκ ἀνὴρ γῆρετ' ὅσδ' ἐπὶ ἔσαι
Εἰ δὲ ἀμφίθεον τε καὶ ὅσα λέγω ἀεὶ πύτων
καὶ ἠ Δία τὰ Σακράτους ἔξομυμῶν ἀφαιήσονται Πλάτωνι
τὴν ἀεὶ πύτων γινώσιν. ἦτιον γὰρ ὡς εἰδῶσι τὴν ἀεὶ πύτων
πρὸς ἀεὶ πύτων ποιητῶν, ἐν οἷς τῶν φιλοσόφους ἰλιγγαῖ-
τας ὀρασθῶν. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἐπιτήσω μὲν αὐτῶν, ἀμα τὰ πρὸς
ἀεὶ πύτων ποιητῶν ὑπογράφοι τῶ ποιητικῆν, ὅτι μὴ

F ἡκὴ τέχνη καὶ δυνάμεις ἐστὶν ἀπίστροφος τῆς ζῆλαφίας, καὶ μὴ
μόνον ἐκείνο τὸ θρυλλεμῶν ἀκροῦσας ἔγω, ζῶνταφίαν μὲν εἶναι
φλογερῶν τὴν ποίησιν, ποίησιν δὲ σιγῶν τὴν ζῶνταφίαν

ἀλλὰ πρὸς τούτω διδάσκωμεν αὐτὸν ὅτι γεγενημένων
σαῦρα ἢ πύθηον, ἢ Θεραίου πρῶτον ἰδόντες ἠδέ-
μεθα καὶ θαυμάζομεν, οὐχ ὡς καλὸν, ἀλλ' ὡς ὅμοιον.
οὐσία μὲν γὰρ οὐ δύναται καλὸν γινέσθαι τὸ ἀσχερὸν ἢ δὲ
μίμησις, ἀπὸ τῆς Φαῦλον, ἀπὸ τῆς χειρὸς ἐφίκτηται
τῆς ὁμοιοτήτος, ἐπαίνεται καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀσχεροῦ σώμα-
τος εἰκόνα καλῶς πλάσσει, τὸ ὁρῶν καὶ τὸ εἰκὼς εἰς ἀπέ-
δωκεν. γεγόφοισι δὲ καὶ πρῶτοι ἀποποιεῖται, κατὰ τὸν Τι-
μόμαχος τὴν Μηδείας τεκνογονίαν, καὶ Θεῶν τὴν Ὀρέσου
μηθεκτονίαν, καὶ Παρράσιος τὴν Ὀδυσσεύς πρῶτον ποίητον
μυθία, καὶ Χαρεφάνης ἀχλάστους ὁμιλίας γυναικῶν. πρὸς
ἀπὸ τῆς ἐν οἷς μάλιστα δεῖ τὸν νέον ἐπιζητεῖται. διδάσκωμεν
ὅτι τὴν πρῶτον εἰς ἐπαίνου μὲν ἢς γέροντες ἢ μίμησις, ἀλ-
λά τὴν τεχνίω, εἰ μεμίμηται πρῶτον ὡς ὁμοίω-
μενον. ἐπεὶ ταύτω καὶ ποιητικῆ πολλὰς εἰς ἔργα Φαῦλα καὶ
παθημοχθῆρα, καὶ ἢ μίμησις ἀπαγγέλλει δεῖ τὸ θαυ-
μάζομενον ἐν τούτοις, καὶ κατὰ τὸν μὲν μίμησις ἀποδέχεται
τὸν νέον, ὡς ἀληθῆς, μίμησις δὲ δοκιμάζειν ὡς καλὸν, ἀλλ' ἐπαί-
νεῖν μόνον ὡς ἐναρμόσιον τῷ ὁμοίω μὲν πρῶτον καὶ
οἰκείον. ὡς τὸ γὰρ οὐκ ἐστὶν ὡς Φαῦλον καὶ πύθη-
μάτων ῥοῖον, καὶ θαλάσσης κτύπον ἀκούοντες, ἐνοχλάμεθα
καὶ διεσπασμένοι. ἀπὸ δὲ τῆς πύθη ὡς ταῦτα μίμηται (κα-
τὰ τὸν Παρράσιον τὴν ἡ, καὶ Θεόδωρος τῆς Ἐσχιλίας) ἠ-
δόμεθα. καὶ τοσούτῳ μὲν ἀποδοῖται καὶ ὕπουλον, ὡς ἀπερπύ-
θεαμα, φάσμα μὲν τὸν δὲ Αἰσώφωτος Φιλοκτήτην, καὶ τὴν
Σιλακίονος Ἰοκάστη ὁμοίως φηνοῖσι καὶ ἀποδοῖται πε-
ποιημένοι ὁραῖτες χαίρομεν οὕτως ὁ νέος ἀγαθὸν ἴσκειν ἢ
Θεραίου ὁ γελῶσι τοῖς, ἢ Σίσυφος ὁ φθορῆς, ἢ Βάτραχος ὁ
παρνοεσθῆς, ἢ γὰρ ἢ πρῶτον πεποιή, διδάσκωμεν τὴν μι-
μουμένην ταῦτα διδάμειν καὶ τεχνίω ἐπαίνειν, ἀπὸ μίμηται
ἀχλάστους καὶ πρῶτοι, πρῶτον ἀλλεῖται καὶ κακίσει. ἔγερ
ἔστι τὸ καλὸν καὶ καλῶς μιμηθῆναι καλῶς γὰρ ἔστι, τὸ
πρῶτον καὶ οἰκείως οἰκεία ἢ κατὰ τὸν τοῖς ἀσχεροῖς τὰ
ἀσχερά. καὶ γὰρ ἀπὸ Δημοκρίτου τῆς χολῆς κρηπίδες, ἀπὸ τῆς
ἔγερ τὸ τοῖς τῆς κλέφαιος ἐναρμόσιον ποῖν; Φαῦλα μὲν ἢ-
σαι, ἐκείνη δὲ ἠρμῶτον καὶ τὸ,

Εἰ τὸ γὰρ ἀδικεῖν χεῖρ, τυραννίδος πέρι
Κάλλισοι ἀδικεῖν καὶ τὸ,
Τοῦ μὲν δικῆς τὴν δόκησιν ἄρυσσ,
Τὰ δὲ ἔργα τῆς πάνθ' ὁραῖτος, ἐνθα κερδῶμεν, καὶ πάλαν-
τον εἰ πρῶτον μὴ λαβῶν, καὶ ἢ τὴν δὲ ἔστι μοι τάλαντον ὡς εἰ-
δοῖσι τὰ ἔξομα δὲ ὕπου πρῶτον, οὐ δώσω ἢ καὶ ἄδου
δικὴν ὡς ἠσθετικῶς εἰς τάλαντον ἔργον μὲν καὶ εἰ-
σι λόγοι καὶ ψαυδεῖς, ἔπειτα δὲ καὶ ἰξίον καὶ τοχρὸν γύφω
πρῶτον τῆς πρῶτον. ἀπὸ οὗ ὡς μιμηθῆναι πρῶτον πρῶτον
δαῖσι τὰ ταῦτα εἰς ἐπαίνου μὲν ἢς γέροντες ἢς γέροντες, ἀλλ' ὡς
ἀποποιεῖται καὶ Φαῦλα Φαῦλοις καὶ ἀποποιεῖται ἢς γέροντες, καὶ πρῶτον
πρῶτον γέροντες, εἰς ἀπὸ τῆς δόξης βλάπτουσι τὸ
τῆς ποιητικῆς. ἀλλὰ τοῦ αὐτοῦ πρῶτον πρῶτον ὡς ὁμοίω-
ψία, ἀλλεῖται καὶ τὸ πρῶτον καὶ τὸν λόγον, ὡς Φαῦλον
ὡς Φαῦλου καὶ λεγόμενον καὶ πρῶτον. οἷον ἔστι καὶ
τὸ τῆς συγκομιθῆς τῆς Πάριδος ἐκ τῆς μάχης ἀποδραῖ-
τες. ὡς δὲ ἄλλων ἀνθρώπων ἡμέρας συγκομιθῆς γυ-
νακὴ ποιήσας ἢ τὸν ἀχλάστον καὶ μοιχρὸν ἐν ἀγρῷ δὴ γλῶ-
ῆς καὶ ψύγῳ ἠτέμενος τὴν τοιαύτην ἀπερπύθαι, ἐπὶ τούτοις

A sed præterea quoq; eum doceamus, quod pictam
lacertam aut simiam, aut Therisitæ faciem viden-
tes delectamur, miramurq;: non pulchritudinis
sed similitudinis causa. Suate enim natura fieri
id quod turpe est, pulchrum non potest: imitatio,
siue pulchræ siue turpis rei similitudinē exprimat,
laudatur: eademq; rursus, si pulchram turpis cor-
poris imaginē effingat, decorum non seruauerit.
Pingunt etiam quidam actiones absurdas, vt Ti-
momachus Medeam liberos necantem, & Orestē
matri necem inferentem Theo, Parrasiusq; Vlyf-
fis simulatam insaniam, & Chærephanes mulierū
cum viris impudicam cōsuetudinem. In his ado-
lescens maxime est assuefaciendus, vt discat rem
quæ imitatione est expressa, non laudari: sed attē,
quæ id quod propositum erat, recte repræsenta-
uerit. Quando igitur poetica etiam ars sapenum-
ro turpes actiones, & prauas affectiones morēque
imitando exponit: adolescentis est, id quod in his
preclare elaboratum admirationem meretur, ne-
que probare vt verum, neq; amplecti vt pulchrū:
sed eatenus laudare quatenus argumento con-
gruit. Quomodo enim porci grunnitum, & tro-
chleæ stridorē, & venti fremitum, & matis strepi-
tum, non sine molestia audimus: si quis vero com-
mode ea imitetur, vt suem Parmeno, & trochleas
Theodorus, delectamur. & morbo captos homi-
nes, aut suspectæ valetudinis, tanquam spectaculū
iniucundum fugimus: Aristophontis vero Philo-
ctetam, & Silanionis Iocastam, ad similitudinē cō-
tabescentium & morientium effictos, cū gaudio
videmus. sic adolescens vbi leget quæ Theristes
scurra, aut Sisyphus corruptor, aut Batrachus leno,
agens vel loquens in poemate introducitur, sciat
artē imitatricem laudandam: quæ vero ista imita-
tione affectiones & facta exprimuntur, reiicienda
esse, atq; vituperanda. Non enim idem est, rem ali-
quam esse pulchram, & eam imitari pulchre: quo-
rum hoc in decoro & conuenientia consistit, tur-
pibus autē turpia conueniunt. Quippe Demonid-
is etiā claudi illius, quas eius qui furto eas subtra-
xisset pedibus congruere optauit, crepidæ erant
quidem ex malæ, sed Demonidi aptæ. Iam hæc,

Nam si violandum est ius, regnandi gratia
Violandum est. &
Existimationem iusti fac pares,
Sed lucri causa quiduis interim face. &
Quod ni precario talentum cepero. &
Viuam talento neglecto, & gratus sopor
Obrepet: atque flagitii, hoc argentum
Propter talentum, quod patrum, non quidem
Apud inferos pœnas luam:

hæc quidē improbe sunt & fallax orationes: sed qua-
les Eteoclē, Ixionem, senē fœneratorem deceant.
Ergo si adolescentulos moneamus, hæc eos nō vt
quæ laudi vertant atq; probent sed ita scribere vt
absurda ac mala, ideoque moribus & personis
improbis attributa: nunquam ii opinione de poe-
tis concepta decipientur. Quinimo de loquentis
persona suspicio insinuata, & factum & orationē
suspectam reddet, vt mala & à malis profecta. Ta-
le est quod Homerus Paridem è prælii profugum,
cum Helena concumbere facit. Nam quum ne-
minē alium interdium cum vxore rem habere com-
memoret, extra intemperantē hunc & adulterum:
fatis euidenter docet, se hoc de eo opprobrii & re-
prehensionis causa referre. Quo in genere magno-

pete ad
contra ca
dionis ca
der fecer
Ergo m
An
Qua
Pro
M
Optim
mal
dantem
M
E
Illud ver
dicere
pligran
memor
Non h
Sed m
priet
buens
E
suum
E
Imp
confer
ment
S
Im
&
Pro
cul
de
S
Et de
Tab
Et de P
Hic
Huiusm
hender
ipis reb
Euripid
que con
cum e
merum
ration
maxim
nunc voc
antiqu
nomina
uerent
Solem
deri sol
natiuit
hender
Iouis
quand
turam
ta add
tum ad
lenas
corrup
aut
E

pere aduertendus est animus, sicubi poeta ipse contra ea quæ dicuntur, indicium suæ improbationis edit. quod in prologo Thaidis suæ Menander fecit,

Ergo mihi talem velim dea tu canas,
Audacia & forma simul & facundia
Quæ prædita, exerceat iniuriis suos
Procos, domo excludat, crebroq; postulet
Munera, simulans amare semper, nullum amet.

Optime omnium Homerus hoc est vsus genere, male dictis reprehensionem, bene dictis commendationem præmittens. Hæc ita,

Mox ille hæc blanda est astute verba loquutus.

Item,

Hunc ille assistens pulcro sermone tenebat.

Illud vero agens, tantum non protestatur ea se non dicere aut probare, quippe inepta & praua. Exempli gratia, narraturus quomodo Sacerdotem Agamemnon inhumaniter tractauerit, hæc præmittit,

Non hæc Atrides Agamemnon dicta probauit:

Sed male reiecit, - id est, sæue & superbe, ac præter decorum: Achilli etiam ferocem hanc tribuens orationem,

Ebrie, cui cerui est pectus, vultusq; caninus:

suum de ea iudicium addit,

Rursum Pelides prauis Agamemnona regem

Impetiit verbis, neque adhuc dimiserat iram.

consentaneum quippe est, nihil per iram & vehementiam recte dici. Sic & de factis:

Sic fatus, facinus concepit in Hectora diuum

Immane: extendens quem pronum adstrata Patrocli, &c.

Præclare etiam in fine dictum quoddam, quasi calculum dictis factisve adiungit. Quale est, quum deos facit de adulterio Martis ac Veneris dicentes:

Successu mala facta carent, celerem quoq; tardus

Affequitur fontem vindex.

Et de Hectoris superbia atq; iactantia:

Talia iactanti Iuno succensuit alma.

Et de Pandari sagittatione:

Hoc animum stulti Pallas sermone sefellit.

Huiusmodi effata & sententias quibus saneprehenderit, modo animum animaduertat. Alia in ipsis rebus documeta exhibent: quemadmodum Euripides fertur Ixionem vt impium flagitiosumque conuiciantibus dixisse, Enimvero non antecum è scena eduxi, quam rotæ affigerè. Apud Homerum id mutum doctrinæ genus extat, considerationem habens vtilem iis in fabulis etiam quæ maxime vituperantur. Quas allegoriis (ita enim nunc vocat, quum aliud dicitur, intelligitur aliud: antiqui hyponœam, ab occulto qui subesset sensu nominabant) nonnulli alio detorquentes ac peruertentes, indicium de Venere à Marte adulterata Solem detulisse aiunt hoc sensu, quod Veneris sideri sidus Martis congressum, adulterio obnoxias natiuitates reddat: sole autè rursus elato & deprehendente ea, non lateat. Ita quod se Iuno ornauit, Iouè aggressura, & beneficiū cæsti, voluit esse aeris quandam purgationem, ad igneā accedentis naturam. Quasi vero nõ ipse interpretationem poeta addiderit. Nam in Veneris fabula, eos qui animum aduertunt, docet, musicam prauam & cantilenas malas, sermonesq; de reb. vitiosis, facere ad corrupedos mores, efficeretq; vitam effæminatam. Quæ lúσεις τῆς ποιητικῆς διδόντος. ἐν μὲν γὰρ τοῖς αἰεὶ τῆς Ἀφροδίτης διδάσκει τὰς παροτρύνοντας, ὅτι μοιτικῆ

φαυλῆ, καὶ ἄσματα ποιητικὰ καὶ λόγοι μαθητικῆς ὑποτίθει λαμβάνοντες, ἀκόλαστα ποιῶσιν ἢ ἡ, καὶ βίους αἰσθη-

Α ποῖς δὲ μάλα παροτρύνοντες εἰ τινας ὁ ποιητὴς αὐτὸς ἐμφάσις δίδωσι κατὰ τῆς λεγόμενης, ὡς διαχρησισμοῦ ὑπὸ αὐτῶν. κατὰ τὸν ὁ Μένανδρος ἐν τῷ παροτρύνοντι τῆς Θαιδὸς πεποίηκεν,

Ἐμοὶ μὲν οὖν αἰεὶ δεποιούτω θεὰ,
Θρασύαι, ὠρεσίαι δὲ, καὶ πιθανὸν ἄμα,
Ἄδικουσαν, ἀποκλείουσαν, αἰτῶσαν πικρὰ,
Μητινὸς ἐρώσαν, παροτρύνουσαν δὲ αἰεὶ. αἰεὶ τὰ
Ὀμπερὸς τὰ γῆρι τῶν κέρχεται. καὶ γὰρ παροτρύνουσα
τὰ φαυλὰ, καὶ παροτρύνουσα τὰ χερσὶ τῆς λεγόμενης.

Β παροτρύνουσι μὲν ἕτως,
Αὐτίκα μειλίχιον καὶ κερδαλέον ράπο μῦθον. καὶ
τόνδ' ἀγροῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε τῶρα τὰς. ἐν τῷ
τῷ παροτρύνουσα, μονοῦ μὲν τῷ τῷ καὶ χερσὶ μὴ τε
χρησάται μὴ τε παροτρύνουσα, ὡς οὖσιν ἀτόποις καὶ φαυλοῖς. οἷον
τὸν τε Ἀγαμέμνονα μέλλων διηγείσθαι τὰς ἱερεῖ χερσὶ μὲν
ἀφειδῶς, παροτρύνουσα,

Ἀλλ' οὐκ ἄβειδ' ἢ Ἀγαμέμνονι ἰσθμῶν ἡμῶν,
Ἀλλὰ κακῶς ἀφίθ. πυτίσιν ἀγροῖς καὶ αὐθαδῶς καὶ
τῶρα δὲ παροτρύνουσα. ὅτε Ἀχιλλεὶ τὰς θρασυῖς λόγοις πα-

Κ πῆσαν,
Ὀνοβαρῆς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κερδίω δὲ ἐλάφοιο,
τῷ αὐτῷ κρίσιν ὑπερῶν,
Πηλείδης δὲ δὲ αὐτῆς ἀταρτηγῆς ἐπέεσσιν

Ἀβειδίω παροτρύνουσα, καὶ οὐτῶ λῆγε χόλοιο. καλὸν
γὰρ εἰκὸς οὐτὲν εἶναι μὲν ὀργῆς καὶ αὐθραδῆς λεγόμενον. ὁμοίως
καὶ ἐπὶ τῷ παροτρύνουσα,

Ἦρα καὶ Ἐκτορα δῖον ἀεικέα μῆδετο ἔργα,
Πρωῖα παρλεχέεσσι Μενοιτιάδαο τῶν ἡμῶν. εὐδὲ
καὶ τῆς ὑπερῶσιν χερσὶ, κατὰ τὸν πῆ φησὶν ἰδῆαι ὑπερῶ-

Δ ρων τοῖς τῶρα ποιοῦσιν ἢ λεγόμενοις ὅτι μὲν τῷ μοιχίας τῶ
Ἄρεως, τὰς τοῖς ποιοῦσιν λέγουσας,

Οὐκ ἄρετῆ κακὰ ἔργα· κηχρὸς τοὶ βραδὺς ὠκύν. ὅτι τῷ
τῷ Ἐκτορα ὑπερῶσιν καὶ μεγαλαυχίας,

Ὡς ἔφατ' ὁ χόλοιο· νεμέσσει δὲ πότνια Ἦρη. ὅτι δὲ
τῷ Παιδάρα τῶσιν,

Ὡς φάτ' Ἀθηνᾶ, τὰ δὲ φρένας ἀφροῖν πῆσιν.
αὐτῶν μὲν οὖν αἰ τῶν λόγων ἀποφάσεις καὶ δόξαι, πᾶσι
εἰσι κατὰ τὸν τῷ παροτρύνουσα. ἐτέρας δὲ ἐκ τῶν πα-

Ε γμάτων αὐτῶν παρέχουσι μαθητικῆς, ὡς τῶν Ὀμπερὸς εἰ-
πεῖν λέγεται παροτρύνουσα τοῖς τὸν Ἰξίωνα λοιδοροῦσας ὡς ἀσεβῆ
καὶ μαρῶν, Ὀμπερὸς τοῖς αὐτῶν ἐκ τῆς σκίωσιν δὲ
γαρῶν ἢ τῶν παροτρύνουσα. τῶν δὲ Ὀμπερὸς σιωπά-
μενον ὅτι τῷ ποιοῦσιν ἡμῶς τῆς διδασκαλίας· ἐξ τῶν ἀναθε-
ρησιν ὠφελίμων ὅτι τῶν ἀβελήμων μάλιστα μύθων.
οἷς τῆς πάλα μὲν ὑπονοίας, ἀληθειῶσιν ὅτι μὲν λεγόμε-
νας τῶν ἀβελήμων καὶ ἀβελήμωντες ἐνοιοι, μοιχευόμενοι
φασὶν Ἀφροδίτῃ ὑπὸ Ἄρεως, μίμνυειν τὸν ἥλιον, ὅτι τῷ
τῷ Ἀφροδίτης ἀφροῖν σιωπῶν ὁ τῷ Ἄρεως, μοιχίας ἀπ-

Φ τελεῖ ἡμέσιν, ἡλίου δὲ ἐπὶ τῷ φερόμενον καὶ καταλαμβά-
νοντος, οὐ λαμβάνουσιν. τὸν δὲ τῆς Ἦρας καλλοπισμὸν ὅτι
τῷ Δία, καὶ τῷ αὐτῶ τὸν κερσὸν γητεῖαν, ἀεὶ πῆσιν κατὰ τῶν
σιν εἶναι βούλονται, τῷ πυρῶσιν ἢ πλησιάζουσας ὡς τῶν ὀκ-

τῷ εἶναι βούλονται, τῷ πυρῶσιν ἢ πλησιάζουσας ὡς τῶν ὀκ-

δροις, καὶ αἰθερόποις βυφίω καὶ μαλακίαι καὶ γυναιχερα-
σίαι ἀγαπῶνται,

Εἴματα δὲ δέημοιβά, λυερά τε γαρμὰ καὶ θύνα.

δὲ καὶ τὸ Ὀδυσσεὺς τὰ κίθαρα δὲ πᾶσι τὰ πόντα πεποίηκεν,

Ἀλλά γὰρ δὴ μετέβη, καὶ ἵππου κράσιον ἄεισον, καλῶς
ὑψηλῶς μῦθος ὁ δὲ τῶν σωφροῦν καὶ νοῦν ἔχοντων χεῖ-
να λαμβάνειν τοῖς μουσικοῖς καὶ ποιητικοῖς τὰς ὑποθέσεις.
εἰ δὲ τοῖς πᾶσι τῆς Ἥρας, ἀεὶσα τίω ἀπὸ τῶν φαρμάκων
καὶ χρητείας, καὶ μετὰ δόλου πρὸς τοὺς ἀνδρας ὁμιλία καὶ χά-
ειν εἰδείξεν οὐ μόνον ἐφῆμερον καὶ ἀφικερον καὶ ἀβέβαιον οὔσαν,
ἀλλὰ καὶ μεταβάλλουσαν εἰς ἕρπαι καὶ ὄργην, ὅταν τὰ τῆς
ἡδονῆς ἀπομαρτυρή. ταῦτα γὰρ ὁ Ζεὺς ἀπειλεῖ καὶ λέγει πρὸς
αὐτὸν,

Ὁ φραῖδης ἴω τοι χεῖρα σὴν φιλότης τε καὶ θύνη,

Ἦν ἐμῆς ἐλθοῦσα θεῶν ἄπο, καὶ μὴ ἀπάτησας, ἢ γὰρ
τῶν φάτων ἀφῆκες ἔργων καὶ μίμησις, αἰ πρὸς ταπὸ δὲ τῆ
συμβαίνουσαν ἀγνώμην καὶ βλάβην πῆς ἐργασαμένοισι, ὡ-
φέλησεν ὅσα ἐβλάψα τῆ ἀκροῦ μῦθον. οἱ γὰρ φιλόσοφοι
πρὸς ἀδείμασι χεῖνται, νοῦτε πῶτες καὶ παιδύοντες εἰς
ὑποκειμένων οἱ δὲ ποιητὰ ταῦτα ποιοῦσι πλάττοντες
ἀλλοῖς πρᾶγματα καὶ μυθολογῶντες. ὁ μὲν οὖν Μελέαν-
θιος εἴτε παιζῶν εἴτε σπουδαίων, ἔλεγε ἀφῆκε τὴν
Ἀθηνῶν πόλιν ὑπὸ τῆς τῶν ῥητόρων διχασίας καὶ πε-
ραχῆς. οὐ γὰρ ἀποκλίνειν ἀπόρως εἰς τὸν κῶτον τοῖχον, ἀλ-
λα γίνεσθαι πῆνα τῆ βλάβης ὅπως αἰθολοκὴν ἐπὶ τῆ ἀφῆκε
τῶν πολιτομύθων. αἱ δὲ τῶν ποιητῶν ὑποθέσεις πρὸς
αὐτοῖς ἀπομαρτυροῦσαι τίω πίστιν, ὅσα ἐὰν ἰσχυρῶν ῥοπήν
ἡνέσθαι πρὸς τὸ βλάψῃ. ὅπου μὲν οὖν αὐτοῖς ὁ πῆναι
συνέχῃς ἐκφαίει ποιεῖ τὰς ἀπλοχίας, δεῖ τὰ βελτίονι συ-
νηρῆν. ὡς πρὸς ἐν τούτοις,

Πολλὸν ὠτέκνον σφάλλοισιν αἰθερόποις θεοί.

Τὸ ῥᾶσον εἶπας, ἀπτάσασα θεοῖς. καὶ πάλιν,

Χρυσὸν σε πλήρη τῆς δεῖ καὶ χεῖρα χεῖρα

Σχεμὸν γὰρ πλεῖν καὶ ἄλλο μὴ δὲν εἰδέναι. καὶ,

— τί δὴ πᾶσι δεῖ σε καμνεῖν καὶ τῆναεῖν

Ἀμεινον. ὅσοις καμάτος ὕπεβεν θεοῖς. πᾶ γὰρ τοιαῦτα
τὰ λύσεις ἔχει πρὸς χεῖρας, εἰα, ὡς πρὸ εἰρηται, πρὸς τὰ βελ-
τίονα τῆ χεῖρα τοῖς νεοῖς καὶ τῶν ἡννομῶν. ὅσα ὅ εἰρηται μὲν ἀ-
τόπως, ὡς δὲ οὐ λέλυται, ταῦτα δεῖ τοῖς ἀλλοχῶτι πρὸς
ποιῶσθαι εἰρημῶν ὑπὸ αὐτῶν ἀπομαρτυρῆν, μὴ ἀπομαρτυρῆς
τὰ ποιητῆ μὴ δὲ χαλεπαίνουσαι, ἀλλὰ τοῖς ἐν ἡφ καὶ μετὰ
παιδιάς λεγόμενοι. ὡς δὲ εἰβλεῖ, πρὸς τὰς Ὀμηρικὰς τῆ
θεῶν ῥήσεις ὑπὸ ἀλλήλων, καὶ ῥᾶσον ὑπὸ αἰθερόπων, καὶ
ἀφῆκε καὶ χαλεπότητας,

Οἶδα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμεινονα τῶν δε νοῦσαι καὶ
νοεῖς ἢ Δία καὶ λέγῃς κρείττον ἀλλοχῶτι καὶ βέλτιον τὰ το-
αῦτα.

— θεοὶ ῥεῖα ζῶντες καὶ,

Τῶ ἐνί τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἤματα πᾶσι καὶ,

Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δεῖλοι βροτοῖσι

Ζῶειν ἀχρῶμοις, αὐτοῖς δὲ τῶ ἀκνέδες εἰσίν. αὐταὶ γὰρ
εἰσιν ὑγᾶνοῦσαι πρὸς θεῶν δόξαν καὶ ἀληθείας. ὅκεινα ὅ πε-
πλασαι πρὸς ἐκπληξιν αἰθερόπων. πάλιν Ἐυεπίδου λέ-
γεις,

Πολλᾶσι μορφῶσι οἱ θεοὶ σφισμάτων

A tam, & viros luxum, mollitiem, consuetudinemq;
mulierum amantes, ac

Mutatas itidem vestes, calida atque lanacra,

Et thalamos. Idcirco Vlystem etiam facit ci-
tharcedo præcipientem,

Hinc age digressus, potius quæ machina cepit

Urbem Dardanidum, canta:-

pulchre docens, muficæ & poeticæ argumenta à
prudentibus esse & cordatis petenda. In Iunonis
fabula optime demonstravit consuetudinem mu-
lierum cum viris, gratiamq; quam ex beneficio &
præstigiis ac dolo sibi conciliant, non modo in
diem durare, ac fastidiosam esse & instabilem: sed
in odium præterea inimicitiamq; mutari postquã
voluptas evanuit. Sic enim ei Iupiter in hanc sen-
tentiam minatur:

Ut videas, inuict an Venus hæc te, concubitusq;

Quo mihi clam superis fraudem commixta struebas.

Nimirum effictio & imitatio facinorum malorū,
vbi simul dedecus atq; damnum inde auctores con-
sequutum proponitur, non incommodum, sed v-
tilitatem affert auditori. Philosophi quidē exem-
plis utuntur, eaq; ad cohortandum & instituend-
um sumunt quæ ad manum sunt: at poetæ idem
hoc agunt, exempla ipsi fingentes, ac fabulas pro-
ponentes. Sane Melanthius, siue serio id, siue ioco,
Atheniensium ciuitatem conseruatam fuisse dixit
oratorum dissidiis atq; turbis. ita enim non in vnū
vniuersos parietem inclinasse, sed eorum qui rem-
publicam tractabant in dissidio quippiam fuisse q;
recelleret à damnosa parte urbem. Poetarum quo-
que contradictiones quibus fidem dictorum du-
biam faciāt, non sinunt ea ad nocendum satis mo-
menti habere. Vbi ergo iuxta se posita contraria
dicta apud illos euidenter sunt, meliori parti adsti-
pulanum est: vt in his,

Multi homines in rebus decipiunt dii,

Mea proles, atq; dura conciliant mala.

FIL. Dixi id, nihil quo facilius dictu est, deos

Incusans. Item,

Non copia auri te gaudere hac addecet?

R. Ditem esse, nilq; scire præterea, malum est. Item,

Quid ergo? mortem te numquam appetere expedit?

R. Ita. nam piè colere deos, non est labor.

Hæc & horum similia dubii solutionem habent
promptam: si quidē, vt dictum est, iudicium ado-
lescentulorum ad meliora dirigimus. Quod si qua
absurde dicta sunt, neq; statim soluta: ea refutan-
da sunt iis quæ in contrariam partem ab eodem a-
libi dicta sunt. neq; succensendum poetæ, aut mo-
leste is ferendus, sed ea improbanda quæ vulgato
more & per iocum dicta sunt. Statim aduersus ea
quæ apud Homerum exposita sunt, deos alium ab
alio deiectum, & fauciatos ab hominibus fuisse, in-
ter se discordias & odia exercuisse: ita ei occines,

Rectius hoc aliquid poteris sermone poeta

Sentire, & multo melioribus edere verbis:

ac sentis profecto melius, & loqueris alibi rectius
hæc ipsa:

Dii facilem vitam ducentes. &

Hic sese oblectant superi sine fine beati. &

Hunc superi statuere modum mærore carentes,

Viuendi miseris mortalibus. -

Hæc enim, sanæ sunt & veræ de iis opiniones: ista,
ad animos hominum percellendos conficta. Rur-
sum Euripide dicente,

Multi dii formis homines sôphismatum,

Quod his potentia præstant, in fraudem agunt: inferre expedit, quod rectius idem dixit, Si turpe dii faciant aliquid, non sunt dii. Et quum Pindarus acerbe admodum & ad iritandum accommodate dixerit,

Verum est, cuncta delendi hostis gratia agere: ipsius verbis ei respondebimus quod dicit, Fine voluptas acerbissimo iniusta clauditur. Ac Sophocle dicente, Suaue est lucrum, profectum etiam à mendacio: respondebimus, At vero teipsū audiui dicere, Mendacibus verbis fructum haud succedere.

Et ad ea quæ de opibus protulit, Omnia diuitiis, quamuis inuis, peruis. &, Voti sui pauper neque compos maximæ Quum sit, potitur. - Nam turpe corpus, & nullius nominis, Visu pulchrum facundia reddit, & elegans: his multa opponet lector Sophoclea: de quibus & hæc sunt:

In honore pauper etiam quin sit, nil vetat. &, Deterior haud est pauper, quicquam si sapit Atq;, Nam quæ bonorum sit multorum gratia: Autor malorum prosperas quando fouet Diuitias cura. -

Menander quidem extulit aperte voluptatis studium, animosque vanitate impleuit, amatoria ista & feruida cantans:

Quæcunque viuunt atq; nobiscum iubar Solis vident, voluptati omnia seruiunt. At idem nos rursus circumegit, & ad honestatem retraxit, luxuriæq; ferocitatem repressit, ita fatus, Vitæ quæ sit incunda, si turpis fiet, Opprobrium est graue vita. -

hæc prioribus aduersantur: meliora sunt autem & vtiliora. Ergo alterum horum necesse est ista contrariorum dictorum iuxta se collocatio & consideratio efficiat: aut ad meliorem partem traducet, aut fidē quoq; deteriori derogabit. Sin eueniat vt ipsi eorum quæ absurde dicta sunt refutationem non præbeant: nihil obstat quin aliorum probatorum autorum contraria dicta velut in trutina cū his comparantes, quid rectius sit experiamur. Veluti quum Alexis aliquos mouet his verbis,

Sapientis est voluptates sectari. Tres inter has potentia sunt prædita, Vere viliis quæ sit vitæ mortalium: Edere, bibere, Venerisq; muneribus frui. Accessionis omnia reliqua sunt loco.

tenendum hoc est, Socratem cōtra dixisse, Malos viuere edendi & bibendi causa, bonos vitæ gratia tolerandæ edere & bibere. Aduersus eum qui scripsit. Contra malum esse malitiam non inutile armorum genus: quum is iubeat nos quodammodo adsimilari malis: Diogenes illud obiciendum est, qui interrogatus qua quis ratione vlisci inimicū posset, respondit, Si ipse quam optimus fiat. Eodem Diogene etiam contra Sophoclem vtendum, qui multa hominum millia animi egritudine afflixit, de misteriis hæc scribens:

His qui sacris visis abeunt ad inferos Homines, beati sunt: solis quia viuere Contingit illic istis. turba cætera Omni malorum generi incidit. -

At vero Diogenes quum tale aliquid inaudiuisset, quid ais, inquit, numnam melior conditio erit Patæcionis furis, eo quod sacris est initiatus, quã

A Σφάλλοισιν ἡμᾶς κρείττονες πεφυκότες, οὐ χεῖρόν ἐστιν ὑποενεγκεῖν ὅ, εἴ θεοὶ πειράσῃ φαῦλον, ὅσα εἰσὶ θεοῖ, βέλπον εἰρημύρον ὑπὸ αὐτοῖ. κὺ δ' Πινδάρῳ σφόδρα πικρῶς κὺ παροξυτικῶς εἰρηκότης,

Χρηῖ δ' ἐπαυροῦν τ' ἀμυραῶσαι τ' ἐρῆρον. ἀλλ' αὐτὸς γε σὺ λέγεις, ὅτι τῷ παρ' ἀχθῶν γλυκεὶ πικροτάτα μὲν τελεθιά. κὺ τῷ Σοφοκλέῳ, Τὸ κέρδος ἡδύ, καὶ ἀπὸ ψευδῶν εἴη κὺ μὲν ὄργη ἀκηκόατο ὡς,

Οὐκ ἐξάρισσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι. πρὸς δ' ἐκεῖνα

B τὰ πρὸ ἐπὶ πλάττα. Δεινὸς γὰρ ἐρπεῖν πλάστος πρὸς τε τὰ βάρβατα καὶ πρὸς τὰ βατὰ κὺ ὁπόθεν πένης αἴηρ οὐδ' εἰ τυχῶν διώσται ἀν' ὧν ἐρα τυχεῖν. Καὶ γὰρ δευσείδες σῶμα κὺ δευώνυμον, Γλώσση σοφὸν πρήσιν δ' ἄμορφόν τ' εἰδεῖν ἀπὸ τῶν ὁρηθῆσιν πολλὰ τ' Σοφοκλέῳ, ὧν κὺ ταῦτά βῆσι, Γένοιτο καὶ ἀπλάστος εἰς τιμῆς αἴηρ. καί,

Οὐδὲν κακίων πτωχὸς, εἰ καλῶς φρονεῖ. κὺ, -ἀλλὰ τῶν πολλῶν καλῶν τίς χάρις, εἰ κακίους φρονεῖς ἐκέρθει τὸν δάμονα πλούτου; ὃ δ' Μέναιδρος ἐπήρε μὲν ἀμέλει τ' φιληθῆναι κὺ ὑπερβαίνουσε τοῖς ἐρωτικῶς κὺ δὲ πύργου ἰσχυροῖς,

C Ἄπο μὲν ὅσα ζῆ καὶ τὸν ἥλιον βλέπει Τὸν κρινὸν ἡμῖν, δοῦλα ταῦτ' ἔσθ' ἡδονῆς. πάλιν δ' ἐπέερεψε κὺ πρὸς ἑσάσασε πρὸς τὸ καλὸν ἡμᾶς, κὺ τ' ἀφασύτητα τ' ἀχθῶν δὲ ἐκέρθει, εἰπὼν,

Οὐκ ἂν ἀγρὸς βίος ὄμοσ καὶ ἡδύς ἢ. ταῦτα γὰρ ἐκείνοις μὲν ὅστιν ὑπεναίτια, βέλπω δὲ ὄμοσ κὺ χρησιμότερα. δεῖν οὖν ἴατερον ἢ ποιούτη τ' ἐναίτων ποιήσῃ τῶν ἀχθῶν κὺ

D κατὰ νόμοις, ἢ τῶν ἀχθῶν πρὸς τὸ βέλπον, ἢ κὺ δ' χεῖρονος ἀποστήσει τ' πᾶσιν. ἀν' ὅσῃ μὲν μὴ διδῶσι τῶν ἀπίστων εἰρημύρων λύσῃ, ἢ χεῖρον ὅστιν ἕτερον ἐνδοξῶν ἀποφάσεις ἀπίστα πηλοῖας, ὡς πρὸς τὴν ζυγῆ, ῥέπειν πρὸς τὸ βέλπον. οἷ, δ' Ἀλέξιδος κινουῦτος ἐπίοις ὄσομ λέγη,

Τὰς ἡδονὰς δεῖ συλλέγειν τὸν σώφρονα. Τρεῖς δ' εἰσὶν αἱ γὰρ τ' διώαμιν κεκτημένα Τὴν ὡς ἀληθῶς σιωπεῖσάν τα βία, Τὸ πρῖν, ὃ φαγῆν, ὃ δ' ἀφροδῖτης τυχεῖν.

E Τὰ δ' ἄλλα πρὸς θήρας ἀποδύσα χρῆ καλεῖν. ὑπομνησεὶν ὅτι Σωκράτης τοῦ αἰτίον ἔλεγε, τῆς μὲν φαύλου ζῆν δ' ἑσθίην κὺ πίνειν εἵνεκεν τῆς δ' ἀγαθῆς, ἑσθίην καὶ πίνειν εἵνεκεν τῆς ζῆν. Πρὸς δὲ τὸ γράφαντα ποτὶ τ' ποτηρὸν ὅσα ἀφροδῖτης ὄπλον ἀπονημία, τὸ ποτὶ πρῖν ἀσυμμοιοῦσάντα κελθόντα τοῖς ποτηροῖς, ὃ δ' Διογῆους τῶν ἀχθῶν ἐστίν. ἐρωτηθεῖς γὰρ ὅπως ἀρὴ πῆς ἀμύνατο τ' ἐρῆρον, αὐτὸς (ἔφη) καλὸς καγαθὸς γονόμοσ. δεῖ τ' τὰ Διογῆους κὺ πρὸς τ' Σοφοκλέα χρῆσασθαι. πολλὰς γὰρ ἀνθρώπων μυριάδας ἐμπεπληκεν ἀθυμίας πρὸς τ' μυστηρίων ταῦτα γράφας - ὡς τρισόλοιοι

F Κεῖνοι βροτῶν οἱ ταῦτα δερζῆντες τέλη, Μόλωσ' ἐσ' ἄδου τοῖς δὲ γὰρ μόνοις ἐκεί Ζῆν ὅστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πρῶτ' ἐκεί κακά. Διογῆους δὲ ἀκούσας τί πούσῃ, Τί λέγεις; (ἔφη) κρείττονα μοῖραν ἐξεί Παταμίων ὁ κλέπτης ἀποθανών, ἢ Ἐπαμεινώνδας, ὃτι

μεμύηται; Τιμοθέω μὲν γὰρ ἄδοντι ἢ Ἀρτεμιν ἐν ταῖς θεά-
 ρα, μαννάδα, θυάδα, φοιδάδα, λυσιάδα. Κινησίας δὲ τὸς
 αἰτεφώνησε, [Τοιαύτη σοι θυράτηρ γέμοιτο] χέριεν ὅτε ὁ
 ἔ Βίωνος πρὸς τὸ θεογενὲς λέγοντα,

Πᾶς γὰρ αὐτὴν πενήνθ' ἔδωκε μὴ μύθος, ἕτε πείπειν,
 Οὐθ' ἔρξαι δυνάται γλώσσα δὲ οἱ δέδεται, [Πῶς
 οὐκ οὐκ πένης ὦν φλυαρεῖς ποσαῦται ὑπεπεδολαχεῖς ἡμῶν;]

δεῖ δέ μιν δὲ τὰς ἐκ τῶν θεῶν χεῖρῶν ἢ συμφραζομένων πα-
 ρελίπειν ἀφορμας πρὸς τὸ ἐπιμέθορον. ἄλλ' ὡς ἄρ' οἱ ἰα-
 ἔσι τὸ χεῖρται εὐδὸς ἔσθ' ἰανασίμω, πῶς πόδας ὅμως ὑπὸ πτε-
 ρᾶ βοηθεῖν οἴονται, ὑπὸ ἀλῦειν τὴν δύναμιν. ἔτις ἐν τοῖς ποιή-
 μασι καὶ ὄνομα καὶ ῥήμα τῶν θεῶν χεῖρῶν ἀμβλυτέρων ποιῆ-
 τὸ πρὸς τὸ χεῖρ τῶν ἀπαγωγῶν, ἅπτα λυβᾶ αἰετῶν ὑπὸ πτε-
 ρᾶ φεῖν, ὡς ὅτι τῶν ἐν τοῖς ποιήματι,

Τῆτο γύ που γέρας ἔστιν οἴζυροισι βροτοῖσι,
 Κεῖρα δ' αἶμα τε κόμην, βαλέην τ' ἀπὸ δάκρυ παρῶν, [ὑπὸ
 ὧς γὰρ ἐπεκλώσαντο τοῖς θεοῖς βροτοῖσι
 Ζῶειν ἀχρὸν μύθοις. οὐ γὰρ ἀπλῶς εἶπε καὶ πᾶσιν αἰ-

θεοῖς πρὸς τὸν θεῶν ἔπι κελῶσαι λυπηρὸν βίον, ἀλλὰ τοῖς
 ἀφροσι καὶ αἰσίοις, οὐκ δειλαίοις καὶ οἰκίμοις μὴ μορθη-
 εῖαι οἴωνται, εἴωθε θεοῖς καὶ οἴζυροισι πρὸς τὰ γράβειν. ἄλλος
 τῶν καὶ ἔπος ἔστι τὰς ἐν τοῖς ποιήματι ὑποψίας πρὸς τὸ
 βέλπον ἐν τῷ χεῖρος μεθιστάς, ὁ δὲ τὸ ὄνομα τῶν ἰσσηθί-
 ας, ἀεὶ ὄν τῶν νεὸν γέλυμα ἄλλ' ἄλλο ἢ τῶν ἰσσηθί-
 νας γλώσσας. ἐκείνο μὲν γὰρ φιλολόγρον ὑπὸ ἀλῦειν, ὅτι ῥιγε-
 δαμῆ, κακοθάνατος ἔστιν, εἰδέναι δὲ δάμον γὰρ Μακεδόνες τὸ θά-
 νατον κελῶσαι καμμονίω, νίκω Αἰολεῖς, τὸ δὲ ἔπι μοιῆς
 καὶ κερτείας Δρύοπες ὅτι τοῖς τὸς δαίμονας. πυτὶ τὸ αἰα-
 χῶν καὶ χεῖρσι μὴν, εἰ μέλλοι μιν ἐκ τῶν ποιημάτων ὡφελῆ θη-
 σαῖς ὑπὸ βλαβή περὶ, ὅτι γινώσκω πῶς τοῖς τῶν θεῶν ὄνομα-
 σιν οἱ ποιητὰς χελῶνται, καὶ πάλιν τοῖς τῶν θεῶν κακῶν καὶ ἀγαθῶν.
 καὶ τί τῶν ψυχῶν καὶ τῶν μοῖραν νοσηῦτες ὄνομαζοισι καὶ
 πότῳ τῶν ἀπλῶς ἢ τῶν πολλῶν λέγοντων ἔστι
 παρ' ἀλλοῖς, ὡς ἄρ' ἄλλα πολλά. καὶ γὰρ οἴκον, ποτὲ μὲν τῶν
 οἰκίαν κελῶσαι,

Οἶκον ἔς ὑψόροφον ποτὲ τὸ ἔοισαι
 Ἐοδίεται μοι οἶκος καὶ τὸ βίον ποτὲ μὲν τὸ ζῆν,
 - ἀμνησῶσεν δὲ οἱ ἀχρὸν μύθῳ

Κυανοχαῖτα Προσεδάων βίοτοιο μετῆρας ποτὲ τὰ
 χεῖματα, - βίοτον δὲ μοι ἄλλοι ἔδουσι. καὶ τὰς
 ἀλῦειν ποτὲ μὲν αἰπὴ τὸ δάκρυ αἶμα καὶ ἀπορεῖσθαι κέ-
 ρηται,

Ὡς ἔφαθ' ἢ δ' ἀλύουσ' ἀπεθήσατο, τείρεθ' δ' ἀνῶς πο-
 τὲ τὸ ἀπὸ τῶν χερῶν καὶ χέριεν,

Ἡ ἀλύεις ὅτι ἰσον ἐνίκησας τὸ ἀλήτῳ; καὶ τὰς θοάξεν ἢ
 ὅτι κινεῖσθαι σημαίνει, ὡς Εὐριπίδης.

Κηπος θοάξον δὲ Ἀτλαντικῆς ἀλός ἢ ὁ κελῶσαι καὶ
 θοάξεν, ὡς Σοφοκλῆς,

Τίνας ποτὲ ἔδρας τὰς μοι θοάξετε

Ἰκθηρίοις κλάδοισιν ὄξεσε μμῆνοι; χέριεν δὲ καὶ τὸ
 χεῖρα τῶν ὀνομάτων σιωποικειῶν πῶς ὑποκειμένων πρὸς
 γμασιν, ὡς οἱ γραμματικῶν διδάσκαλοι, ἀλλ' ὡς πρὸς ἄλλα
 δυνάμιν λαμβανόντων οἶόν ἐστι,

Νῆ ὀλίγη ἀνεῖν, μεγάλη δὲ ἐν φορτίᾳ θάξαι. τὰ μὲν γὰρ ἀνεῖν σημαίνεται
 πανεῖν αἰπὴ τὸ πρὸς αἰετῶν νῦν κέχρηται, κατὰ τὸ ἐν τῇ σιωπῇ κελῶσαι φαρμάκῳ
 εἶναι, καὶ χέριεν κελῶσαι μὲν,

ἐν Κτελε. p. 138.

A Epaminonda: Timotheo sane in theatro Dianam
 canenti, insanam, furiosam, diuino instinctu con-
 citam, rabiosam: Cinesias statim occinit, Talis tibi
 cōtingat filia. Elegans & illud Bionis ad Theogni-
 dem. quum enim Theognis diceret:

*Paupertate etenim deuicta lingua ligata est,
 Ut facere aut fari iam nihil ille queat.*

Bion contra: Quomodo, ait, ergo tu pauper quum
 sis, tam multa nugando & garrindo nos obrun-
 dis? Neq; vero ex quæ ad corrigendum dictū præ-
 bentur ex adiectis & vna pronuntiatis verbis oc-
 casiones sunt prætermittendæ: sed quemadmodū

B medici pedes ac alas cantharidis, quum quidem i-
 pla sit mortifera, prodesse & dissoluedi vim habe-
 re putant: sic in poematis quoq; si quod est nomen
 aut verbum appositum, quod efficiat quo minus
 ad deterio rem sententiam abducamur, arripien-
 dum est, adq; explicationem adhibendum. Sicut
 quidam in his Homericis versibus faciunt:

*Scilicet hoc miseris mortalibus extat honoris,
 Ut lacrymis malasq; rigent, ponantq; capillos. &
 Hunc superi statuere modum maerore carentes,
 Viuendi miseris mortalibus.*

C Non enim simpliciter omnibus hominibus mise-
 ram vitā à diis fatali necessitate destinaram dicit,
 sed stultis ac imprudentibus: quos, prauitatis suæ
 causa miserabiles quum sint, miseros solet appella-
 re & arumnosos. Alius porro modus est quo quæ
 in poematis suspecta sunt, in meliorem partē ver-
 tuntur, qui ex vsu vocabulorū pendet: in quo ma-
 gis decet exerceri adolescentem, quam in iis quæ
 glossæ dicuntur. Nam neq; inelegans quidem est,
 & eruditum, scire verbo ῥηγεδανῆ, malam mortem
 afferens significari: quia Macedones δάνου mortem
 nominant. Sic Æoles victoriam καμμονίω, perman-
 endo nimirum & tolerando pattam. Et πόπυς
 Dryopes, quos alii δαμονας. At vero illud neces-
 sarium iuxta atq; vtile, si non damnum volumus
 sed vtilitatem ex poematibus percipere, vt cogni-
 tum habeamus quomodo eorum nominib. poe-
 tæ vtantur, itemq; bonorum & malorum: & quid
 animæ aut fati vocabulo intelligi velint: vtrum sci-
 licet hæc apud eos vno tantum modo, an vero plu-
 ribus sumantur: cuius generis sunt multa alia. Nā
 οἶκος aliquando significat domum, vt Οἶκον ἔς ὑψόρο-
 φον, - aliquando rem familiarem, Ἐοδίεται μοι οἶκος.
 Et βίοτος alias vitam,

- ἀμνησῶσεν δὲ οἱ ἀχρὸν μύθῳ

E Κυανοχαῖτα Προσεδάων βίοτοιο μετῆρας. alias faculta-
 tes, - βίοτον δὲ μοι ἄλλοι ἔδουσι. Et ἀλῦειν est vbi pro
 mor deri, & animo æstuarere sumitur:

*Ὡς ἔφαθ' ἢ δ' ἀλύουσ' ἀπεθήσατο, τείρεθ' δ' ἀνῶς.
 alio loco pro gestire, & lætitia exultare: vt hic,
 Ἡ ἀλύεις ὅτι ἰσον ἐνίκησας τὸν ἀλήτῳ.*

Et θοάξεν vel moueri significat, vt apud Euripidem,

*Κηπος θοάξον ἐξ Ἀτλαντικῆς ἀλός.
 vel federe, id est, θοάξεν: vt quū Sophocles scribit,
 Τίνας ποτὲ ἔδρας τὰς μοι θοάξετε.*

Scitum est etiam, vsum vocabulorum rebus subie-
 ctis aprare, quemadmodum Grammatici docent,
 alibi aliud significantium. Quale est,

Νῆ ὀλίγη ἀνεῖν, μεγάλη δὲ ἐν φορτίᾳ θάξαι.

F ἀνεῖν enim hic ἐπαινεῖν significat, id est laudare: lau-
 dare autem pro recusare ponitur hoc loco. sicut v-
 sitatum nobis est dicere, Bene habet, & Valeat,
 τὰ μὲν γὰρ ἀνεῖν σημαίνεται ὁ ἐπαινεῖν αὐτῶν δὲ τῶν ἰ-
 πανεῖν αἰπὴ τὸ πρὸς αἰετῶν νῦν κέχρηται, κατὰ τὸ ἐν τῇ σιωπῇ κελῶσαι φαρμάκῳ
 εἶναι, καὶ χέριεν κελῶσαι μὲν,

quum aliquid nolumus, & non accipimus. Atque sic quidam aiunt Proserpinam vocari *επιμηνιω*, quasi aspernandam. Hanc ergo vocum distinctionem maioribus in rebus & magis seriis obseruantes, à diis incipiemus docere adolefcēculos, quod deorum nominibus poētae vtantur aliquando quum de ipsis iis intelligi volunt: aliquando commune vocabulum facultatibus iis tribuentes quæ ab iis p̄ficiuntur. In promptu est Archilochi exēplū, à quo satis liquet ipsum Deū inuocari his versibus:

*Tu mea propitijs vota o rex Mulciber audi,
Adestq; supplicij, & largire qua soles.*

Quum autem fororis maritum qui in mari perierat, neq; legitimam sepulturam consequutus erat, deplorans, æquiore ait animo se eam calamitatem laturum fuisse,

*Si caput illius pulchraq; membra simul,
Vulcanus puris tunicis velata cremasset:*

deigne, non de Deo hæc loquitur. Rursus Euripides his verbis in iuramento vtens,

Non, per Iouis Martisque, cruenti sidera:

ip̄os Deos nominauit. Sophocle autem dicente,

*Cacus Graduuus, vsusq; expers luminum,
Confundit omnia, aper velut, mala impetu:*

intelligendum est nomine Martis bellum. Eodemq; æs in illis Homeri:

*Quorum nunc atrum tua propter Xanthe cruorem
Flumina Mars diffudit acutus.*

Quum vero talia multa dicantur, sciendū est, memoriaq; tenendum, ip̄o etiam Iouis nomine aliquando ipsum Deum, nonnunquam fortunā, sæpe etiam fatum nuncupari. Quum enim dicunt,

Iuppiter, à celsa genitor qui consulis Ida, &
Te quis sapientiozem se Iupiter putet?

ip̄sum Iouem dicunt. Quum vero in causis euentorum Iouem nominant, & dicunt:

Ille animas validas multas detrusit ad Orcum, &
Consilij Iouis hic fuit exitus:-

fatum intelligunt. Non enim putat Deum poēta hominibus mala struere: sed rerum necessitudine recte indicat, quod scilicet fato prosperitas & de hostibus victoria destinata sit ciuitatibus, exercitiibus & ducibus modestiam seruantibus: sin vero affectibus obsequuti peccent, (sicut isti secum dissident & tumultuantur) indecore agere, perturbari, & infortunium habere eodem fato eos cogi:

*Fatale namque consilia est propter mala
Mortalibus tristes rependier exitus.*

Hesiodus vero vbi Prometheum inducit fratri Epimetheo suadentem ne à Ioue vlla dona accipiat, sed ea alio dimittat: Iouis nomen de potentia fortunæ vsurpauit. Bonis enim fortunæ tribuit appellationem donorum Iouis, opibus, coniugiis, imperiis, & omnib. in vniuersum externis bonis, quorum possessio inutilis est recte vti iis nescienti. Itaque etiam Epimetheum, hominem vitiosum & fatuū, cauere sibi iubet & metuere à rebus secundis, damno nimirum ei & exitio futuris. Iterū vbi ait:

*Nunquam pauperiem diram exitumq; animai
Exprobare ausis homini. namq; illa deorum
Est munus:-*

diuinitus datum vocat id quod fortuna obtigit: innuens, non esse eos culpandos qui fortunæ iniuria pauperes sunt: cum ignauia

*πεσσαι και δεδέναι. τας άτυχίας, ως βλαβησάμενον και αφθαρησάμενον τω άιτιών. και παλιν όταν λήγη,
Μηδέ ποτ' ούλομόρω πένιλω θυμοφθόρον άιδρι*

θεόςδοτον ινώ τον τυχηρον είνρηκεν, ως ούκ' άξιον είνρηαλείν πώς Αφά τιώ τήλω πενομόροις, δλλά τιώ μετ' δργίας

A οττω μη δρώμεθα μηδε λαμβάνωμεν. ούτω ούτινω επαινω, Περσεφονεια ενιοι φασιν, ως παρσιτητιώ, ειρηάζ. τούτω δη τιώ διαίρεσιν και τ' άχαιρισιν τ' ονοματων εν τοις μέλοισι και αποδομοτέρισ τω δραφυλάτηντες, από τ' ήθεών αρχώμεθα διδάσκειν τοις νέοις, ότι χρώνηται τοις τ' ήθεών ενόμοισιν οι ποιηται, ποτε μην αυτων επείνων εφατώμοι τον ήθνοια, ποτε δε δωάμεις πνας ών οι θεοι δωτηρές εισι και ηχηγέμονες, ομφνούμωσ τωσσά γρηόνοτες. ούδ' ήθνοσ ο Αρχίλογοσ, οττω μην άχόμοροσ λέγη,

B Κλοθι άναξ' Ηφαιστε, και μοι συμμαχοσ γουουμόρω ίλαχοσ ήμοσ, χρωίζω δ' εία τω χρωίζεαι, αυτον τ' θεόν επίκαλούμόμοσ δη λήσ' όστν' οττω ού τ' άυδρα τ' άδελφής ήφαισμένον εν τα λάτη, και μη τυχόντα νομίμωσ ταφής λέγη, αρλωάν, μετεώ τερην άι τ' συμφορην ενεγκειν, ει κείωσ κεφαλίω και χρωίεντα μέλεα Ηφαιστοσ καθαροσιν εν είμασιν άμφεπονήθη, ο πυρ έττωσ ε τ' θεόν τωσση γρηόνοσε. παλιν ούδη ευειπίδησ ειπών εν όρκω,

C Μα τον μετ' άσρων Ζην' Αρη τε φοίνιον, αυτέσ τοις θεοισ ονόμακε. τήσ σοφοκλέοισ λέγοντοσ, Τυφλόσ γδ, ώ γλωάχκεσ, ουδ' όρών άρησ Σουόσ τωσσώπω πόμτα τυρβάζει κεικα, τον πολεμόν όστν' τωσσάχοδοσαι καθα τωσ αυ τον χαλκόν, Ομήρου λέγοντοσ,

D Ταίννω άμωσ κελαινον εύρωον άμφι Σκαμόμορον Έσκέδασ' όξίσ άρησ' πολλάν ούω έτω λεγομόρων, ειδέναι δεί και μη μοι δένωπτι και τω τ' Δίοσ και Ζιουόσ ονόματι, ποτε μην τον θεόν, ποτε ούτινω τυχλω, πολλάκισ ούτ' είμαρμόρω τωσσά γρηόνοισιν' οττω μην γδ λέγωσι,

E Ζώ πάτερ, Ιδ ηθεν μεδέων, και, Ω Ζώ, τίείνάι ρησι οσ σφώτεροσ; τον θεόν αυτον λέγουσιν' όταν ού τας άιτίασ τ' γινομόρων πόμτων επονομάζωσι τον Δία, και λέγωσι, Πολλάσ δ' ίφήμοισ ψυχάσ άιδι τωσσίασε. - Δίοσ δ' έτελείετο βουλή, τιώ είμαρμόρω. ου γάρ τον θεόν ό ποιητής οίετωσ καχομηχράδοσ τοισ άνθρωποισ, δλλά τ' τ' τωσσάχέτων αιάκλω όρθώσ τωσσάδεικωουσιν, ότι και πόλεσι και στρατοπέδοισ και ηγημόσιν, άυ μην σωφρονάσιν, άω τωσσάθειν πέτρωσται και κρατείν τ' πολεμίων' αυ ούείσ πάθη και άμύρτίασ έμπεσόντεσ, ώσ τωσ έτοι, Αφά φερωνται τωσσάσ άλλήλοισ και σασάζωσιν, άσρημονειν και εκταρεθίεσται και κεικώσ άπαλλάθειν.

F Είμωμόρων γδ τ' κεικών βολωμότων Καχοσ άμοιβασ' όστν' καρποδάζ βροπις, και μην ο Ηθνοδοσ τον Περωμηθεά ποιων τας Έπιμηθεί τωσσά κελόμορον, --μη ποτε δωσθω Δέξαδοσ τωσσά Ζιουόσ Ολυμπίου, δλλ' άποπέμπειν, όπι τή τής τυχής δωάμει τω Δίοσ ονόματι κέχρηται' τω γάρ τυχηρε τ' ή άγαθών, Δίοσ δωσά κειληκε, πλάττωσ και γάμοισ και άρχαί, και πόμτα όλωσ πικρότωσ, ών ήκτησισ άιόνητοσ όστν' τοις χρωσσαι και λωσ μη δωαμόμοισ. δρω και τον Έπιμηθεά φάωλον έντα και άνόητον, οίετωσ δείν φυλάττωσ

G Έττωσ ονε διζειν, μα κώρων δδωσιν άγην εόντων, Γέτωσ ονε διζειν, μα κώρων δδωσιν άγην εόντων, Γέτωσ ονε διζειν, μα κώρων δδωσιν άγην εόντων, Γέτωσ ονε διζειν, μα κώρων δδωσιν άγην εόντων,

κῆρυμίας κῆ μαλακίας κῆ πολυτελείας ἀπορίαν, ἀγχαί
 κῆ ἐπονείδισον οὐσαν. ἔπει γὰρ αὐτὸ τοῦτο μὲν τῆς τύχης λέγον-
 τες, εἰδότες δὲ πῶς τῆς ἀπάκτως κῆ ἀορίσως ᾧ φερομέ-
 νης αἰτίας διαίμην ἰσχυρὰν κῆ ἀφύλακτον οὐσαν ἀμφο-
 τῆρα λογισμῶ, τοῖς τῶν θεῶν ὀνόμασι ἐξέφεραζον. ὡς παρῆ-
 μεις κῆ πρῶτα ματα, κῆ ἦν, κῆ ἐνὶ Δία λέγοντες κῆ ἀδρας
 εἰώθα μὲν δαμονίους κῆ χίους πρῶτα ματα φέρειν. τοῦτο δὲ τὰ
 πολλά τῆ ἀπόπως παρὶ τῆ Διὸς λέγεσθαι δοχουμένων ἐπανορ-
 θωτέον ὧν ἐστὶ κῆ τῶτα,

Διοί γὰρ τε τίτοι κατακείαται ἐν Διὸς ἑδρῇ
 Κηρὰν ἐμπλειοί, ὁ μὲν ἐσθλὰν, αὐτὰρ ὁ δὲ φλάν. κῆ,
 Οὔρκια μὲν Κερνίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐπέλασεν,
 Ἀλλὰ κακὰ φρονέων τεκμήρεται ἀμφοτέρωσι. κῆ,
 — τότε γὰρ κυλίνδετο πῆματος ἀρχὴν

Τρασί τε κῆ Δαναοῖσι, Διὸς μεγάλου δεξιὰ βελός,
 ὡς παρὶ τῆς τύχης ἢ τῆς εἰρήμης λεγόμενων, ἐν αἷς δ' ἂ-
 συλλόγισον ἡμῖν τῆ αἰτίας, κῆ ὅλως ἔκασθ' ἡμᾶς. ὅτε γὰρ ὅτε παρο-
 ῆκον κῆ κῆ λέγοντες κῆ εἰκός ἐστιν, ἐν τῶτα κειώσ ὀνομάζεσθαι
 τῆ ἰσχυροῦ ὡς παρ ἐν τῶτοις,

Αὐτὰρ ὁ τῆ ἄλλων ἐπεπωλείτο εἶδος ἀδρῶν,
 Αἶαιτος δὲ ἀλέεινε μάχην Τελαμονιάδαο.
 Ζεὺς γὰρ οἶνε μέσσα δὲ ἀμείνωνι φωνή μᾶχοιτο, κῆ,
 Ζεὺς γὰρ τὰ μὲν πιαῦτα φρονήζει βροτῶν, Τὰ μίχα
 δὲ ἄλλοις δαίμοσι παρῆς ἔα. σφόδρα γὰρ κῆ τοῖς ἄλλοις

ὀνόμασι παρῆσθαι, κατὰ πολλὰ πρῶτα ματα κινουμέ-
 νοις κῆ μεθισταμένοις ὑπὸ τῶν ποιητῶν. οἷόν ἐστι κῆ τῆς
 ἀρετῆς. ἐπεὶ γὰρ οὐ μόνον ἐμφορας παρῆσθαι κῆ δικαιοῦς
 κῆ ἀγαθὸς ἐν πρῶτα ματα, κῆ λέγοντες, ἀλλὰ κῆ δόξας ἐ-
 πεικῶς κῆ διδάμοις παρῆσθαι, τῶτα τῶτο ποιουῦται κῆ
 τῶν διδῶσθαι ἀρετῶν κῆ διδάμιν ὀνομάζοντες, ὡς παρ ἐ-
 λαίαν τῆ ἀπὸ τῆς εὐλαίας, κῆ φηρῶν τῆ ἀπὸ τῆς φηρῶν κερ-
 πὸν ὀμνύμενος τοῖς φέρεισιν. οὐκοῦν ὁ νέος ἡμῖν, ὅτε μὲν
 λέγοντες,

Τῆς δὲ ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ παρῆσθαι ἔθηκον, κῆ,
 Τῆ μὲν σφιν Δαναοὶ ἀρετῆς ἠέξαντο φάλαγγα, κῆ,
 Εἰ δὲ θανεῖν ἡμῖς, ὧδε θανεῖν καλὸν εἰς ἀρετῶν κατα-

καλυψάμενος κεινὸς
 52.

δυσταμόμοι βίον, ἀθὺς οἴεσθαι λέγεσθαι τῶτα παρὶ τῆς ἀ-
 εἶρης κῆ χίους τῆς ἐξέως ἐν ἡμῖν, ἢν ὀρθότητα λόγου κῆ ἀκρό-
 τητα λογικῆς φύσεως, κῆ ἀφάθεσιν ὀμολεγεσθαι ψυχῆς νε-
 ἔμεν. ὅτε μὲν ὅτε ἀγαθῶσθαι πάλιν τῶ, τε,

Ζεὺς δὲ ἀρετῶν ἀδρῶσιν ὀφέλλει τε μινύθειτε, κῆ δὲ,
 — πλούτω δὲ ἀρετῆς κῆ κῆ δὲ ὀπηδεῖ, μὴ κα-
 θέσθαι τοῖς πλοισίοις ἐκπεπληγμένους κῆ τεθνηπῶς, κα-
 θέσθαι ὡνιον δὲ δὲ ἀρετῶν τῶ ἀρετῶν ἔχοντες, μηδὲ
 ὅπτε τῆ τύχη κῆ ἀδρα τῶ αὐτῆ φρονήσιν αὖξιν ἢ κελούειν νο-
 μίζων ἀλλ' αἰτὴ δόξας ἢ διδάμοις ἢ διτυχίας ἢ πνος ὀμοίς
 τῆ ἀρετῆς κῆ ἀδρα τῆ ποιητῶν ἢ γείσθαι. κῆ γὰρ τῆ κακότητι
 ποτὲ μὲν ἰδίως σημήνοσι κακία κῆ μορφήσθαι ψυχῆς, ὡς
 Ησίοδος,

Τῶ μὲν γὰρ κακότητι κῆ ἰλαδὸν ἐστὶν ἐλέσθαι ποτὲ δὲ
 ἄλλω πινὰ κακῶσθαι, ἢ δειστυχίω, ὡς Ὀμηρος,

Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτῶν καταγεσθαι κῆσθαι. ἐπεὶ κῆ
 τῶ δὲ δαμονίαν ἐξαπατήσθαι τις δὲ οὕτω τοῖς ποιητῶν
 οἰόμενος λέγειν, ὡς οἱ φιλοσόφοι λέγουσιν τῶ πρῶτα ματα τῆ ἀ-
 γαθῶν ἐξῆν ἢ κτῆσθαι ἢ κῆ τελείωσθαι βίου κῆ φύσιν ἀρετῶν

A potius, sordida, mollitie & luxu coniunctas diui-
 tias in turpibus & vituperatione dignis habendas.
 Quum enim fortunæ nomen nondum usurpare-
 tur, scirent autem illi vim eius quæ nullo ordine
 nullisq; finibus contenta vagatur causâ validam
 esse, humanoq; consilio euitari non posse, deorum
 nominibus eam extulerunt. quomodo nos etiam
 res, mores, ac orationes adeo hominesq; solemus
 diuinos appellare. Hac ratione corrigi debet mul-
 ta ista quæ absurde dicta de Ioue videntur: vt hoc
*Dolia namq; Iouis duo sunt sita limine in ipso:
 Hoc aduersa, illud sed prospera fata replerunt.*

B Item,
*Namq; fidem Iupiter sacramenti ipse sefellit,
 Exitium parti monstrans se voluere utriq;*
 Item,
*Hoc tunc exitii Teucris fuit atq; Pelasgis
 Principium: magno sic hæc statuente Tonante.*
 hæc, inquam, de fortuna & fato interpretabimur,
 quas causas neq; ratiocinando possumus assequi,
 neque omnino in nostra sunt potestate. Vbi vero
 consentaneum, decorum & probabile est, ibi pro-
 prie poni nomen Dei iudicabimus. vt,
*Priamides acies aliorum victor obibat,
 Aiace tantum vitans Telamone creatum.
 Succensebat enim meliori conserere auso
 Iuppiter ipse manum.* — &,
*Nam tales res curat Iupiter mortalium,
 Aliis minuta demonibus tractanda dans.*

C Magnopere etiam alia sunt animaduertenda vo-
 cabul, amultas ad res accommodata, & varie usur-
 pata a poetis. Quo ex genere est Virtutis nomen.
 Quia enim non prudentes modo, iustosque & bo-
 nos virtus præstat in verbis & factis, sed exstima-
 tionem etiam fere & potentiam conciliat: idcirco
 & bonam famam ei, & potentiam virtutis nomine
 afficiunt. quomodo castaneæ fructum castaneam,
 & nucis nucē, cōmunicato nomine dicimus. No-
 ster p̄inde adolescētulus, vbi apud poetas legerit,
Numina virtuti sudorem praprosuerunt. &,
Ruperunt Danaï iam sum virtute phalangem.
 Item,

E *Quod si fata iubent nunc vitam claudere morte,
 Mors est pulchra quidē hæc, virtuti immergere vitā.*
 hæc legens, statim cogitet dici hæc de præstantissi-
 mo & maxime omnium nostrorum diuino habi-
 tu, quem rationis rectitudinem, & naturæ ratione
 prædita perfectionem, animique consentientem
 secū affectionē intelligimus. Rursum hæc legens,
Virtutem Iuppiter mortalibus addit & aufert. &,
— diuitias virtus & fama sequuntur:

F non desideat diuites cum stupore admirans atque
 suspiciens, quasi vero ii pecunia emere virtutem
 possint, aut suæ prudentiæ incrementum decre-
 mentumve in fortunæ sit potestate. Verum hoc iu-
 dicet, virtutis voce pro gloria, potentia, secunda-
 rum rerum, aut similis alicuius rei nota poetam v-
 sum fuisse. Nam κακότητος etiam verbo aliquando
 malitiam & prauitatem animæ designant: vt He-
 siodo:

Τῶ μὲν γὰρ κακότητι κῆ ἰλαδὸν ἐστὶν ἐλέσθαι.
 Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτῶν καταγεσθαι κῆσθαι.

F Quomodo is quoque falleretur qui felicitatem eo
 modo apud poetas accipi putaret quo philosophis
 significat perfectum bonorum omnium habitū,
 seu possessionem & perfectionem vitæ secundum
 naturam.

naturam prospero cursu euntis: non sentiens abuti eos sæpe nomine, & qui dives sit, eum felicem ab iis adpellari, aut beatum, potentiamq; & famam bonam felicitatis vocabulo insigniri. Nam Homerus quidem rectè vitur appellationibus istis:

Non equidem gaudens ego possideo bona tanta.

& Menander:

Amplæ facultates mihi sunt & ab omnibus

Dives vocor: nemo beatum me vocat.

Euripides multum confusions & turbarum infert, hæc scribens:

Non sit mihi vita beata, quæ molesta sit, &

Tyrannidem tanti quid iniustam facis

Veritatem? nisi, ut dixi, translationem & abusum vocum spectes. Ac de his quidem satis. Hoc non semel, sed sæpenter monendi sunt adolescentes, poësin, quum argumentum ei sit ad imitandum propositum, adhibere quidem eam ornatum & splendorem rebus moribusq; quæ pro argumento sumpsit, illustrandis: interim tamen veritatis similitudinem non dimittere, quippe quæ in imitatione id habet quo lectorem delectet atq; ducat. Itaque imitatio quæ non planè veritatis rationem nullam habeat, permixta actionibus virtutum & vitiorum indicia simul profert. Talis est Homeri poësis, quæ longum vale dixit Stoicis, neque virtuti vitium, neque vitio virtutem unquam adesse censentibus, sed omnino vsquequaq; insipientem peccare, sapientem rectè agere. Hæc sanè in scholis audiuntur. At in rebus ipsis vitaq; communi, sicut Euripides sentit,

Nunquam à malo seiungitur prorsus bonum:

Quædam sed est horum inter se commixtio.

Veritate remota poësis maximè varietate multiplici vitur. Nam animorum permutationem, utq; à ratione aliena res & ab opinione videatur, (quod & ad animos percellendos magnam habet vim, & ad parandam gratiam) fabulis imitationes conciliant: quod simplex sit, id neq; fabulis est, neq; animo perturbando aptum. Itaq; neq; vincentes semper eisdem, neque perpetuò rebus secundis videntes faciunt, neq; rem rectè gerentes. Adde, quod ne deos quidem, quum ii in humana incidunt negotia, affectuum vacuos & errorum sinunt esse: nec vbi poësis, periculo & aduersario de rebus sub lato, otiosa planè sit neq; perturbans iam neq; percellens animos. His ad hunc modum habentibus, adducemus ad poëmata adolescentem, non illam secum opinionem de claris illis & magnis nominibus afferentem, quasi sapientes illi & iusti fuerint homines, præstantissimiq; reges, & omnis virtutis atq; rectitudinis normæ. Damnum enim caperet, omnia magna putans, & cum stupore admirans, nihil auditum improbens: neq; admitteret reprehendentem eos, quum talia dicunt aut faciunt quale hoc:

Sic pater ipse deum faciat, sic casta Pallas,

Sic Phæbus: mortem Teucrum ne quis vel Achiuum

Emitet. nobis detur superesse duobus,

Ut sacrata solo sternamus Pergama soli. Item,

Maxima tum trepidam subiit miseratio mentem,

Quum vox Cassandra nostras peruenit ad aures

Mæstra Clytemnestra nobiscum fraude necata. &

Me miscere patris iussit cum pellice corpus,

In senis inuidiam, quò me malesuada vocaret.

Quod suasisse feci. --- Item,

Non est te, Iupiter, superum damnosior ullus.

A πος, ἀλλ' οὐχὶ κατὰ χρωμῆσιν πολλὰ κίς, ἢ πλοίοισιν δίδαμονα καλεῖν ἢ μακαρεῖον, καὶ τὴν δυνάμιν ἢ τὴν δόξαν, δίδαμονίαι. Ὅμηρος μὲν γὰρ ὁρθῶς κέχρηται τοῖς ὀνόμασιν

Ὡς οὗτοι χαίρων τοῖς ὀ κτεά τεσσιν ἀνάσσω.

καὶ Μένανδρος,

Ἐγὼ δὲ πολλῶ ὀϊσῖαι, καὶ πλείστος

Καλοῦμί ὑπὸ πόρυτων, μακαρείος δὲ ὑπὸ γόδδενός.

Εὐεπίδης ὁ πολλῶ ἀφ' ἁλίσταται παραχρῆν καὶ σύνχυσιν, ὁτάρ λέγει,

Μή μοι γῆροιο λυωρὸς δίδαμον βίος. καὶ,

B Τὶ πλὴν τυραννίδι ἀδικία δίδαμονα

Τιμαί; αὐτὸ μὴ τις, ὡς ἄφ' εἶρηται, ταῖς μεταφοραῖς καὶ κατὰ χρωμῆσιν τῶν ὀνομάτων ἐπηται. Ταῦτα μὲν οὖν ἰκανῶς ἐξέ τίττων. ἐκείνο δὲ οὐχ ἄπαξ, ἀλλὰ πολλάκις ὑπομνηθεὶς ἐστὶ τὰς νέους, ἐνδεικνύμενον αὐτοῖς ὅτι μιμητικῶν ἢ ποιητικῶν ὑποθέσειν ἐβρυσά, ἐξομῶ μὲν καὶ λαμπερότητι χρεῖται ἐπεὶ τὰς ὑποκειμένων προαίεσις καὶ τὰ ἡθη, τίω δὲ ὁμοιότητι τῶ ἀληθοῦς οὐ περιλείπει, τῆς μιμήσεως ἐν τὰ πησανῶ δ' ἀγωγὴν ἐχούσης. δὲ καὶ κακίας καὶ δρετῆς σημεία μεμιγμένα ταῖς προαίεσιν ἢ μὴ πύριτα πασι τῆς ἀληθείας ὀλιγωροῦσα μίμησις σιωπικφέρει, ὡς ἄφ' ἡ Ὀμήρου πολλά πόρυ τοῖς Στωϊκῆς χαίρειν φερέζουσα, μὴ τέ τι φαῦλον δρετῆ προσεῖναι, μὴτε κακία χρεῖσὸν ἀξιοῦσιν, ἀλλὰ πόρυται μὲν ἐν πᾶσιν ἀμύρωτων εἶναι τὸν ἀμαθῆ, ἐπεὶ πόρυται δὲ αὐτὸ καθροῦν τὸν ἀγροῖον. Ταῦτα γὰρ ἐκ τῆς εὐλοῖας ἀκρόου μῦθου. ἐν τῶ τοῖς προαίεσιν καὶ τὰ βίβ' τῶ πολλῶν κατ' Εὐεπίδου,

Οὐκ αὐτὸ γῆροιο χροῖς ἐσθλά καὶ κακία,

Ἀλλ' ἐστὶ τίς σύγχροσις. αὐτὸ δὲ τὸ ἀληθοῦς μέγιστα μὲν ἢ ποιητικῆ τὰ ποιητικῶ χρεῖται καὶ πολυέρω. ὁ γὰρ ἐμι-

D πατὴς καὶ ἀπλοῦ καὶ ἀπροσδοκῆτον, ὅ πλείστη μὲν ἐκ πηλῆσις ἐπεται, πλείστη δὲ χάρις, αἱ μεταβολαὶ παρήχοισι τοῖς μύθοις. ὁ δὲ ἀπλοῦ, ἀπατὴς καὶ ἀμύθον. ὅθεν οὐτε νικῶντας αἰεὶ πόρυται ποιοῦσι τὰς αὐτοῖς, οὐτ' ἀημεροῦντας, οὐτε καθροῦντας. ἀλλ' ἐπὶ τοῖς θεοῖς, ὁτάρ εἰς ἀδρεπίνας ἐμπέσωσι προαίεσις, ἀπατὴσι χροῖνται καὶ ἀμαμύρθησις, ἵνα μηδαμῶ, τὸ, τε προαίεσις καὶ δ' ἐκ πηλῆσις δρετῆ τὴν ποιητικῶς ἀκινδύων καὶ ἀνακαταγώνισον γινόμενον. οὕτως οὖν τίττων ἐχόντων, ἐπάγω μὲν τοῖς ποιημασι τὸν νέον μὴ ποιοῦντας ἔχοντες τὰς δόξας ἐπὶ τῶν καλῶν ἐκείνων καὶ E μεγάλων ὀνοματῶν, ὡς ἀρα σοφοὶ καὶ δίκαιοι ἀνδρες ἦσαν, ἀκροῖτε βασιλεῖς καὶ χροῖνες δρετῆς ἀπάσης καὶ ὀρθότητος. ἐπεὶ βλαβήσεται μέγιστα δικομάζων ταῦτα καὶ τεθηπὼς, μὴ διεχρεῖσιν μηδὲ ἀκρόων, μηδὲ ἀποδεχόμενος τῶ φέρωνος αὐτοῖς ποιοῦτα προαίεσις καὶ λέγοντας,

Αἰ γὰρ Ζεῦτε πάτερ καὶ Αὐθωαῖ καὶ Αὐ πολλον,

Μήτε τίς οὖν Τρωῶν θάνατον φῦξι ὅσοι ἔασι,

Μήτε τίς Ἀργείων νάβιν δὲ ἐκδύμην ὀλεθρον,

Ὅ φ' ὀϊοι Τροίης ἱερεὶ κηδέμενα λείω μῦ. καὶ,

Οἶκ' ἔσπ' αὐτὶ δὲ ἤχουσα ὅπα Πειλάμοιο θυγάτριάς

F Καατοῦ μῦθου, τίω κτεῖνε Κλυταμνήστρη δολομήνις Αὐ μ' ἐμοί. καὶ

Παλακίδι προμιγύσαι, ἵν' ἐλθῆρειε γέροντα

Τῆν πόρυ μῦ, καὶ ἔρεξα. καὶ,

Ζεῦ πάτερ, οὐκ ἴσ' οἰόθεῶν ὀλοώτερος ἄλλος.

quid rei sit ira, ac quæ per iram homines audeant, ratione non videntes, neq; consulentibus obtemperantes. Nam & Meleagrum inducit ciuibus iratum, & deinde placatum. rectè perturbationes animi vituperans: ut que rem bonam & vtilem laudans iis non obsequi, sed resistere, eas superare, ac pœnitundine earum duci. Ac in his quidem manifestum est discrimen: vbi verò obscura est sententia, attento animo sic (exempli causa) distinguendum est. Siquidem Nausicaa peregrinum virum Vlysses conspicata, eodemque quo Calypso erga eum modo affecta, (quippe delicatè viuens, & nuptiis matura) hæc ad ancillas stultè verba loquitur,

*O vtinam tali me iungant fata marito,
Hicq; illi lubeat nobiscum ducere vitam.*

reprehensionem audacia eius meretur, ac impudicitia. Sin ex sermone viri ingenium perspicuens, admirataque alloquium eius ita prudens, optat talem sibi potius maritum, quam nauicularium aliquem, & saltatorem ciuem: admirationem meretur. Item Penelopa cum procis comiter colloquente, iisque vestimenta & alium mundum donantibus, Vlysses lætatur:

Dona quòd illorum captans, animos fallebat.

Hic si Vlysses captione munerum & lucro gaudet, Poliagræ quoq; infamem lenocinii causa in comœdiis superat. de quo est illud:

*Poliagræ est felix, cœlestem qui domi
Opes ipsi parantem alit capram. --*

Sin eo magis in sua potestate fore arbitratur, nihil tale ob spem futuri expectantes: delectatio eius & animi confirmatio rationem habet. Rursum in numerandis donariis quæ Phæaces vnà cum ipso exposuerunt, ipsiq; auecti sunt: si quidem hoc modo in solitudine constitutus, & adeò ignarus incertusq; quid de se factum esset, de iis tamen verè sollicitus est, ne

Abstulerint secum nauis Phæaces euntes:

miseranda est, immò abominanda mchercle hominis auaritia. Quòd si, vt nonnullorum fert opinio, de Ithaca ambigens, quòd salua essent dona, id pro demonstratione pietatis Phæacum accipit, (non enim sine lucro deportaturos eum fuisse in alienam terram, intactisque bonis istis relicturos) neq; inepto vitur argumento, & prudentiam par est laudari. Sunt qui hanc ipsam expositionem, si quidem re vera dormiens est è nauis expositus, reprehendunt, & aiunt apud Etruscos etiamnum narrari, somniculosum fuisse Vlysses, ideoque à multis difficulter potuisse compelliari. Quòd si is non fuit re ipsa somnus: sed quum & puderet eum Phæaces sine xeniiis, nullaque humanitatis officia expertos dimittere, & ipsis tamen presentibus latere hostes non posset, somno simulato hac se difficultate expediuit, probant. Hæc ergo adolescentibus demonstrantes, nò patiemur eos ad prauos mores momento aliquo impelli, sed ad delectum imitationemq; bonorum: statim vbiq; quid laude, quid vituperatione dignum sit, docentes. Maximè id in tragœdiis adhibendum est, vbi turpibus ac prauis factis sermones accommodantur probabiles & astuti. Non enim verum profus est Sophocleū illud,

Non verba factis à malis veniunt bona,

nam & ipse solet moribus peruersis, & factis prauis, rationes quæ arrideant, atque benignas excusationes applicare. Et in eadem scena versatus alter, vides vt faciat à Phædra porrò etiam ipsum incusari

A οἶόν ἔστιν ὀργή, καὶ ὅσα δὲ θυμὸν αἰθέροισι τοῖσι μῦθοι, μὴ χεῖροισι λογιζομένων, μηδὲ πειθόμενοι τοῖσι παρηγοροῦσι. καὶ γὰρ τὸν Μελέαγρον ἐπεισάγει τοῖσι πολίταις ὀργίζομενον, εἶτα παρηγοροῦμενον ὀρθῶς τὰ πάθη φέροντα ὅτι μὴ σωματικῶς εἶναι, ἀλλ' αἰσθητικῶς, καὶ κρατεῖν καὶ μετανοεῖν, ἐπαινοῦν ὡς καλὸν καὶ συμφέρον. ἐν ταῦτα μὲν οὖν ἡ ἀσφαλεία πρὸς τὴν ἀσφάλειαν ὅπου ἡ ἀσφάλεια τὴν γνώμης, δεξιότροπον οὖτω πρὸς ἐπιβάντας τὸν νεόν· εἰ μὴ ἡ Ναυσικαῖα ξένον ἀνδρα τὸν Ὀδυσσεῖα θεασαμένη, καὶ παροῦσα ὅτι Καλυψοῖς πάθος πρὸς αὐτὸν, ἀπὸ τῆς βουφάσας καὶ γάμων ὡρεῖν ἐχρυσά, ταῦτα μισοῦσιν πρὸς τὴν θεοῦ παίδας,

B Αἰ γὰρ ἐμευτοῖς δε πόσις κειλη κλέος εἶη
Εἰθὰ δὲ ναυαγῶν, καὶ οἱ ἀδοὶ αὐτῶν μίμνειν, ψεκτέον ὅτι δραστος αὐτῆς καὶ πῶς ἀκλασίου. εἰ γὰρ τοῖσι λόγοις τὸ αἰδρὸς ὁ ἦθος ἐπιδοῦσα, καὶ ταυμάσια ὅτι ἐντευξίν αὐτῆς πολὺν νοκῶν ἐχρυσά, ἀγεται τοιοῦτω σωματικῶν μᾶλλον ἢ πλωτικῶν ἔστι καὶ ὀρχηστικῶν τῶν πολιτῶν, ἀξίον ἀγαθῶν. πάλιν τῆς Γνωστοῦς τοῖσι μνηστῆροι πρὸς ἀφελουμένης οὐκ ἀποδιδόντες, ἐκείνων ὅτι αὐτῆς χερσὶν ἰμάτια καὶ κόσμον ἄλλον, ἡδόμενος Ὀδυσσεὺς

C Οὐνεκα τὸ μὴ δῶρα παρέλκετο, τὸ γὰρ ὅτι θυμὸν, εἰ μὴ ὅτι τῆς δωροδοκίας καὶ πλεονεξίας χεῖρ, τὸ καμωδόμενον ὑπεβάλλει μεγαροπεία Πολιάγρον (εὐδαίμων Πολιάγρος οὐρανιον αἶγα πλουτοφόρον βέβων.) εἰ γὰρ μᾶλλον οἰόμενος ὑποχειρίους ἐξείναι ἀπὸ τῆς ἐλπίδας, καὶ ὁ μέλλον, οὐ πρὸς δωροδοκίας, λόγον ἔχει ὁ ἡδόμενος αὐτῆς καὶ θαρροῦς ὁμοίως ὅτι τῆς ἀφελουμένης τὸ χρημάτων ἀσυνεξέστησαν οἱ Φαίακες αὐτῶν καὶ ἀπέπλευσαν, εἰ μὴ ἀληθῶς ἐν ἐρημίας ποσάτη καὶ τῆς καὶ αὐτὸν ἀσφαλεία καὶ ἀδελότητι γεγενηὶς, πρὸς τὸ χρημάτων φοβεῖται,

D Μήτι οἱ οἰζώνται κείνης ἐκ νηὸς ἔχοντες, οἰκτεῖρεν ἀξίον ἢ βδελύττειν ἢ Δία τὸ φιλοπλοῦσαι· εἰδ' (ὡς πρὸς ἐνίοι λέγουσι) πρὸς τὸν Ἰθάκης ἀμφιδόξαν, οἶεται τὸ τὸ χρημάτων σωτηρίας, ἀποδείξειν εἶ) τὸ τὸ Φαίακων ὁσιότητος, (καὶ γὰρ αἱ ἀκέρδως φέροντας αὐτὸν εἰς ἀλλοτρίου ἐκβάλλειν χεῖρα, καὶ καταλιπεῖν, ἀποχορμητοῖς τὸ χρημάτων) ἔτε φαύλα τεκμηρίω χρημάτων, καὶ πρὸς οἰκτιρῶν ἐπαινεῖν. ἐνίοι γὰρ καὶ τὸ ἐκτεσιν αὐτῶν, εἰ μὴ ἀληθῶς ἐγγύς κατεύδοντος, φέρονται, καὶ τὸ ὑπρηνοῖς ἰσοεῖαι ἕνα φασὶ ἀφελουμένην ὡς ὑπενώδεις φύσει τῶ Ὀδυσσεὺς θυροκόμου, καὶ δεξεντεύκτου ἀπὸ πύλο πολλοῖς ὄντος. εἰ δὲ οὐκ ἔστιν ἀληθῆς ὁ ὕπνος, ἀλλ' αἰδόμενος μὴ ἀποπέμψαι τὸς Φαίακας ἀπὸ ξένων καὶ φιλοφροσύνης,

E μὴ διωάμενος ὅτι τὸς ἐχθροῖς λατῆν ἐκείνων συμπαρόντων, ἐχρησάτο τὸ ἀπορίας πρὸς ἀκαλύμματι, χρισμοῦ ποίησας ὁμοίον ἑαυτὸν, ἀποδέχονται. καὶ ταῦτα δὴ τοῖσι νέοις ὑποδεικνύοντες, οὐκ ἐάσωμεν φερόντων πρὸς τὰ φαύλα γίνεσθαι τῶν ἡθῶν, ἀλλὰ τὸ βελιόνων ζῆλον καὶ πρὸς ἀρεσιν, ἀπὸ τῶν μὴ, ὅτι φέρονται, τοῖσι γὰρ ἐπαινεῖν ἀποδιδόντες. μάλιστα ὅτι τῶ ποιεῖν δεῖ ἐν ταῖς βαρβαρίαις ὅσα λόγοις ἐχρυσά πηθανοῖς καὶ πημερῆς ἐν πρὸς ἀδελοῖς καὶ ποιητοῖς. ἐπὶ γὰρ ἀληθῆς ὅτι τῶ Σοφοκλέους, λέγοντος,

F Οὐκ ἔστιν ἀπ' ἐργῶν μὴ καλῶν ἐπη καλῶν. καὶ γὰρ οὐκ εἶωθεν ἦτοσι φαύλοισι καὶ ἀπὸ τοῖσι πρὸς ἀγμάσι λόγοις ἐπιγυροῦσιν καὶ φιλαίθεροις ἀπίστας ποιεῖν. καὶ ὁ σύσκητος αὐτῶν πάλιν, ὅρασι ὅτι πῶς τε φαίμεν καὶ πρὸς πρὸς κα-

Eximias tibi nos aliqua damus. ---
 Iterum Achilles,
 -- si Iuppiter olim
Concedet muris munitam evertere Troiam:
 at Therfitēs,
Quem vel ego captum vel quisquam ducit Achaus.
 Rursum Diomedes ad Agamemnonis exercitum
 obeuntis conuicium nihil ipse respondet,
Nimirum reuerens venerandi iurgia regis:
 Sthenelus autem, nullius homo nominis, hæc re-
 gerit:
Noli, quum verum possis, rex, dicere falsa.
Nos nostris multo genitoribus esse priores
Virtute affirmo. --

Hoc enim discrimen obseruatum docebit adole-
 scentem, fastus vacuitatem & moderationem ani-
 mi rem esse præclaram: contra iactantiam & sui
 laudationem vt vitium esse vitanda. Atq; hîc vti-
 le est etiam in Agamemnonē intueri. Sthenelum
 non alloquutus præterit: Vlyssēm autem non ne-
 glexit, sed respondit, ac compellauit,
Iratum cernens, rursusq; ita dicere cepit.
 Seruile enim est omnibus se velle purgare: omnes
 autem despiciere, superbi est & imprudentis. Opti-
 mē verò Diomedes in pugna tacet, à rege cōuicio
 affectus: à pugna autē liberè aduersus eū loquitur,
Antē inter Danaos tu me virtute carere
Dixisti. --
 Expedi etiā non prætermittere discrimē viri pru-
 dentis, & vatis in populi conuentu multitudinis
 applausum captantis. Etenim Calchas, occasionis
 nulla ducta ratione, pro nihilo putauit in ipsa mul-
 tudine regem accusare, vt qui pestem populo in-
 tulisset. At Nestor de reconciliando Achillis ani-
 mo sermonem illaturus, ne videretur Agame-
 mnonem apud populum traducere, vt qui per
 irām peccasset, ita ei suadet:

Comiuuas accersē senes: (te res ea digna est.)
Collectis multis, tum cuius cetera vincet
Consilium pare. -- atque à cœna legatos emittit.
 Nimirū hoc erat peccati correctio: illud, crimina-
 tio & contumelia. Quin & nationum discrimina
 sunt consideranda: quæ sunt huiusmodi: Troiani
 ad prælium eunt cum clamore & ferocia, Achiui
 autem

Ductorum taciti formidine. --
 Nam quòd iam congressuri cum hoste duces suos
 metuunt, id signum est cum fortitudinis, tum obe-
 dientiz. Atq; idcirco & Plato adsuefacere nos vult
 vt reprehensiones & turpitudinem magis metua-
 mus quàm labores & pericula: & Cato rubentes si-
 bi pallidiorib. chariores esse dicebat. Sua est etiam
 promissionibus nota. Dolon enim sic pollicetur.
Vsq; ad eò Graiūm prorsus pertransēo castra,
Donec ad Atrida nauem peruenero magni.

At Diomedes nihil promittit: in minore tamen
 metu se fore ait, altero sibi adiuncto aliquo. Græ-
 canicum proinde est, & scitum, prudentia: barba-
 ricū verò & vitiosum, audacia. & imitandum illud
 est, hoc aspernandum. Contemplationem quoq;
 non inutilem habet affectio animi Troium, & He-
 ctoris cum Aiace singulari prælio cōgressuri. Nam
 Æschylus sanè, quum Isthmico certamine pugil
 in faciem ictum accepisset, essetque exclamatum:
 Quid rei, inquit, est consuetudo? spectatores voci-
 ferantur, ictus tacet. Et quum pœta dicat, Aiace in
 armis cum splendore viso gauisos esse Græcos, quū

A Πρωτίσω δίδωκε, ὅτ' αἰ πολίεθρον ἔλωμεν.
 καὶ πάλιν ὁ Ἀχιλλεύς, - ἀκέποι Ζεὺς
 Δώσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον δὲ δολαπάξαι. ὁ δ' Ἰφιδάμαντι,
 Ὀν κεν ἐγὼ δήσας ἀγάω ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν. πάλιν τῷ
 Ἀγαμέμνονος ἐν τῇ ἑπιπλώσει τῷ Διομήδεω λαιδορήσαι-
 τος, ὁ μὲν οὐδὲν ἀντίπειν,
 Αἰδεαθεὶς βασιλῆος ἐπιπλῶσ' ἀδίοιο· ὁ δ' Ἰφιδάμαντι,
 δαίης λόγος,
 Ἀΐειδ' ἡ, [Φοῖ] μὴ ψεύδ' ἔπι τὰ μιν σαφὰ εἶπ' ἔιν.
 Ἡμεῖς τοι πατέρων μεγ' ἀμείνονος ἄχρομεθ' ἔϊν.

B ἢ γὰρ πιαύτη Δραφεῖα μὴ παρερωμένη, διδάξει τὴ νέον
 ἀρετὴν ἠγείσθαι τὴ ἀτυφίαν καὶ μετεπιότησθαι, τὴν δὲ μεγα-
 λαιχίαν καὶ πειθαρχίαν ὡς φάσκον ἄλαβεῖσθαι. χρῆ-
 σιμον δ' καὶ τὸν Ἀγαμέμνονος κατ' ἐμπεῖν ἐν ταῦτα. τὸ μὲν
 γὰρ Σθένελον, ἀπορωτήθητε παρήλθε τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ὅτι
 ἠμέλησεν δηρῆντος, ἀλλ' ἠμείψατο καὶ πρὸς ἀπὸ δει-
 ῶσιν ἠγείσθαι, τὴν δὲ μεγα-
 λαιχίαν καὶ πειθαρχίαν ὡς φάσκον ἄλαβεῖσθαι. χρῆ-
 σιμον δ' καὶ τὸν Ἀγαμέμνονος κατ' ἐμπεῖν ἐν ταῦτα. τὸ μὲν
 γὰρ Σθένελον, ἀπορωτήθητε παρήλθε τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ὅτι
 ἠμέλησεν δηρῆντος, ἀλλ' ἠμείψατο καὶ πρὸς ἀπὸ δει-
 ῶσιν ἠγείσθαι, τὴν δὲ μεγα-
 λαιχίαν καὶ πειθαρχίαν ὡς φάσκον ἄλαβεῖσθαι. χρῆ-
 σιμον δ' καὶ τὸν Ἀγαμέμνονος κατ' ἐμπεῖν ἐν ταῦτα.

C Βασιλέως. μὲν γὰρ τὴ μάχην παρρησία χρῆται πρὸς αὐτὸν,
 Ἀλλὰ καὶ μὲν μοι πρὸς τὸν οὐκ ἐπίστατον ἐν Δαναοῖσιν. ὅτι
 ἔχει καὶ φρονίμῳ ἀνδρὶ καὶ μὲν τὸς Δραφεῖαν παρρησιάζει
 μὴ κατ' ἀλιπέιν. ὁ μὲν γὰρ Κάλχας οὐ σαφῶς εἶπ' ἔιν, ἀλλ'
 ἐπὶ πλῆθει παρ' ὁσῶν ἐποίησάν τε κατηγορήσασθαι τῷ βασιλέως
 ὡς τὸ λοιμὸν αὐτοῖς ἐπάγειντος· ὁ δ' Ἰφιδάμαντι βεβλήμενος ἐμπα-
 λειν λόγον ἕρ' τῷ πρὸς τῷ Ἀχιλλεῷ Δραφείων, ἵνα
 μὴ Δραβάλλειν δοκῇ τῷ Ἀγαμέμνονα πρὸς τὸ πλῆθος, ὡς
 αἰμῶντος καὶ χηρῶν ἀνδρῶν ὄργη,
 Δαίμνυ δαίματα γέροισιν (εἰοικέ τοι, οὐ τοι ἀεικές)

D Πολλὰν δὲ ἀρετῶν πάλιν πείσαι ὅς κεν δρείσην
 Βουλεύει βουλεύσθαι. καὶ μὲν τὸ δείπνον ἐξ' ἀποπέμπει πρὸς
 τὸν ἐπίστατον. ποτό γὰρ ἔπι τὸν ἀνδρῶν ἀμῶντος· οὐκ ἐπίστατον, κα-
 τηγορεῖα καὶ πειθαρχίαν. ἐπὶ τὸ καὶ τῶν ἐν τοῖς γῆρας
 Δραφεῖας σκεπτεῖν, ὡν πεισθῆσθαι ὅτι ὁ ἄριστος· οἱ μὲν Τραφῆς
 ὅτι πρὸς τῷ πρὸς τῷ Ἀχιλλεῷ Δραφείων, ἵνα
 μὴ Δραβάλλειν δοκῇ τῷ Ἀγαμέμνονα πρὸς τὸ πλῆθος, ὡς
 αἰμῶντος καὶ χηρῶν ἀνδρῶν ὄργη,
 Δαίμνυ δαίματα γέροισιν (εἰοικέ τοι, οὐ τοι ἀεικές)

E λέγε φιλεῖν πρὸς ἐρυθρῶντος μᾶλλον ἢ τοῖς ὀφθαλμοῖς. ἐστὶ δ'
 καὶ τῷ ἑπ' ἀπὸ τῶν ἰδῶν χρακατήρ· ὁ μὲν γὰρ Δολῶν ἐπαγ-
 γήσεται.
 Τόφρα γὰρ ἐστὶν εἶμι Δραμῶντος, ὅφρ' ἀνίκαμεν
 Νῆ Ἀγαμέμνονεῦ. ὁ δ' Ἰφιδάμαντι ἐπαγγήσεται
 μὲν ὅτι ἐπὶ τὸν δὲ αἰ φησὶ φοβηθῆσαι μὲν ἐτέρου πεμπό-
 μιντος. Ἐλλῶνικόν οὖν καὶ ἀρετῶν ἢ πρὸς τῶν, βαρβαρικὸν
 δ' ὡς φάσκον ἢ δρασύτητος καὶ δεῖ τὸ μὲν ἱστορεῖν, τὸ δὲ δει-
 εῖν. ἔχειται δὲ πρὸς τὸν ἀρετῶντος ἡρωίας καὶ τὸ πρὸς τῶν
 Τραφῆς καὶ τὸ ἔκδορα πάθος, τὸ Αἴαντος αἰατὰ μονομαχείαν
 μέλλοντος. ὁ μὲν γὰρ Αἰσχύλος, Ἰσδομοὶ πύκτου πληγῆτος εἰς
 τὸ πρὸς τῶν, καὶ χηρῶντος ἀμῶντος, ὅφρ' (εἶπεν) ἢ ἀσκησίως
 ὅτι οἱ πρὸς τῶν βοᾶσιν, ὁ δ' Ἰφιδάμαντι πρὸς τῶν ποιητῶν λέ-
 γοντες ὅτι τὸ Αἴαντα μὲν τῷ ὁπλῶν φανέσθαι Δραμῶντος, οἱ
 μὲν Ἐλλῶνες ἐχάρατον ὄραντες,

Τρώας ὅτ' ἕρμας αἰνὸς ἐπὶ ἠύθε γῆα ἔκασον,
 Ἐκθεί τ' αὐτῶν ἡμὸς ἐπὶ γῆκ' αἰπάσειεν, ἦς δὲ
 δὴ ἀγάσασθε τ' ἔχθε φορέαν, τ' ἐμὴ κινδυνώοντες ἠ καρδίᾳ πη-
 δᾶ μόνον, ὡς ἄρ' παραίειν τὴ Δί, ἢ σαδὸδρομεῖν μέλλοντος.
 τ' ὅτ' ἑωμόρων βέμει καὶ πάλεταυ ὁ σῆμα, δι' ἔνοιαν καὶ φόβον
 ἄρ' τ' βασιλέως. ὡς αὐτὰ ὅτ' τ' κ' ἀπίστου πωρὸς τ' κ' ἀ-
 κισον ἔχθε φορέαν ἀποθεωρητέον ὁ μὲν γὰρ Θεοσίτης,
 Ἐρῆσιος δὲ Ἀχιλλῆϊ μάλις ἰῶ, ἠδὲ Ὀδυσσεύῃ ὁ δέ
 Αἶας, ἀείτε τῶν Ἀχιλλεὶ πωρὸς φιλῆς, καὶ πωρὸς τ' Ἐκθεα
 λέγει πωρὸς αὐτῶν,

- νῦν μὲν δὴ σάφα εἶσται οἷόθεν οἶος,
 Οἷος καὶ Δαναοῖσιν ἄριστες μετέασιν,
 Καὶ μετ' Ἀχιλλῆα φηζέτωρα θυμολέοντα. καὶ τῶτο
 μὲν Ἀχιλλεὺς ὁ ἐγκώμιόν ἐστὶ τὰ δ' ἔξῃς ἄρ' ἀπορύτων
 εἰρηται χρῆσιμους,

Ἡμεῖς δ' εἰ μὲν τοῖσι οἱ ἀσθέν ἁπλοῦσαι μὲν
 Καὶ πολέες ἕτερόν, ἕτε ἄριστοι ἀποφάνων ἑαυ-
 τῶν, ἀλλὰ μὲν πολλῶν ὁμοίως διωκαμένων ἀμυνάσασθαι.
 Ταῦτα μὲν οἷον ἰσχυρὰ πωρὸς Διὸς φορέαν αἰ μὴ κ' ἀκίνο βου-
 λώμεθα πωρὸς λαβεῖν, ὅτι τῶν Τρώων ἐαλώμεσθα καὶ πολλοὶ
 ζῶντες, ὁδοὶ δ' τῶν Ἀχαιῶν καὶ τ' μὲν ἔποπεσθῶν κασιν

ἔπει τοῖς πολεμίοις, (ὡς ἄρ' ὁ Ἀδραστός, οἱ Ἀντιμάχου παῖ-
 δες, ὁ Λυκάων, αὐτὸς ὁ Ἐκτωρ δευόμενος πωρὸς ταφῆς τῶν Ἀ-
 χιλλεὺς) οὐκ εἶναι ὅσδε μὲν βαρβαρικὸν τῶν ἰκατεύειν καὶ
 ἔποπεσθῶν ἐν τοῖς ἀγῶσιν ὄντες. Ἐμμωχρὸς δ', τῶν νικῶν
 μαχόμενον ἢ ἀποθνήσκειν ἔπει δ', ὡς ἄρ' ἐν τῶν νομῶν, ἢ μὲν
 μέλιττα δὶάκει ὁ ἀἶθος, ἢ ὁ ἀἶθρ τ' θαλλόν, ἢ ὁ εἰς τῶν ῥίζων,
 ἀλλὰ ὅτ' ζῶα ὁ σπέρμα καὶ τ' καρπῶν ἕταις ἐν τῶν δνα-
 γῶσιν τῶν ποιημάτων, ὁ μὲν ἀπορῆζεται τῶν ἰσορῶν, ὁ δέ
 ἐμρῶσται ἄρ' καλλὰ καὶ τῆ κατ' ἄσκησιν τῶν ὀνομάτων, (κατὰ ἄρ'
 ὁ Ἀεισοφαῖς πωρὸς τῶν Εὐειπίδου ἑπιπέ,

Χρῆμα γὰρ αὐτῶν τῶν σῶματ' αὐτῶν τροχὸν) οἷος τ' ἔ
 πωρὸς ὁ ἦτος εἰρημῶν ἀφελίμους ἔχοντα, πωρὸς οἷος δὴ νῦν
 ἡμῶν ὁ λόγος ἐστὶν, ἔπομμνήσκωμεν αὐτῶν ὅτι δεινόν ἐστι, τ'
 μὲν φιλόμυθον μὴ λαχθάνειν τὰ κεινὰ ἰσορῶμεθα καὶ πε-
 ειθῶς, μηδὲ τ' φιλολόγον ἔκφθῶν τὰ καθαρὰς πεφεα-
 σμένα καὶ ῥήθεικῶς τ' ὅτ' φιλότιμον καὶ φιλόκαλον, καὶ μὴ πα-
 γίας ἀλλὰ παιδείας ἐνεκα, ποιημάτων ἀπορῶμενον, ἔργῶς
 καὶ ἀμελῶς ἀκούειν τ' πωρὸς διδρίδου ἢ σωφροσύνην ἢ δι-
 κροσύνην αὐτῶν πεφαιρῶμενον οἷα καὶ τῶν ἔστι,

Τυδείδη, τί παθόντε λαλάσμεθα θυρείδος δὴ κῆς ;
 Ἀλλὰ γε δῶρε πέπιν παρ' ἐμ' ἴσασο. δὴ γὰρ ἔλεγχος
 Ἔσασται ἠκεν ἠγᾶς ἔλη κερυθαίολος Ἐκτωρ. ὁ γὰρ
 ἐν κινδύῳ τῶν Ἀφθαρμῶν καὶ ἀπολῆσθαι μὲν πύτων
 ὄντα τ' φεσνιμῶντα, ὅσα δ' αἰχρὸν δεδδικῆτα καὶ ὁ ἐπα-
 νείδισον, ἀλλὰ μὴ θάνατον, ἐμπαθῆ ποιῆσαι πωρὸς ἀρετῶν τ'
 νέον. καὶ δ',

Χαῖρε δὲ Ἀθλειαῖη πεπνυμένη ἀδρι δίχαίω,
 ποιῶτον ἐπιδομοῖον δίδωσι, μήτε πλεονία πνί, μήτε κ' α-
 λα ὁ σῆμα, μήτε ἰσχυρῶ τ' θεὸν χαίρουσιν, ἀλλὰ φεσνίμου καὶ
 δικαῖα ποιήσας. καὶ πάλιν τ' Ὀδυσσεῖα φάσκουσα μὴ πωρὸς ἐ-
 ρσιν μὲν πωρὸς λείπειν,

Ὅτι ἐπὶ τῆς ἐστὶ, καὶ ἀνῆκοος καὶ ἔχθρον,
 εἰδείκνυται μόνον ἔστι τῶν ἠμετέρων θεοφίλης καὶ θεῶν ἀρε-
 τῶν, εἴ γε δὴ τὰ ὅμοια χαίρειν τοῖς ὁμοίοις πεφουκαί ἐπεὶ δ'

A *Troum cuiq; graui quaterentur membra tremore,*
Ipse etiam pulsus sentiret pectoris Hector:
 quis hic non emiretur discrimen? quum eius qui
 adibat peticulum, cor tantum saliret, nimirum
 tanquam lueta aut cursu decertaturi: spectatorum
 autem quaterentur & tremere corpora, ob be-
 neuolentiam & metum quem gerebant pro rege.
 Hic deprehendas etiam quo optimus a deterrimo
 distet. Therfites enim
Pelide in primis fuit atq; inuisus Vlyssi.
 at Ajax cum semper Achilli amicus fuit, tum ita
 ad Hectorem dicit:

B *Solus tu soli congressus nunc mihi, nosces*
Quales hic Danais praestantes Marte supersint
Prater Pelidam, qui dissipat agmina vasto
Robore, magnanimi cui pectus forte leonis.
 In his Achillis est laudatio: quæ sequuntur, com-
 modè sunt de omnibus dicta:
Nos tales multi sumus, ut concurrere tecum
Possit pro se quisque.

se neque solum, neque præstantissimum dicit: sed
 qui cum multis hoc habeat quod Hectorem sub-
 sistere queat. De discrimine hæc satis: nisi id quo-
 que assumimus, quod Troianorum multi in po-
 testatem hostium viui peruenerunt, nemo Græ-
 corum. Et quod illorum multi supplices facti sunt
 hostibus, ut Adrastus, Antimachi filii, Lycaon,
 ipseque Hector pro sepultura Achillem depre-
 cans: horum nullus. quippe barbaricum esse, in
 pugna supplicare: Græcicum, pugnando vince-
 re aut mori. Ceterum sicut inter pascendum apes
 florem, capra germen, sus radicem, aliæ bestiaæ se-
 men fructum ve captant: ita legendis pœmatis al-
 ius historiam decerpit, alius elegantia & appara-
 tui verborum inhaeret, (quomodo Aristophanes
 de Euripide ait,

D *Oris rotunditate eius quoniam suor)*
 alius verò ea quæ de moribus vtiliter dicta sunt,
 consecratur. Idcirco cum ad quem hic noster ser-
 mo pertinet, admonebimus: indignum esse, si ho-
 nestatis pulchritudine studiosus, & non ioci, sed do-
 ctrinae capiendæ causa pœmata legens, obiter ne-
 gligenter que percipiat que ad fortitudinem, tem-
 perantiam aut iustitiam declamantur in iis: quum
 interim fabularum studiosum, quæ in iis info-
 lenter aut impendio ornatè, aut orationis stu-
 diosum, quæ eleganter & artificiosè dicta sunt,
 minimè lateant. Quæ ad virtutem pertinent, talia
 sunt:

E *Martia quo casu, Diomedes, pectore virtus*
Excidit? huc assiste mihi. nam de decus ingens
Hoc fuerit, naues capiat si splendidus Hector.

Videre enim hominem prudentissimum in mor-
 tis periculo cum tota multitudine communi con-
 stitutum, non mortis, sed turpitudinis metu duci,
 animo adolescentis ad virtutis studium motum
 afferet. Et hoc,
Ganisa est sapiente viro, iustog; Minerva:
 idem ratiocinari docet, quum dea non diuite aut
 formosa aliquo, aut robusto, sed prudente & iusto
 delectari fingitur. Rursum vbi eadem dicit se V-
 llysem non destituere aut negligere,

F *Quod prudens animog; sagax, cordatus & esset:*
 indicat nihil de rebus nostris diis esse charum &
 diuinum præter virtutem: siquidem similia gau-
 dere similibus solent. Porro quum & videatur

& fit magnum, iræ posse moderari : maius est ca- uere prudenter ne ad iram delabamur : ac talia auditoribus non obiter sunt demonstranda. Ver- bi gratia, quod Priamum Achilles, homo mini- mè lenis aut patiens, quiescere iubet, ne ab eo iri- taretur :

Iritare senex caue me, (namq; ab Ioue missus
Nuntius est mihi: iamq; tuum tibi reddere natum
Deceui) ne nostra tibi tentoria cano
Non sint tuta satis, violem praecepta Iouisq;
Supplice te caso. --

Iotumque & velatum Hectorem ipse curru imponit, priusquam eum pater videret turpiter tracta- tum: *Pectore ne mesto senis exardesceret ira,* *Conspecto nato, corq; iritaret Achilles:* *Isq; illum magni violans mandat a Tonantis* *Caderet. --*

Admirandæ est enim prudentiæ, hominem ad i- ram procliuem, naturaq; asperum & iracundum, seipsum non ignorare: sed cauere sibi, & declinare causas irascendi, eminusque se ratione præmuni- re, ne vel inuitus in eam perturbationem delabe- retur. Hoc modo & vinosus contra ebrietatem, & aduersus amorem ad eum affectum propensus se præparare debet. Quomodo & Agefilaus non pas- sus est osculum sibi dari à formoso ad se acceden- te. & Cyrus ne videre quidem Pantheam sustinuit. quum contra malè instituti materiam suis affecti- bus, ac tanquam fomites conquirant, ad eaq; vitrò se dent mala ad quæ periculosè sunt propen- si. At verò Vlysses non seipsum modò iratum compe- scit : sed & Telemachum colligens iratum esse, & odio malorum occupatum, multò antè retundit, continere se iubens & tolerare.

Turpibus illi me verbis factisq; per ades
Incessent: firmo tu nostra opprobria perfer
Pectore. seu pedibus tractum me nate per ades
Eiicient, seu missilibus manus improba adactis
Fortè petent: hæc tu cernens, tolerare memento.

Sicut enim equos non in cursu, sed ante cursum frænant: sic eos qui difficulter continentur indi- gnitate rerum obiecta, & iracundos, ratione occu- pare & temperare, atque ita demum ad certamina adducere conuenit. Ne nomina quidem negli- genter sunt adolecenti inaudienda. Ac Cleanthis quidem ludicra missa faciet, qui nonnunquam dum se interpretem fert, nugatur: vt in his,

Ζεὺ πάτερ Ἴδηθεν μεδέων. -- &
Ζεὺ αἶα δωδανᾶε.

hoc ille legi vult vno vocabulo ἀναδωδανᾶε. scilicet ita appellari aërem, qui à terra exhalando effer- tur. Chrysippus quoque sæpe numero ieiunus est, non ludens, sed quod nulla probabilitate dicatur comminiscens, detorqueusq; verba hæc, *Εὐρύσπα κρονίδω, εὐ, vt sit vi dicendi præditus, eaq; alios ex- cedens. Præstat his ad grammaticos ablegatis, iis insistere q; & vtilia sunt & iuxta verò consentanea.*

Nec mi cor suasisit: didici quoniam bonus esse. &
-- namq; sciebat cunctis esse benignus

Fortitudinem enim discendo parari pronuntians, comitatemq; & in consuetudine cum hominibus gratiam à scientia & ratione proficisci statuens, hortatur ne nos ipsos negligamus : sed discamus quæ honesta sunt, & animum docentibus aduer- tamus. quippe puerilitatem & timiditatem esse inficitæ & ignorantionis. Admodum his consenta- nea sunt quæ de Ioue & Neptuno dicuntur:

A *μεγάλα δοκῶντος εἶναι ὀπίσθω τῶ κρατεῖν ὀργῆς, μείζον ἔστιν ἢ φυλακὴ καὶ ἢ περὶ νοῖα τῶ μὴ περιπεσεῖν ὀργῇ, μηδὲ δῆλονα. καὶ ταῦτα δεῖ τοῖς αἰα γνώσκουσιν ὑποδεικνύειν μὴ παρέργως, ὅτι τὸ Πείραμον Ὀχλητῆος, οὐκ ἀναχαιτῆος ὡς οὐδὲ περὶ τοῦ ἰσυχίαν ἀγειν κελθεῖ καὶ μὴ παροξύνειν αὐτὸν, ἔτιως,*

Μηκε πινυ μὲ εἰρηάζε γέρον νοέω ὅ καὶ αὐτὸς
Ἐκέραι τοι λάσαι δῖσθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθε.
Μή σε γέρων εὐδὲ αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν εἰσώ,
Καὶ ἰκετιωτῆ ἔοντο, Διὸς δὲ ἀλίπηται ἐφετμαῖς.

B *καὶ τὸ Ἐκέραι λάσαι καὶ περιετείλας αὐτὸς ὅτι τὸ ἀπιώλω πῆγ- σιν, ὡρὴν ἠκισμένον ὑπὸ τῶ πατρὸς Ὀφθαλμῶν,*
Μηδὲ μὲ ἀχρυσὴν κρεῖδη χόλον οὐκ ἐρύσασθε,
Παῖδά ἰδῶν Ἀχιλλῆος δὲ ἀεὶ φιλὸν ἦτορ,
Καὶ ἐκέραι κτείνε, Διὸς δὲ ἀλίπηται ἐφετμαῖς. ὅ γδ

ἔπισπασθῶς περὶ ὀργῆν ἔχοντα, καὶ φύσει βραχὺ ὄντα καὶ θυ- μοειδῆ, μὴ λαβράνεϊν ἑαυτὸν, ἀλλ' ἔξθλα βαβείσθαι καὶ φυλάτ- τεσθαι αἰτίας, καὶ περιετείλας λαμβάνειν τὰ λογιζομῶ πόρρω- θην, ὅπως οὐδὲ ἀκὼν τὰ πάρε περιπεπίται, θαυμαστὴς ἔστι περὶ τοῦ αἰτιῶ. ἔτι καὶ περὶ μέδω τὸ φίλοισιν ἔχον, καὶ περὶ ἔρωτα τὸ ἐρωτικόν. ὡς περὶ Ὀχλητῆος οὐκ ὑπομένειν ὑπὸ τῶ κελούφω Ὀφθαλμῶν περὶ οἰκόντος. ὅ γδ Κέραι οὐδὲ ἰδεῖν τίω Πάριον ἐτόλμησε. τὸ ἀπαίδυτον πομπαιῖον ὑπεκ- καύματα τοῖς πάρε συλλεγόντων, καὶ περὶ ἡ μάρις κα- κῶς καὶ οὐλοθηρῶς ἔργουσιν, αὐτῶς περιεμῶν. ὅ γδ Ὀδυσσεύς οὐ μόνον ἑαυτὸν ἀπέχει θυμῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ Τηλέμαχον οὐκ ἔλθου σκυιδῶν χαλεπὸν ὄντα καὶ μισοποίησον, ἀμ- βλωψὶ καὶ τῶ οὐκ ἀκτῶν πόρρωθεν ἰσυχίαν ἀγειν, καὶ ἀνέ- χεσθαι κελθῶν,

C *Εἰ δέ μὲ ἀπημῆσοι δόμον κτ', σὸν ὅ φίλον κῆρ*
Τετλάτω ἐν εἴθεσι, κακῶς πάροχος ἐμῆος,
Ἢν περὶ καὶ ἀφ' ἀδάμα ποδῶν ἔλκωσι θυραῖς,
Ἢ βέλεσιν βάλλωσι, σὺ δὲ εἰσέρων ἀνέχεσθαι.

D *ὡς περὶ γδ τὸς ἵππους οὐκ ἐν τοῖς δρόμοις χαλινοῦσιν, ἀλλὰ περὶ τῶ δρόμων, ἔτι τὸς διεκατέκτοις περὶ τὰ δεινὰ καὶ θυ- μοειδῆς περὶ ὅλα λαμβάνοντες τοῖς λογιζομῶ καὶ περὶ παρτῶντες, ὅτι τὸς ἀγῶνας ἀγροῦσιν. δεῖ ὅ μηδὲ τὸ ὀνομάτων ἀμελῶς ἀκρύειν, ἀλλὰ τὸ μὲν Κλεάνθοις παιδαίαν τῶ οὐκ ἀκρῶσθαι κατεριωνθήσεται γδ ἔστι ὅτε περὶ οὐκ ἐμῶν δὲ κηγείας ὅ Ζεὺ πάτερ Ἴδηθεν μεδέων. καὶ ὅ Ζεὺ αἶα Δωδανᾶε κελθῶν ἀναγνώσκειν ὑφείν, ὡς τὸ ἐκ τῆς γῆς ἀναθύμῶν κελθῶν ἀνέχεσθαι τὸ ἀπῆδοσιν Ἀναδωδανᾶον ὄντα. καὶ Χρυσίππου ὅ πολλὰ γλίχρος ἔστιν, οὐ παίζων; ἀλλ' ἀρεσιλογῶν ἀπι- θάνως, καὶ τῶ οὐκ ἀβιαζομένης ἐρύσπα Κερειδῶν ἔτι τὸ δεινὸν ἐν τῶ ἀφ' ἀλέγας, καὶ ἀφ' ἀβηκῶτα τῆ διωάμει τῶ λόγῳ. βέλιον ὅ, ταῦτα τοῖς γραμματικῶς παρὲντα, οὐκ εἶνα μάλ- λον πιέζειν οἷς ἄμα ὁ χησιμον καὶ πιθανόν ἔστιν.*

E *Οὐδέ με θυμὸς αἰώγη, ἔπει μῶνον ἔμῳρα εἰσθλός. καὶ*
-- πᾶσιν γδ ὅτις αὐτὸ μείλιχος εἶναι.
τίω τε γδ ἀνδρείαν ἀποφαίνων μάθημα, καὶ ὁ περὶ φιλόσ
ἄμα καὶ κερῶσιν ἰσθλῶς ἀνδρῶσις ὁμιλεῖν, ἀπὸ ὅτις τῆμης
καὶ τῶ λόγῳ γινεσθαι νομίζων, περὶ εἶπει μὴ ἀμελεῖν ἑαυτῆς,
ἀλλὰ μαρτάνειν τὰ κελθῶ, καὶ περὶ εἶπει τοῖς διδάσκουσιν, ὡς καὶ τὸ σκαμῶτα καὶ τίω δειλίαν ἀμαθῶν ἔσαν καὶ ἀγροῖαν.
σφόδρα ὅ τῶ τοῖς κακῶτα σύμφωνα ἔστιν ἡ λέγει περὶ τοῦ
Διὸς καὶ τῶ Ποσειδῶνος,

F *καὶ τῶ λόγῳ γινεσθαι νομίζων, περὶ εἶπει μὴ ἀμελεῖν ἑαυτῆς,*
ἀλλὰ μαρτάνειν τὰ κελθῶ, καὶ περὶ εἶπει τοῖς διδάσκουσιν, ὡς καὶ τὸ σκαμῶτα καὶ τίω δειλίαν ἀμαθῶν ἔσαν καὶ ἀγροῖαν.
σφόδρα ὅ τῶ τοῖς κακῶτα σύμφωνα ἔστιν ἡ λέγει περὶ τοῦ
Διὸς καὶ τῶ Ποσειδῶνος,

Η μάη ἀμφοτέρωσιν ὁμῶν ἄμφοσ, ἢ μία πάθη
Αλλά Ζεὺς πορῶτερος γενέσθαι καὶ πλείονα ἠδέι.
Ζεῖοτάου γδ ἀποφαίνει πῶ φρονοῖν καὶ βασιλικώτατον, ὃ
ἠήθηται ἢ μεγάλῳ ἑσθηλωτῆ Διός, ἀτε δὴ καὶ Ζεὺς ἄλλοι
Ζεὺς ἐπέσθαι ταύτη νομίζων. ἐπιτρέτον ἄμα καὶ τῶτων ἐρη-
πορῶτως ἢ νέον ἀκροῦειν,

Ψόδοσ δὲ ὄχι ἐρέει μάλα γδ πεπνυμένος ὄσθι. καὶ
Αἰνίλοχε πορῶθεν πεπνυμένε ποῖον ἐρέεσας;
Ηχμωας μὲν ἐμύω Ζρετῶ, βλαψας δὲ μοι ἵππους, καὶ
Γλαῦκε τίη ἡ σὺ τοῖσ ἐὼν πορῶπλον εἶπας;
Ω πέπον, ἢτ' ἐφάμην σε πορῶ φρένας ἐμύμωα ἄλλων.

ὡς ἔτε ψευδομῶν ἢ φροσίμων, ἔτε κακομαχόντων ἐν τοῖσ
ἀγῶσι, ἔτε παρ' ἀξία ἐτέρωσ ἐκαλέντων καὶ τ' Παύδαρον
ἡ πειθῶν λέγων ἔξε τ' ἀφρονοῦν τὰ ὄρκια συγχέαι, δὴ
λόσ ὄσθιν ὄχι δὴ ἀδικῶσα τ' φροσίμων ἠγέρμοσ, ὁμοία δὲ ὄσθι
καὶ πορῶ σωφροσύνης, ὡσποδεικνύον, ἐφιστάντα τοῖσ ἔττω λεγο-
μῶσι,

Τῶ δε γυνὴ Περίτη ἐπεμήνατο δὲ Ἀντία
Κρυπιάδην φιλότην μιγήμερον· ἀλλὰ τ' ἔπει
Πειθ' ἀγαθὰ φρονέοντα δάφρονα Βελλεροφόντιο. καὶ
Ἡ δ' ἦτοι ὁ πορῶν μὲν αἰάμελο ἐρρον αἰεκέσ

Δία Κλυταιμνήσην. φρεσὶ γδ κέρρητ' ἀγαθῶσιν.
ἐν μὲν οὖν τῶτισ τῇ φροσίμῳ τ' τῶ σωφρονεῖν αἴτιασ ἀποδί-
δωσιν· ἐν τ' τῶ πορῶ Ζεὺς μάλασ κελεύσασιν ἐκάστω λέγων,
Αἰδῶσ, ὦ Λύκιοι, ποσὸ φέλιγοσ νινῶ πορῶ ἐστί· καὶ
-- ἀλλ' ἐν φρεσὶ θεοσ ἐκαστοσ

Αἰδῶ καὶ νέμεσιν· δὴ γδ μέγα νεῖκος ὄραρον,
ἀνδρείουσ ἔοικε πορῶν τὸσ σάφρονασ, ἔξε τ' ἀιδείασ τὰ ἀγαθὰ, καὶ
Ζεὺς ἠδονασ διουαμῶσ καὶ πορῶβαίνεσ, καὶ τὸσ κινδυνῶσ ὕψισα-
αδα, ἀφ' ὧν καὶ Τιμόθεοσ ὄρηθῆσ, καὶ κακῶσ ἐν τοῖσ Πέρσαισ
τὸσ Ἑλλῆνασ παρεκέλει, Σέβεαδ' αἰδῶσ σωεργῶν Ζρεῖασ
δδρυμάχα.] Αἰζύλοσ τ' καὶ πορῶσ δὲ ἐδῶν ἐχειν ἀτύφωσ, καὶ
μὴ ἔξεσθεῖασ, μηδὲ ἐπαίρεασ τοῖσ πορῶσ τ' πολλῶν ἐπαί-
νοισ, ἐν τῶ φρονεῖν ἠήθηται, πορῶ τῶ Ἀμφιαρεῖσ γράφωσ,

Οὐ γδ δοκίειν ἀεισοσ, ἀλλ' εἶη) ἡλεῖ,
Βαθῆσαι ἀλοκα ἐξε φρενὸσ καρπούμμοσ,
Αφ' ἧσ τὰ κεδνά βλαψάνει βουλὸμασ. τ' γδ

ἐφ' ἑαυτῶν καὶ τῇ Ζεῦσ θέσει τῇ πορῶσ ἀπὸν οὐση κραπίση μέγα
φρονεῖν, νεῖω ἐχντοσ ἀνδρόσ ὄσθι πορῶτων οὖν αἰαρωμένων εἰσ
τ' φρονοῖν, ἀποδείκνυται πορῶ εἶδοσ Ζρετῆσ βπαιγνολόμοσ
ἐκαστοσ καὶ διδασκαλίασ. ἢ μὲν γδ μέλιθησ φροσικῶσ ἐν τοῖσ
δριμυτάτοισ αἰθεσ καὶ τ' βαρυτάτοισ ἀκροῖσ ἐξδρωθείσκει
τ' λειότατον μέλι καὶ χρῆστικώτατον· οἱ τ' παῖδοσ, ἀπ' ὀρθῶσ ἐκ-
βέφωται τοῖσ ποιήμασσ, καὶ ἀπὸ τ' φαύλοισ καὶ ἀπόκοισ ὡσπο-
ψίασ ἐχόντων ἔλκειν τὴ χρῆσιμοσ ἀμφοσ γέτωσ μαθήσονται καὶ
ωφέλιμοσ. αὐτήκα γυνὴ ὑποπίοσ ὄσθιν ὁ Ἀγαμέμνων, ὡσ ἔξε
δωροδοκίασ ἀφείσ τ' στρατείασ τ' πλῆσσιον ἐκείνοσ, καὶ τ' Αἰ-
δίω φρεσπομῶροσ αὐτῶ.

Δαὲρ, ἴνα μὴ οἱ ἔπειθ' ὡσὶ Ἴλιον ἠνεμόεστρομ,
Αλλ' αὐτῶ τέρποισ μῶρων· μέγα γὰρ οἱ ἔδωκεν
Ζεὺσ ἀφροσ

ὀρθῶσ δὲ γὰρ ἐποίησεν (ὡσ Ἀεισοτέλοσ φροσι) ἵπποσ ἀγαθῶ
αἰθεσποσ ποιούτοσ πορῶμιήσασ. ὄσθι γδ κινόσ αἰτάξιοσ
οὐδ' ὄνοσ μα Δία, δεῖλοσ ἀνὴρ καὶ ἀμάλκιεσ, ὡσὶ πορῶ-
ποσ καὶ μαλακίασ διεργκῶσ. πάλιν ἀγαθῶ δοκεῖ τὸν ὄνοσ

λόγος Κλεῖου. p. 180.

A Amborum commune genus, patria una duobus.
Sed nata Iupiter praece dit, pluraq; novit.
Pronuntiat enim, prudentiam esse diuinissimam
rem & maximè regiam: in qua Iouis summam po-
nit excellentiam, nimirum huic virtuti reliquas
quoque comitari sentiens. Adsuofacere quoque
adolefcentem debemus ut & ista vigili animo
audiat:

*Est sapiens. non ergo tibi mendacia dicet. &
Antiloche, antè quidem prudens, facinus modò quale
Patrafi? nostra virtuti dedecus addens,
Lassiti mihi equos. -- &*

B *Cur absurda adeò es tu talis Glauce loquutus,
Qui mihi visus eras reliquis prudentior esse?*
nimirum docent hæc, neq; mentiri homines pru-
dentes, neque dolo in certaminibus vti, neque a-
lios iniuste culpate. Idem dicens Pandaro stulti-
tiam in causa fuisse ut fœdus confunderet, iniu-
sticiam abesse à prudentibus liquidò ostendit se
sentire. Eadem de pudicitia licet ostendere, his in-
sistentem:

*Deperit Præti hunc coniunx. Antea, coire
Concubitu occulto cupiens: facinus tamen illud
Nunquam cordato persuasit Bellerophon.*
Item,

C *Principio sana rectum rationis ob usum
Diua Clytæmnestra facinus tam turpe recusat.*
In his prudentiam pudicitia causam facit. In ex-
hortationibus porrò ad prælium identidem hæc
ponens,

*Non pudet, ô Lycii? quorsum fugietis? an estis
Sic celeres? -- Item,
Cordi cuiq; pudor sit, et indignatio iusta,
Orto tam grandi certamine. --*

hæc ostendunt, cum modestis adscribere fortitudi-
nem, qui turpitudinis metu & voluptates vincere
& pericula subsistere possint. Qua occasione et-
iam Timotheus in Persis non malè hortatur Græ-
cos,

*Colite verecundiam, adiutricem virtutis bellicæ.
Æschylus hoc quoque prudentia imputat, nullo
fastu ad gloriam ferri, neque insolescere aut effer-
ri multitudinis laudationibus, sic de Amphiarao
scribens:*

*Neque enim videri, sed vult esse is optimus,
Sulcum profundum in pectore consitum gerens -
Suo, veneranda consilia unde pullulant.*

E Cordati enim est hominis, sibi ipsi animoque suo
optimè affecto multum tribuere. Quum ergo om-
nia ad prudentiam reuocentur, ostenditur do-
ctrina omne virtutis genus parati. Iam quemad-
modum apis à natura hoc habet ut ex acerrimis
floribus spinisque asperrimis lenissimum mel
optimumque eliciat: sic pueri in poematis rectè
instituti, etiam ab his quæ absurditatis & prauita-
tis suspecta sunt, commodi aliquid & vtilitatis tra-
here discunt. Prima fronte Agamemnon videtur
avaritia ductus a diuite isto equam Ætham acce-
pisse, ipsiq; militia vacationem concessisse:

*Vna veniosum ne miles ad Ilion iret:
Sed se diuitiis, quas illi Iuppiter amplas
Præbuerat, patriis in sedibus oblectaret.*

Attamen rectè (ut ait Aristoteles) fecit, bonâ equâ
tali viro præferens. nam neq; canem, neq; asinum
mehercule pretio æquat vir timidus & imbellis,
diuitiis & mollitie diffuens. Rursum turpissimè

videtur Thetis filium ad voluptates exhortari, & rei veneræ admonere. verùm hîc quoq; ab altera parte continentia Achillis consideranda est, qui amata & ad se redeunte Briseide abstinet, quum sciret sibi finem vitæ instare: neque ad voluptates fruēdas festinat, neq; (vt solent vulgo facere) amicū per ignaviam & intermissionem officii deplorat: sed præ luctu voluptatibus se abstinens, in agendo & exercitum ducendo strenuum se præbet. Item Archilochus non laudatur quod sororis maritum, qui in mari perierat, lugens, vino & ioco mœrorem diluere cogitat. Causam tamen rationi consentaneam adducit:

*Nam neq; restituam lacrymis, neq; deteriolem,
Quærens delicias vinaq; rem redigam.*

Etenim si ille censebat se nihil mali facturum si delicias & conuiuia festaretur: quomodo nobis præfens cōditio fieret deterior philosophantibus, tempub. gerentibus, & in forum progredientibus, & in Academiam descendentibus, & agriculturæ vacantibus? Itaq; correctiones etiam istæ vitio carent quibus Cleanthes vsus est & Antisthenes. Hic enim tumultuantibus in theatro Athenionibus ad versus hunc,

Quid turpe sit, nisi quod qui rem tractat putat?
subiecit hunc,

Quod turpe, turpe est: seu putes, seu non putes.

Ille versus de diuitiis,

Quod des amicis, atq; morbo languidum

Corpus rescias sumptu: --

sic immutauit:

Quod des meretricibus, atq; morbo languidum

Corpus conscias sumptu. --

Et Zeno Sophocleum illud,

Quisquis tyranni scilicet intrat in domum,

Fit seruus eius, liber etsi venerit:

Sic correxit,

Non seruus ille fit, si liber venerit:

liberi nomine intelligens metu vacuum, & magnanimum, & infractum. Quid verò impedit nos quoq; huiusmodi acclamationibus adolescentes in meliorem partem vocare? Sic ergo agemus:

Hoc illud expetendum hominibus maxime est,

Si quis sagitta cura quod vult attigit.

non ita nos, sed

Cura sagitta si tangit quod expedit.

Miserum enim est, nulloque modo expetendum, id consequi quod non expediat, quantumuis id volueris. Item,

Gaudere oportet & dolere te: pater

Neq; enim fruiturum rebus tantum prosperis,

Agamemnono, te creauit Atreus. --

immò dicemus:

Mediocribus gaudere te rebus decet

Vt tentem, non dolere. nam neq;

Atreus fruiturum rebus tantum prosperis

Agamemnonem creauit. --

Rursum,

Eheu, malum mortalibus diuinitus

Venit, vt bonum videant, non vtantur tamen:

immò verò beluinum, non diuinum est hoc malum, & brutum ac miserabile, melius videntem intemperantia & mollitie ad deterius rapi. Et,

Mores mouent dicentis, haud oratio:

fanè & mores, & oratio: aut mores oratione, sicut equus freno regitur, & nauis clauo. non enim virtus aliud oratione humanius magifve familiare instrumentum habet. Tum hoc.

A ἢ Θέτις ἐφ' ἡδονὰς ἀπακαλεῖν, καὶ ἀταμιμνήσκῃν ἀφρο-
δίσιων. ἀλλὰ καὶ ταῦτα δεῖ ἀπαθεωρεῖν ὅτι τῷ Ἀχιλλέως
ἐγκράτεια, ὅτι τῆς Βρισηίδος ἔρωϊν, ἡκούσης πρὸς αὐτὸν,
εἰδὼς τὴν τοῦ βίου τελυτιὰν ἐγγὺς οὖσαν, οὐ αὐεῦδει τῷ
ἡδονῶν πρὸς ἀπὸλασιν, οὐδ' (ὡς πρὸς οἱ πολλοὶ) πειθεῖ τὸν
φίλον ἀποσχίζα καὶ ἀπαλείφει τῷ κατηκόντων, ἀλλὰ
τῷ μὴ ἡδονῶν ἀλλ' ἐπὶ λυσιτελίᾳ ἀπέχεσθαι, ταῖς δ' ἀποσχί-
σει καὶ ταῖς φρατῆταις ἐπερὴς ἔστι. πάλιν ὁ Ἀρχιλόγος οὐκ
ἐπαίνειται λυσιτελίας μὴ ἐπὶ τῷ ἀδελφῆς τῆς ἀδελφῆς διε-
φθαρηδία καὶ θάλασσην, οἴω δ' καὶ παιδιᾷ πρὸς τὴν
B λυσιτελίᾳ μάχεσθαι ἀφανοῦ μῦθος. αἴτια μὴ τοὶ λόγον ἔχου-
σαν εἶρηκεν,

Οὐτὲ πρὸς κλαίων ἡσυχία, ἔτε κἀκίον

Θήσω, τερπικλῆς καὶ θαλίας ἐφ' ἔπων. εἰ γὰρ ὁ κεί-
νος οὐδὲν ἐνόμιζεν ποιῆσαι κἀκίον τερπικλῆς καὶ θαλίας
ἐφ' ἔπων, πῶς ἡμῖν τὰ παρόντα χεῖρον ἔξει φιλοσοφοῦσι, καὶ
πολιτευομένοις, καὶ πρὸς οὖσιν εἰς ἀγροῦν, καὶ κατ' ἀβάνοισιν εἰς
ἀκαδημίαν, καὶ γαυρίας ἐφέποιον; ὅθεν οὐδ' αἱ ἀδελφῆ-
θήσεις φάουλως ἔχουσιν, αἷς καὶ Κλεόδησος ἐχρησάτο καὶ Ἀν-
τιθένης· ὁ μὲν δὲ μάλα τοῖς Ἀθηναίοις ἰδὼν Ἰορυσήσαντας
C ἐν τῷ θεάτρῳ,

Τί δ' ἀγρόν, ὠ μὴ ποῖσι χρωμένοις δοκῆ;
ἀδελφῶν ἀδελφῆς,

Αἰσρόν τὸ γ' ἀγρόν, καὶ δοκῆ, καὶ μὴ δοκῆ.

ὁ δ' Κλεόδηρος πρὸς τὸ πλῆθος,

Φίλοις τε δοῦναι σώματ' εἰς νόσους πεσσὸν

Δαπύρας ἰσῶσθαι,

μετὰ γραφῶν οὕτω,

Πόρνας τῶ δοῦναι σώματ' εἰς νόσους πεσσὸν

Δαπύρας ἐπιτελεῖσθαι.

D καὶ ὁ Ζώνων ἐπὶ μορφοῦ μῦθος ὅτι Σοφοκλέους,

Ὁς ἦν πρὸς τύραννον ἐμπορεύεσθαι,

Κείνου δ' εἰ δούλος, καὶ ἐλθέτω μολῆ,

μετέγραφεν,

Οὐκ ἔστι δούλος, ἀλλ' ἐλθέτω μολῆ, τὰ ἐλθέτω

νῦν στυγεράνων τ' ἀδελφῆ καὶ μεγαλόφρονα, καὶ ἀπαπείνωτον. τί

δή καλύψει καὶ ἡμᾶς τ' ὑπὸ ταύταις ὑποφωνήσει τοῖς νέοις ἀπο-
καλεῖν πρὸς ὁ βέλιον, ἔτω πῶς χρωμένους τοῖς λευκίμοις,

Τὸ δ' ἔστι ὁ Ζηλωτὸν ἀποθεσθαι ὅτι

Τὸ ζὸν μερίμνης εἰς ὁ βέλεται πέση. οὐκ ἂν - ὅταν

E Τὸ ζὸν μερίμνης εἰς ὁ συμφέρει πέση. ὅ γὰρ ἀ μὴ δεῖ

βουλόμην λαβεῖν καὶ τυχεύειν, οἷόν ἐστι καὶ ἄζηλον. καὶ

Οὐκ ἐπὶ πᾶσι σ' ἐφύτευσ' ἀγαθῶν

Ἀγαμέμνων, Ἀΐδός.

Δεῖ δὲ σε χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι. καὶ Δία, φησὶ μῦθος.

ἀλλὰ δεῖ σε χαίρειν, μὴ λυπεῖσθαι, τυχεύοντα μέδων. οὐ γὰρ

ἐπὶ πᾶσι σ' ἐφύτευσ' ἀγαθῶν Ἀγαμέμνων Ἀΐδός.

Αἰ αὖ τὸ δὲ ἡδὴ καὶ ἄλλοις ἀγαθῶν κακῶν,

Ὅτι μὲν εἰδὴ παρὰ τὸν, χεῖρα δ' ἐμὴ. θεοῦ δὲ μὴ

οὖν, καὶ ἀγροῦν, καὶ οἰκῶν, εἰδὸτα ὁ βέλιον, ὑπὸ τῷ χεῖρονος

F ὁ ἀκρασίας καὶ μαλακίας ἀνασθ.

Τέσπος ἔσθ' ὁ πείθων τῶ λέγοντες, ἔ λέγους. καὶ ἔσ-

πος μὴ οὖν καὶ λέγους ἢ ἔσπος ἀλλ' ἔσπος, κατὰ τὸ ἴππος

ἀλλ' ἁλῆος καὶ πηδαλῆος κυβερνήτης. ὅθεν ἔσπος φιλαί-

θεσπιν ὅθεν ἡσυχίας ἐχέσσης τ' ἀρετῆς ἔργον ὡς τ' ἄλλων,

Πρὸς Πύλων εἴπειν μάλλον ἢ πῖ παρρῆνα,
 Ὅπου παρρησίᾳ καλῶς, ἀμφιδέξιος.
 Ὡς δὲ βέλιοις εἴπειν
 Ὅπου παρρησίᾳ σάφροσι, ἀμφιδέξιος ὡς ἀληθῶς καὶ ἰσορ-
 ρόπος· ὅθεν ὑφ' ἡδονῆς καὶ ὄρας ὡδὲ κακῆς μελῶν ζῳδιῶν, ἐ-
 παείερος καὶ ἀδέβαιος.
 Φόβος τὰ θεῖα τοῖσι σάφροσι βροτῶν. καὶ μὲν οὐδα-
 μῶς, ἀλλὰ τὰ θεία τοῖσι σάφροσι βροτῶν, φόβος δὲ τοῖσι
 ἀφροσι καὶ ἀρῶσι καὶ ἀνοήτοις, ὅτι καὶ τιμῶν πλεονέκτημα ἀ-
 γαστῶν διδάμειν καὶ ἄρῳ, ὡς βλάπτουσαν ὑφορώμεται καὶ
 δεδίασι. ὁ μὲν οὖν τῆς ἐπιθυμίας ἀφροσύνην ἴσως ποιοῦν ἐστίν. τίς
 δ' ὅτι πλεονεκτήματα λεγόμενα χρῆσιν ὡς ἐδειξεν ὀρθῶς ὁ Χρύ-
 σιππος, ὅτι δεῖ μεταγίνειν καὶ ἀφροσύνην ἐπὶ τὰ ὁμοειδῆ δὲ
 χρῆσιν, ὅ, τε γὰρ Ἡσίοδος εἴπων,
 Οὐδὲ αἱ βοῖς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γέτων κακὸς εἴη, καὶ
 πῶς κύνος αὐτὸν, καὶ πῶς ὄντα λέγει, καὶ πῶς πύργων ὁμοίως τ'
 ἀπολείπει διωκόμενον, καὶ πάλιν τ' Εὐεπίδου λέγοντος,
 Τίς δ' ὅτι δουλὸς τῆ θανάτου ἀφροσύνην ὦν, ὡς ἀφρο-
 σύνην ὅτι καὶ πῶς πῶν καὶ νόσου τὰ αὐτὰ εἶρηκεν, ὡς γὰρ φαρ-
 μακῶν παρρῆσις ἐν ἀφροσύνην νόσημα, τίμω διδάμειν καὶ ἀ-
 μαθόντες οἱ ἰατροὶ μεταγίνοι καὶ χρῶνται παρρῆσι πῶν δὲ πῶν
 πλησίον, οὕτω καὶ λόγῳ κρινόν καὶ δημοσιάζειν τίμω χρῆσις
 διδάμειν, οὐ χρῆσις ἀφροσύνην ἐν ἀφροσύνην ἀφροσύνην,
 ἀλλὰ κινεῖν ἐπὶ πῶν τὰ ὁμοία καὶ τῶν νέου ἐδείξειν τίμω χρῆ-
 νότην ἀφροσύνην καὶ μετὰ φέρειν ὅσῳ δὲ οἰκείον, ἐν πολλοῖς
 πῶν ἀδείματα, ποιουμένους μελέτην καὶ ἀσκῶν ὁμοειδῆς
 ἵνα τῆς Μεναιδῶν λέγοντος,
 Μακάριος ὅς τις οἰσίδμω καὶ νοῦν ἔχει, τῆς πῶν καὶ πῶν δέ-
 ξης, καὶ πῶν ἡγεμονίας καὶ πῶν λόγου διδάμειν εἰρησάει
 νομίζουσι. τίμω δὲ παρρῆσι τὸν Ἀχιλλεῖα τὸν ἐν Σκυρῶ κα-
 τήκμενον ἐν τῆς παρρῆσι καὶ γλυκερῶν ἐπὶ πῶν τῶν πῶν δὲ
 Ὀδυσσεῶς,
 Σὺ δὲ ὡς δὲ λαμπαρὸν φῶς ἀποσβεῖν καὶ γῆρας
 Ἐάνεις, αἰετοῦ παρρῆσι Ἐλλείων γῆρας, καὶ παρρῆσι τ'
 ἀσῶν οἷόν τε λέγονται, καὶ παρρῆσι τ' ἀφροσύνην, καὶ παρρῆσι τ'
 ἀμελή καὶ ἀπαίδυτον,
 Πίνεις αἰετοῦ παρρῆσι Ἐλλείων γῆρας, ἢ κὺβέτης, ἢ
 ὀρτυγὸς πεῖς, ἢ καπηλὸς, ἢ πελαγίφεις, μηδὲν μέγα
 φρονῶν, μηδὲ ἀξιόνην τῆς ἀφροσύνης.
 Μὴ πλοῦτον εἴπης· οὐχὶ θαυμάζω θεόν,
 Ὀὐ καὶ ὀκαίσιος βαδῖως ἐκτίσατο, οὐ καὶ μὴ δὲ
 δόξαι εἴπης, μηδὲ σωματικὸν εὐμορφίας, μηδὲ στρατηγικῶν
 χλαμύδα μὴ ἱεροῦ καὶ ἄφρονος, ὦν καὶ τοῖς κακίσιος ὁμοί-
 μῶν τὸν γῆρας.
 Τῆς δειλίας γὰρ ἀφροσύνην γίνεται τέκνα. καὶ καὶ μὰ Δία
 τ' ἀφροσύνης, καὶ τ' δεισιδαιμονίας, καὶ τῶν φθόνου, καὶ τῶν ἄλλων
 νοσημάτων ἀφροσύνην. αἰεταῖ δὲ εἰρηκτότος Ὀμήρου δὲ,
 Δις παρρῆσι εἴδος αἰεταί.
 καὶ δὲ,
 Ἐκπαρρῆσι εἴδος αἰεταί (λόγου γὰρ ἀποφαίνει καὶ λαοδεδείας
 ἀφροσύνην ὡς μὴ γέτων ἀφροσύνην εὐμορφίας καλῶν) ἐφαρμοστέον
 τῶν καὶ τοῖς ὁμοίσιος, καὶ λαοδεδείας τοῖς μέγα φρονῶν τῶν
 τοῖς μηδὲν ἀφροσύνην, καὶ διδάσκοντες τοῖς νέου ὀνειδῶς ἡγεῖσθαι
 καὶ λαοδεδείας, δὲ γῆρας αἰεταί, καὶ δεισιδαιμονίας, καὶ παι-
 οῖν, ἢ τῶν ζῴσιος αἰεταί, καὶ τῆς Δία, τῶν λέγειν ἐφεξῆς αἰεταί.

A *Mulieribus est mage deditus quam masculis, In utraque partem pulchritudo eum mouet: rectius dixisset, In utraque partem impellitur modestia.*
 Non enim dexteritatis est, sed sinistri instabilisque animi, a voluptate & pulchritudine hac illac transigi. Iam illud, *Metus deorum hominibus adest prudentibus, nequaquam recte: sed, Prudentibus fiduciam afferunt dii:* metus causa quum sint imprudentibus, ingratis, stultis, qui etiam eam vim quæ omnis boni causa & principum est, damnosum suspicantur & metuunt. Tale ergo est correctionum genus. Quomodo autem ad plures vsas vnum aliquod dictum accommodari possit, recte demonstrat Chrysippus: nimirum id ad ea quæ eiusdem sunt generis transferendum. Sic quod Hesiodus dicit *Non vel bos pereat, nisi vicinus malus adsit:* id & de asino, & de cane, & de omnib. eodem modo quæ perire possunt, accipitur. Rursum Euripides, *Quis seruus est de morte pensi nihil habens?* hoc intelligendum est etiam de labore & morbo eum loqui. Ut enim medici ad certum morbum adhibito medicamento, id facultate eius perspecta transferunt, deinde & accommodant ad quæcunque similia: sic orationem quoque communem, & quæ vsum suum publicare possit, non debemus vni affixam rei relinquere, sed ad omnia similia traducere, adulescentesque accurate ad iudicium multos exemplis propositis ut celeriter communitatem istam perspiciant, sentiantque expeditè quid quò familiariter transferri possit. Ut quum Menandrium audiunt hæc proferre, *Felix opes qui cum sapientia tenet:* iudicent hoc & de gloria itidem, & de principatu, & de facundia dictum esse. Et quibus verbis Achillem in Scyro inter virgines sedentem Ulysses increpat, *Generis illustre lumen extinguens tui, Proles parentis Gratiam præstantissimi, Lanificium tractas?* posse & prodigo dici, & turpi quaestui dedito, & locordi & inerudito, *Potas parente natus Graiorum optimo, aut tesseres ludis, aut coturnices caedis, aut cauponaris, aut funebrem exerces rem, nihil magnum aut genere dignum cogitans?* *Ne dixeris diuitias: non magni Deum Facio hunc, parat facile sibi quem vel pessimus.* ergo ne gloriam quidem, neque corporis formositatem, neque vestem imperatoriam, neque coronam ex sacra festiuitate reportatam: quæ omnia etiam pessimis videmus contingere. Rursum, *Etenim metus turpes progenerat liberos:* & verò mehercule etiam intemperantia, & superstitio, & inuidia, & reliqua omnia vitia. Iam quum optimè dixerit Homerus: *infelix Pari, præstantissime forma.* &, *Hector pulcherrime:* (ostendit enim vituperio & opprobrio dignum cui nullum pulchritudine præstantius adsit bonum) hæc similibus adaptanda porro sunt, iisque reprimendi qui se efferunt ob res nullius pretii: docendique sunt adulescentes, huiusmodi verba exprobrationes esse & conuitia, Opibus præstantissime, conuiuiis, pueris, iumentis, atque adeò facundia.

Opores
 prout
 Gloria
 hic est
 flamm
 rones
 Homer
 corpo
 mal
 mb
 pol
 Jov
 o fr
 o fl
 Dicit
 Tami
 ris lu
 Ebra

 Idem
 Te

 Deniq
 calica
 gatte
 alloq
 Cap
 Sie H
 citat
 cet
 per
 adul
 impo
 mitat
 pertu
 uicia
 illud
 Ica
 Qu
 Vbi tam
 vna ciu
 Traged
 cellus
 Tibi qu
 respon

 Sicut eni
 a tunc
 proban
 animam
 ractice
 to ficu
 pœtatu
 in republ
 tentu
 aque v
 philofo
 bitus
 mus. I
 ra ita
 cumur
 icantur
 uat &
 diant
 fiam

ὅθεν ἔπειτα ῥέγχεις ἑπιδεικτικόν ὅτι ὁ μὲν,
Τέκνον ἕμαιν, οὐ τοι δέδοται πολεμῆϊα ἔργα,
Ἀλλὰ σὺ γ' ἰμεθέειξαι μετέρχειο ἔργα γάμοιο· κῆ ὁ,
Ζῆς γὰρ τοι νέμεσά ὄτ' ἀμείνονι Φωτὶ μάχοιο, ὁσδ' ἐν
Δραφεί τῶ, Γινῶθι σαυτὸν, ἀλλὰ τίω αὐτίω ἔχει Δρα-

νοισι ἐκείνο. ὁ ἴ,
Νήπιοι ἔει' ἴσασιν ὅσω πλέον ἥμισυ πλοῦτός· κῆ ὁ,
Ἡ ὃ κακὴ βουλὴ τῶ βουλοῦσα κικίση, ἑαυτὸν ἔβη
τοῖς Πλάτωνος ἐν Γοργία κῆ πολιτεία δόγμασι, [τῶ τῶ ὁ
ἀδίκειν κακίον εἶ] τῶ ἀδικεῖσθαι, κῆ τῶ κακίως πάθει, ὁ ποιεῖν
κακίως, βλαβερώτερον] ἑπιρρητικόν ὃ κῆ τῶ Αἰγύλω,

Ὁ δ' ῥεὶ πόνου γ' ἄκρον οὐκ ἔχει χρόνον. ὅτι τῶ τῶ ὁ
παρ' Ἐπιχόρω θρυλλοῦ μύθον ἀεὶ καὶ θαυμαζόμενον [ὡς οἱ
μεγάλοι πόνοι σιωτόμοις ἐξάγεισιν, οἱ ὃ χρόνιοι, μέγιστος
οὐκ ἔχουσιν. ὡν ὁ μὲν εἰρηκεν ὁ Αἰγύλω ἐναργῶς, ὁ ὃ τῶ
εἰρημύτῳ τῶ κακείνου ὁστιν. εἰ γ' ὁ μέγας καὶ σιωπῆνος οὐ
τῶ κακίως πόνος, οὐκ ἐστὶ μέγας ὁ τῶ κακίως, ὁσδ' ἐδυσκα-

τέρητος. τὰ ὃ τῶ Θεωιδῶς τῶ τῶ,
Ὁσδ' ὅτι Ζῆς τῶ τῶ τῶ τῶ τῶ τῶ,
Οὐ ψεύδεις, ὁσδ' ἐκ χόμπον, οὐ μῶρον γῆμον

Ἀσκαῶν. τὸ δὲ ἠδύ μόνος οὐκ ἐπίσταται, [τί Δραφεί- C
ρεῖ τῶ

Πόρρω γ' ἠδονῆς καὶ λύπης ἵδρυται ὁ θεῖον, ὡς Πλά-
των ἔλεγε. ὁ ὃ Φάσωμυ πῖσόν κῆδος ἔχειν ὁρετὸν, ἑλαο-
τος δὲ καὶ δειλοῖσιν αἰθροπῶν ὁμιλεῖ, λεγόμενον ἑπὶ τῶ
Βακχυλίδου καὶ πάλιν ἑπὶ τῶ Εὐειπίδου τῶ ἀπλη-
σίως, ἔγω δὲ ὁσδ' ἐν πορροῦ τερον νομίζω τῶ σωφροσύνας,]
ἑπὶ πῖς ἀγαθῆς ἀεὶ σῶσι· καὶ ὁ Τιμαῖν τῶ τῶ τῶ τῶ,
πλοῦτος δὲ ὁρετὸν κατεργασάσθω, δοκεῖτ' ἐν ἑδλοῖς
δὲ καὶ θῆσθαι ἀμολθοῖ. ἀρα οὐκ ἀποδείξειν ἔχει ὡν οἱ φι-
λόσοφοι λέγουσι τῶ πλοῦτος καὶ τῶ ἑκτός ἀγαθῶν, ὡς D
χρεῖς ὁρετῆς ἀνωφελῶν ὄντων καὶ ἀνοήτων πῖς ἔχουσι; ὁ
γ' οὐτῶ σιωπῆται καὶ σιωπῆται πῖς δόγμασι, ἐξάγει
τὰ ποιήματα τῶ μύθου καὶ τῶ πορροπέιου, καὶ σπουδῶν
τῶ ἀπὸ τῶ πῖς χρονοῦς λεγόμενοις ἐπὶ ὁ πορρονοῖα καὶ
πορροκλίνει τίω τῶ νέου ψυχῶ πῖς ἐν φιλοσοφία λόγῆς.
ἔρχεται γ' οὐκ ἀγνοῶσιν αὐτῶ πλοῦτά πασι, ὁσδ' ἀνῆχος,
ὁσδ' ἀκρίτως ἀνάπλεως ὡν ἠκυε τῆς μητρὸς ἀεὶ καὶ τίπης,
καὶ ἠ Δία τῶ παρὸς καὶ τῶ παιδαγωγῶ, τῶς πλοισίους δ-
δαμονίζοντων καὶ σοφοῦ μύθων, φερίοντων δὲ τὸν γὰνατον καὶ τ
πόνου, ἀπῆλον δὲ καὶ τίω ὁρετῶ, καὶ ὁ μηδὲν ἀπὸ χρο-
μάτων καὶ δόξης ἀγνῶτων. οἷς ἀντίφωνα τῶ φιλοσοφῶν
ἀκρούσας αὐτοῖς πορροτον, ἐκπληκτικὸν ἔχει καὶ ταραχὴ καὶ
θάμβος· οὐ πορροσιμένους ὁσδ' ἑπιδεικτικῶς, ἀν μὴ, κα-
θάπερ ἐκ οὐχότου πολλοῦ μέλλοντες ἠλίων ὁρετῶ, ἐπιδεικτικῶς, κα-
θάπερ ἐν νόθῳ Φωτὶ καὶ κεκακῶσιν μύθῳ ἀληθείας, αὐγλῶ
ἐργῶ μαλθακίω, ἀλύπως Δραφλέπειν τὰ πῖαυτα καὶ μὴ
φάγειν. πορροκακῶς γ' ὡν τοῖς ποιήμασι, καὶ πορρομε-
νωκότες,

Τὸν Φῶτα θριεῖν εἰς ὅσ' ἔρχεται κακῶ·
Τὸν δὲ ἀθανότα καὶ πόνων πεπαιμῶνον,
Χάρισται δὲ φημοῦσθαι ἐκπέριπειν δόμον. κῆ,
Ἐπεὶ τί δεῖ βροτοῖσι πλῶ δυεῖν μόνον,
Δημήτρως ακτῆς πόματος θ' ὕδρηχῶ, κῆ,
Γῶ τρεωννὶ βαρβόρῶν αἰδρωὶ φιλῆ. κῆ,

A Itaque de industria ostendendum est quod hæc
Non mandata tibi, nata est curatio belli:
Sint tibi coniugii suavissima munia cura: Item,
Nam tibi succenset Iupiter, quando meliori
Congrederis: -- planè eiusdem sunt sententiæ
cum hoc, Nescite te ipsum. Hæc autem,
Stulti nec norunt multo prastantius esse
Dimidium toto: &,
Consilioq. malopræcunctis leditur autor:

hæc germana sunt iis quæ in Gorgia & De repu-
blica Plato disputat, Iniuriam inferre peius esse
quàm ea affici. Et hoc Æschyli,
Animo bono es, tempore summus caret dolor:
dicendum, id esse ipsum quod apud Epicurum est
irritum semper & in admiratione habitum, Magnos
dolores celeriter præterire, diuturnos magnitudi-
ne carere. quorum illud, perspicuè dixit Æschylus:
hoc, est eius consequens. Si enim magnus & inten-
tus dolor non permanet: qui permanet, magnus
non est, neq; intolerabilis. Iam illa Thepιδις,

Vident' ut ob hoc deum sit princeps Iuppiter,
Mendacio fastusq. & risu quia vacat
Stulto, voluptatemq. solus omnium
Ignorat: -- quidnam differt ab hoc Platonis di-
cto, Procul a voluptate & dolore locatum est nu-
men, Tum illud a Bacchylide prolatum,

Virtuti certam dicimus esse fidem,
Diuitia quum sape malis mortalibus adsint:
atque huic ad fine illud Euripidis,
Antiquius nihil ipse temperantia
Duco, bonis quod semper adest: itemque,
Honorem consequuti, diuitias proba
Virtutis instrumenta facite: sic boni
Credemini, & vitam beatam degere
Poteritis: -- nōne hæc demonstrationem ha-
bent eorum quæ de diuitiis & externis bonis tra-
dunt philosophi, ea sine virtute nihil posse floribus
prodesse: Huiusmodi ad placita philosophorum
reductio & accommodatio poematum, ea fabulis
personaq; exiit, facitque vt teria habeantur quæ
sunt dicta vtiliter: præterea animum adolescentis
philosophi & decretis aperit, & ad ea inclinat. Acce-
dit enim ad ea neq; nullo prorsus eorū gustu per-
cepto, neq; omni auditione vacuus, neq; sine vilo
iudicio plenus tantum eorum quæ ex matre identi-
dem & nutrice audiuit, immo autem etiam ex ipso
patre & pædagogo: qui diuitum beatitatem prædi-
care solent ac venerari, mortem autem & dolorem
exhorrescere, virtutem sine opibus & gloria pro
re despicabili & nihilo ducere. Quibus quum re-
clamata apud philosophos decreta audiunt, prin-
cipio statim terror quidam & perturbatio ac stu-
por inuadit, non admittentes ea, neq; perferentes:
nisi tanquam ex tenebris ad solem adspiciendum
proditari, adsuescant tanquam in adulterina luce
& veritate temperatis fabulis lenem habere splen-
dorem intueri in ista, neq; reformidare. Vbi enim

iam antè apud Poetas hæc audiuerint aut legerint,
Qui nascitur, lugendus est propter mala
In qua venit: contraq. qui doloribus
Solutus, arumnisq. morte tollitur,
Cum gaudio, faustis & ille vocibus
Domo efferendus est. -- &,
Nam præter hæc duo quæ tandem mortalibus
Re sit opus: alma telluris cum frugibus,
Tum quæ sitim salubris lymphæ subleuet. &,
Iò tyrannibus, amica genti barbaræ. &

F

Hæc est

Hæc est enim mortalium felicitas,

Dolere quam fieri queat, rarissime:

hæc, inquam, secum afferentes, minus perturbantur aut offenduntur apud philosophos audientes Mortem nihil ad nos attingere: Diuitias naturæ esse definitas: Felicitatem & vitam beatam non in multitudine pecuniæ aut opum mole, aut principatu potentiaq; consistere: sed in vacuitate doloris, affectuum animi moderatione, animique affectione naturæ finibus res omnes circumscribente. Itaq; cum propter hæc, tum prædictorum causa omnium, adolescenti in lectione poetarum bona opus est gubernatione: ne sinistra suspicione occupatus, sed præcedente potius institutione formatus, placidus ita familiarisque & amicus à poetâ ad philosophiam deducatur.

A -- ἡβερῶν, τὸ ὠραζία, τῶν τὰ ἐλάχιστα γίνεται λυπουμένων, ἢ τὸν παρεπιόντων καὶ δυσχεραίνουσι τῶν τοῖς φιλοσόφοις ἀκούοντες ὡς ὁ θάνατος ἑσθὲν πρὸς ἡμᾶς καὶ, ὅ τῆς φύσεως πλοῦτος ὠραζία καὶ, τὸ δὲ δάμων καὶ μακάριον, οὐ ζημιῶντων πλήθος, ἑσθὲ ὠραζιῶν ὄγκος, ἑσθὲ δὲ χεῖρ᾽ ἵπτες ἐχρῶσιν, ἑσθὲ δὲ δὴ ἀμείβεις, ἀλλ' ἀλυπία καὶ ὠραζιῶν παθῶν, καὶ ἀφ' ἧς ψυχῆς τὸ πρὸ φύσιν οὐκ ἔστι. διὸ καὶ τούτων ἕνεκα καὶ τῶν ὠραζιῶν ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν δεῖ τὰ νῦν κυβερνήσεως πρὸς τὴν ἀνάγκην, ἵνα μὴ ὠραζιῶν διαβληθῆς, ἀλλὰ μᾶλλον ὠραζιῶν ἀμείβεις, ἀμείβεις καὶ φίλος καὶ οἰκεῖος ὡς ποιητικῆς ἔπει φιλοσοφίαν ὠραζιῶν πέμπεται.

PLUTARCHI de Auditione libellus.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ Περὶ τῆς ἀκούειν.

QVAM de audiendi ratione habui disputationem, eā literis mandatā ad te, mi Nican- der, mitto, vt quando virili sū- pta toga ē præceptorum pote- state exiisti, recte monentib. obtemperandi modū habeas cognitum. Nam licentia, quam nonnulli iuuenū non probe instituti libertatē putant, iis qui pueros rexerant magistris ac pædagogis importuniores imponit dominos, cupiditates, inquam, quasi vin- culis iam solutas. Et quomodo Herodot' ait simul cum tunica mulierem etiam verecundiā exuere: ita adolescentum quidam simul cum puerili veste pudorem ac metū deponentes, soluto qui eos cō- decorabat amictu, statim contumacia obruuntur. Tu vero, qui sæpenumero audiisti idem esse DEVM sequi, & parere rationi, existimare debes, eos qui sana sunt mente, ita iudicare, se, quando à pueritia ad virilem euadunt ætatem, non abiicere imperium, sed mutare imperatorem, dum loco mercede conducti aut ære empti magistri diuinū vitæ ductorem accipiunt Rationem: cui qui pa- rent, soli digni sunt qui pro liberis habeantur. Soli enim hi viuunt vt volunt, qui quid velle debeant didicerunt. ineruditæ autē & rationis expertes a- nimi incitationes atq; actiones, exilem quandam ignobilemque volūtatis libertatem multa cum pœ- nitentia coniunctam habent. Iam sicut qui in ciui- um numerū adscribuntur alienigenæ & omnino peregrini, multa eorum quæ fiunt reprehendūt ac inique ferūt, qui vero inquilini educatione ac cō- suetudine sibi leges familiares reddiderunt, absq; molestia quæ suarum sunt partium obeunt, iisque sunt contenti: ita oportuit à multo tempore in philosophia enutritum, ac iam inde ab initio æta- tis aduefactum ad percipiendum disciplinas au- ditionesque pueriles philosophica oratione per- mixtas, mansuetū proinde atq; quasi domesticum cōferre se ad philosophiā, quæ sola virilē & re vera perfectum iuuenib. apponit ornatū. Neq; iniucundū, puto, tibi erit audire de sensu auditus. quæ Theophrastus

C HN ἡγοράζω μοι ἐχολίω πρὸς τῆς ἀ- κούειν, ὡ Νικάνδρε, ἀπέσταλκά σοι γρά- φας, ὅπως εἰδῆς ἔπειθοντος ὀρθῶς ἀκούειν, ὅτε τὸ πρὸς παρεπιόντων ἀπήλλαξαι, τὸ ἀν- δρῶν ἀπὸ πληθῶς ἰματίον. ἀναρχία μὲν γὰρ, ὡ ἐν τῶν νέων ἐλθόντων ἀπαιδῶν ὡς νομίζουσι, χα- λεπωτέροις ἐκείνων τῶν ἐν ὡμοῖ διδασκάλων καὶ παιδαγω- γῶν δεσπότης ἐφίσησι, τὰς ὀπιθυμίας, ὡς περ ἐκ δεσμιῶν λυθείσας, καὶ καθ' ἑκάστην Ἡρόδοτος φησὶν ἅμα δὲ χιτῶνι συ- εκδυεῖσθαι τὴν ἀδῶν τὰς γνώμην: ἕτως ἐν τῶν νέων ἅμα τὰς δὲ ἀμειδίχην ἰματίον ἀποθέσθαι συνάποθέμενοι τὸ ἀμειδίχην καὶ φοβέσθαι, καὶ λύσαντες τὴν κατασκευασμένην αὐτοῖς πειρομένην, ὡς ἐμπύπλυν) τῆς ἀναγωγίας. οὐ γὰρ πολ- λάκις ἀκηχεῖς ὅτι τῶν ἐπιπέσθαι τῶν καὶ τὸ πείθεσθαι λόγῳ, νομίζε τὴν εἰς ἀνδρας ἐκ παιδῶν ἀγωγήν, ὅσα δὲ χῆς εἶ) τοῖς εὐ φρονοῦσιν ἀποβολῆν, ἀλλὰ μετὰ βολῆν δὲ χρῆτος, ἀπὸ μισατοῦ πινος ἢ δὲ γυρωμένη, θεῖον ἡγεμόνα τῆ βίης λαμβάνουσι τὸν λόγον, ὡ τοῖς ἐπολιτέοις ἀξίον ἔστι μόνους ἐλθόντες νομίζε. μόνου γὰρ ἀ δεῖ βούλευσθαι μαχόντες, ὡς βούλονται ζῶσι τῆς δὲ ἀπαιδῶν τοῖς καὶ τῶν ἀλόγοις ὀ- μῆς καὶ ὠραζιῶν ἀγνητῆς ἐνεστὶ καὶ μικρὸν ἐν πολλῶ τὰς μετανοῶν τὸ ἐκρύδιον. ἐπεὶ δὲ ὡς περ τῶν ἐγγραφομένων εἰς τὰς πολιτείας, οἱ μὲν ἀλλοδαποὶ καὶ ξένοι κομιδῆ πολ- λά μὲν φονταὶ καὶ δυσχεραίνουσι τῶν ἡγομένων, οἱ δὲ ἐκ με- τοίκων σύνεργοι καὶ συνήθεις ὄντες τῶν νόμων, οὐ χαλεπῶς ὠραζιῶν δέχονται τὰ ἐπιβάλλοντα καὶ τέρψουσι: οὕτως ἐδὲ πο- λιτῶν χροῖον ἐν φιλοσοφίᾳ τῶν ἀρεφόρων, καὶ πᾶν μά- θημα καὶ ἀκουσμα παιδικῶν ἀπὸ δὲ χῆς ἐπιπέσθαι, ὠραζιῶν φέρει λόγῳ φιλοσοφῶ μεμνημένον, ἀμειδίχην καὶ οἰκεῖον ἡκείν εἰς φιλοσοφίαν, ἢ μόνη τὸν ἀνδρῶν καὶ τέλει ὡς ἀληθῶς ἐκ λόγου τοῖς νέοις ὠραζιῶν χροῖον. οὐ αἶ ἀνδρῶς δὲ οἱ μὲν σε ὠραζιῶν πρὸς τῆς ἀκουστικῆς ἀμειδίχης, ἢ ὁ Θεόφραστus

Neq; iniucundū, puto, tibi erit audire de sensu auditus. quæ Theophrastus